

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေဥဒေါင်း

မျှော်တလင့်လင့်

Great Expectations

Charles Dickens

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပညာရွှေတောင်စာအုပ် - ၃၈

ရွှေဥဒေါင်း

မျှော်တလင့်လင့်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် (၁၀၄)၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၄၂၈၃၃

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၅၀ / ၂၀၀၀ (၅)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၂၅ / ၂၀၀၀ (၉)

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပဉ္စမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။

အုပ်စု

၁၀၀၀

အပုံးဒီဇိုင်း

ဦးစံတိုး

ကွန်ပျူတာစာစီ

ပညာရွှေတောင်

ဖလင်

ဦးထွန်းဆိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရွှေအိမ် -(တိုင်းလင်းစာပေ)

(ပြ-၀၁၂၉၉) ၈/၆၅ ဖော်ဘွားကြီးကုန်း

အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

သိန်းမြင့်ဝင်းအောင်ဆက်၊ ပြ (၀၁၄၂၇)

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းစာသားပုံနှိပ်

ဦးဝင်းအောင် - သန်းထိုက်ရတနာအောင်ဆက်

(၀၅၁၃၁) အမှတ် ၈၄ လမ်း ၅၀၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၉၀၀ ကျပ်

အနီး [၁]

ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ ဖစ်လစ်(ပ)၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမည်မှာ ပီရစ်(ပ) ဖြစ်၍ နာမည်အပြည့်အစုံ ဖစ်လစ်(ပ) ပီရစ်(ပ) ဖြစ်သော်လည်း ကလေးဘဝ၌ မိမိအမည်ကို ပီသအောင် မခေါ်တတ်သဖြင့် ပစ်(ပ) ဟူ၍ အတိုကောက်ခေါ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပစ်(ပ) ဟူ၍ပင် အမည်တွင်ခဲ့လေ တော့၏။

ထိုစဉ်အခါက ဓာတ်ပုံပညာ မပေါ်သေးသည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ ရှိရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်နှင့်မိခင်တို့၏ သင်္ချိုင်း၌ စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်တွင် ရေးသားထားသော အက္ခရာများအရ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ခန့်မှန်းမိလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ စတုရန်းပုံသဏ္ဌာန် တုတ်တုတ်တောင့်တောင့်ရှိ၍ မိခင်မှာ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် မျက်နှာတွင် အစက်အပြောက်များ ရှိသည်ဟု စိတ်မှ ထင်မိ၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ မြေပုံအနီး၌ အလျား တစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော ကျောက်ဖြူတုံးများ အလျားလိုက် စီတန်းလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့မှာ ကလေးဘဝတွင် ကွယ်လွန်ကြကုန်သော နောင်တော်များ၏ သင်္ချိုင်းကလေးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ် မွေးဖွားသောဒေသမှာ ပင်လယ်နှင့် မိုင်ပေါင်း (၂၀)ခန့် ကွာလှမ်း၍ မြစ်ကြီးအနီးတွင် ရွှံ့နွံများထူထပ်လှသော ဌာနဖြစ်လေရာ ၎င်းဒေသနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ရှေ့ဦးစွာ အမှတ်တရ သတိရသော အချိန်ကာလသည်ကား လေပြင်းစွာ တိုက်ခတ်ပြီးခါစ ဖြစ်သည့် ညနေစောင်းအချိန်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် မိဘနှစ်ပါးတို့နှင့် နောင်တော်များ၏ သင်္ချိုင်းအနီးတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် ကုပ်ကုပ်ကလေးရပ်ကာ ငိုယိုလျက် အဝေး၌ရှိသော မြစ်

ကြီးနှင့် သာ၍ဝေးသော ပင်လယ်တို့အကြားတွင် ကျက်စားလျက်ရှိသော သိုး၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်များကို မျှော်ငေးကာ ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဟေ့ကောင်ကလေး မငိုနဲ့၊ လည်ပင်း ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ တိတ်တိတ်နေ” ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူကြီးတစ်ယောက်သည် မြေပုံအကြားမှ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူကြီးမှာ ကြမ်းတမ်းသော မီးခိုးရောင်အဝတ်ကို ဝတ်လျက် ဖိနပ်စုတ်ကြီးနှင့် ဦးထုပ်လည်းမပါ၊ ဦးခေါင်းတွင် အဝတ်စုတ်ကြီးရစ်ပတ်၍ ခြေထောက်တစ်ဖက်တွင် သံခြေချင်းကြီး ခတ်ထား၏။ ထိုသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုရွဲ ရွဲနွဲ့များ ပေကျဲလျက်ရှိသည့်ပြင် ကျောက်တုံးများနှင့် ဆူးများ ခြစ်မိတိုက်မိထားဟန်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်လျက် ခြေထောင့်နင်း လျှောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ မေးစေ့ကို ကိုင်ဆွဲလိုက်လေ၏။

နီပ် ။ ။ “မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို မဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

လူ ။ ။ “မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

နီပ် ။ ။ “ပစ်(ပ) ပါတဲ့ ခင်ဗျာ”

လူ ။ ။ “မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ၊ လက်ညှိုးထိုးပြစမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာမှ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးကွာ၍ သစ်ပင်များထူထပ်စွာရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွာကလေးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ လူကြီးမှာ ကျွန်ုပ်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ဇောက်ထိုးထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို သွန်ချယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အိတ်ထဲမှ ပေါင်မုန့်ပဲလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာရာတွင် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို သင်္ချိုင်းကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်၌တင်ထား၍ ပေါင်မုန့်ပဲကလေးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် လောဘတကြီးစားလေ၏။

လူ ။ ။ “မင့်ပါးကလေးတွေက ဖောင်းလို့၊ ငါ ကိုက်စားလိုက်ရ တယ်ကောင်းမှာပဲ”

နီပ် ။ ။ “မစားပါနဲ့ လူကြီးခင်ဗျား”

လူ ။ ။ “ဟေ့ ကောင်လေး ဒီမှာကြည့်စမ်း မင့်အမေကော”

နီပ် ။ ။ “ဟိုမှာပါ ခင်ဗျား”

လူကြီးမှာ ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား၍ ရုတ်တရက်ပြေးသွားပြီးမှ ရပ်ကြည့်နေလေ၏။

နှိပ် ။ ။ “ဟိုမှာပါ ခင်ဗျား ‘၎င်း၏မယား’ ဆိုတာ ကျွန်တော့် အမေပါပဲ”

လူ ။ ။ (ပြန်လျှောက်လာ၍) “ဒါဖြင့် မင့်အမေနဲ့ ယှဉ်နေတဲ့ မြေပုံက မင်းအဖေပေါ့”

နှိပ် ။ ။ “မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူ ။ ။ “ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်သူနဲ့နေသလဲ”

နှိပ် ။ ။ “ကျွန်တော့် မမနဲ့ နေပါတယ် ခင်ဗျား၊ ပန်းပဲသမား ဂျိုးဂါဂရီ ရဲ့မယား မစ္စဂါဂရီပါတဲ့... ”

လူ ။ ။ “ဟေ... ပန်းပဲသမားမယားတဲ့ ဟုတ်လား”

လူကြီးသည် သူ၏ခြေထောက်မှ ခြေချင်းကို ငုံ့ကြည့်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်၍ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

လူ ။ ။ “ဟေ့ကောင်လေး ဒီမှာကြည့်စမ်း တံစဉ်း သိလား”

နှိပ် ။ ။ “သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူ ။ ။ “စားစရာကော သိလား”

နှိပ် ။ ။ “သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူ ။ ။ “ကောင်းပြီ တံစဉ်းတစ်ချောင်းရယ် စားစရာရယ် ငါ့ဆီယူလာခဲ့၊ မယူခဲ့ရင် မင်းအသည်းနှလုံးကို ငါ ထုတ်စားမယ် ကြားလား၊ နက်ဖြန် နံနက်စောစော ကြီး ယူလာခဲ့ရမယ်။ နို့ပြီး ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော်၊ မင့်အသည်းနှလုံးကို ထုတ်ပြီး မီးကင်စားလိမ့်မယ် သတိထား။ မင်းက ငါတစ်ယောက်တည်း ထင်သလား၊ မဟုတ်ဘူးမောင်၊ လူလင်တစ်ယောက် ပါသေးတယ်၊ ဟိုကောင်က သိပ်ဆိုးတဲ့အကောင်ကွ၊ သူနဲ့နှိုင်းရင် ငါက သူတော်ကောင်း မောင်ရေ၊ ဟိုအကောင်ကမှ သိပ်ဆိုးတာ၊ အခု ငါပြောတဲ့စကားတွေကို သူက အားလုံးကြားတယ် နားလည်လား။ အဲဒီလူလင်က လူစွမ်းကောင်း

ကလေးကွ၊ မင်းတို့လို ကလေးတွေကို သူက အသည်းနှလုံး ထုတ်ထုတ်ပြီး စားတယ်။ သူစားခဲ့တဲ့ ကောင်ကလေးပေါင်းများလှပြီ၊ တတ်နိုင်လို့ မင်းက အိမ်ခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ် စောင်ခြုံ၊ ဘယ်လိုပဲ ပုန်းနေနေ သူက တွေ့အောင်ရှာပြီး အသည်းနှလုံး ကို နှုတ်စားနိုင်တယ်။ အခုတောင် သူက မင့်ကို စားချင်လှပြီ၊ ငါက မနည်းတောင်းပန်ထားရတယ်၊ ကိုင်း မင်းဘာပြောချင်သလဲ... ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူလိုသော အရာဝတ္ထုနှင့် စားစရာများပါ နံနက်စောစောကြီး ယူခဲ့ပါမည်ဟု ကတိထားလေ၏။

လူ ။ ။ “အေး ကောင်းတယ်၊ မယူခဲ့ရင် လုလင်ကို ငါ လွှတ်လိုက်မယ်နော် ... ”

နီပ် ။ ။ “ယူခဲ့မှာပါ ခင်ဗျာ”

လူ ။ ။ “ကိုင်း ပြန်တော့၊ မမေ့နဲ့နော် ဒါပဲ”

အနီး (၂)

ပန်းပဲသမား ဂျိုးဂါဂရီ၏မယား ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီး မစ္စဂါဂရီမှာ ကျွန်ုပ်ထက် အနှစ် (၂၀)ကျော်မျှ ကြီးသည်ဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန် သည့်နောက် ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာခဲ့ရာ သာမန်မွေးမြူခြင်း မဟုတ်ဘဲ ‘လက်သပ်မွေး’ ခဲ့ရသည်ဆို၍ အသားယူလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ “လက်သပ်မွေး”သည်ဟူသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာသဘော မပေါက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီး၌ အတော်ကြီးမား၍ လေးလံသော လက်များရှိသည့် အကြောင်းကိုမူ သက်သေခံနိုင်ပေ၏။ မမသည် သူ၏ လက်ကို ကျွန်ုပ်အားသာမက အလွန်သဘောကောင်းသော သူ၏ယောက်ျား ဂျိုးအားလည်း အသုံးပြုလေ့ရှိသောကြောင့် ဂျိုးကိုလည်း “လက်သပ်မွေး လေသလော”ဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မမမှာ ရုပ်ရည်သနားကမား မရှိဘဲလျက် သဘော ကောင်းသော ဂျိုးကို ရအောင် ယူနိုင်လာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ‘လက်’ အားကိုးနှင့် ပါအောင် နှိုးခဲ့သည်ဟူ၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖ ဂျိုးမှာ ချောမွေ့သော ပါးပြင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဂုံလျှော် ရောင်ရှိသော ပါးမြိုင်းမွေးများ ခွေလိပ်လျက် အလွန် ဖျော့တော့သော အပြာရောင် မျက်လုံးများ ရှိပေရာ ဘယ်အခါမျှ စိတ်မဆိုးတတ်သည်အထိ အလွန် သဘောကောင်း၍ ထားရာ၌ အေးအေးနေတတ်သော လူတစ် ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူမှာ ကာယဗလ ကောင်းသလောက် စိတ်အင် အား ပျော့ညံ့လှပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အစ်မကြီး မစ္စဂါဂရီမှာ နက်မှောင်သော မျက်လုံးနှင့် ဆံပင်ရှိ၍ နီမြန်းသော အသားအရေ ရှိပေရာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ‘ရိုးကြီး ဂေါင်ဂင်’ ဟု ဆိုအပ်သော အဆက်အပေါက်လည်း ရှိ၏။ အစ်မကြီးသည် အလုပ်ကြမ်းလုပ်သောအခါ၌ ဂါဝန်ကို အစွန်းမထင်စေရန် အဝတ်ကြမ်း

ကြီးတစ်ထည်ကို ခါးတွင် အမြဲချည်ထားလေ့ရှိရာ ‘အလုပ်များလှသည် အတွက်ကြောင့် ၎င်းအဝတ်ကြီးကို ဖြုတ်ထားရတော့သည် မရှိ’ ဟူ၍ အသားယူ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဖြုတ်၍ မထားနိုင်လောက် အောင် အလုပ်ရှုပ်လှသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ အသားယူလိုသည့်အတွက် ကြောင့် တမင် မဖြုတ်ဘဲထားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။

ဂျိုး၏ ပန်းပဲဖိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်နှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိလေ ရာ သင်္ချိုင်းမှ ကျွန်ုပ် ပြန်လာသောအချိန်၌ ဂျိုးသည် ဖိုကို ပိတ်ဘေး၍ မီးဖိုထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အစ်မကြီး၏ ညှဉ်း ပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံဖော်ခံဖက်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက် လာသောအခါ၌ အစ်မကြီးက ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ် လိုက်ရှာလျက်ရှိ ကြောင်း သတိပေးလေ၏။

ဂျိုး ။ ။ “ဟုတ်တယ် ငါ့လူရေ၊ တုတ်ကြီးကိုင်လို့ လိုက်ရှာ နေလေရဲ့ မောင် . . .”

နီပံ ။ ။ “ကြာလှပြီလား ဂျိုးရာ”

ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖသည် ကျွန်ုပ်ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြီးသော် လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် သူငယ်ချင်းသဖွယ် သဘောထား၍ ကျွန်ုပ်ကလည်း သက်တူရွယ်တူတမျှ အောက်မေ့၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲ၌ ဂျိုးသည် ကလေးကြီးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။

ဂျိုး ။ ။ “သွားချည် ပြန်ချည်နဲ့ ကြာလှပြီမောင်၊ ဟော ပြန် လာပြီဟ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ပတ်ထားပြီး တံခါး ကြားထဲ ဝင်ပုန်းနေပါလားဟ ငါ့လူရ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဂျိုးအကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမသည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာရာ တံခါး၌ တစ်စုံတစ်ခု ခုခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့သည်နှင့် အကြောင်းကိုရိပ်မိ၍ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲ ထုတ်ကာ ကြိမ်လုံးနှင့် အားရအောင်ရိုက်ပြီး ဂျိုးဆီသို့ တွန်းပစ်လိုက်၏။ ဂျိုးကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ခေါင်းတိုင်ထောင့်ထဲသို့ ထိုးဝှက်ထား၍ အဝတွင် သူ၏ ခြေထောက်ကြီးနှင့် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

မ ။ ။ (ကြမ်းကို ခြေနှင့်ဆောင့်လျက်) “မျောက်ကောင် ကလေး၊ နင် ဘယ်ဆီသွားနေတာလဲ၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆင်း ရဲအောင် တမင်လုပ်တာလား ဟဲ့ . . . ဟင် . . .”

နိုင် ။ ။ (ကြိမ်လုံးထိထားသော နေရာများကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း) “သခိုင်းကုန်းဘက် သွားလည်နေတာပါ မမရဲ့”

မ ။ ။ “သခိုင်းကုန်းတဲ့၊ ငါကယ်မထားရင် သခိုင်းကုန်းထဲ နင်ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ နင့်ကို ဘယ်သူက လက်သပ်မွေးလာခဲ့ရ မှတ်သလဲ...”

နိုင် ။ ။ “မမပါ မမရဲ့”

မ ။ ။ “ဘာကြောင့် ငါက နင့်ကို လက်သပ်မွေးလာခဲ့ရတယ် မှတ်သလဲ”

နိုင် ။ ။ “မသိဘူး မမရဲ့”

မ ။ ။ “ငါမှားလို့ နင့်ကို မွေးကျွေးခဲ့မိတာ၊ နောက်များတော့ တန်ပြီ၊ နင့်မွေးကတည်းက ငါ့မှာ ဒီခါးစည်းကို ဖြေခဲ့ရတယ် မရှိဘူး၊ လုပ်လိုက်ရတဲ့ အလုပ်၊ ဖတ်ဖတ်မောလို့ ပန်းပဲသမားမယား ဖြစ်ရတာက တစ်ဖက်၊ နင့် ကျွေးမွေးရတာက တစ်ဖက်၊ ငါဘယ်တော့ လူစဉ်မီနိုင်တော့မှာလဲ”

ကျွန်ုပ်မှာမူ မမ မေးခွန်းကို အဖြေပေးဖို့ သတိမရဘဲ သခိုင်းကုန်း၌ တွေ့ခဲ့သော လူကြီးနှင့် ထားခဲ့သော ကတိအပြင် သူပြောသော လုလင်အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိလေ၏။

မ ။ ။ (ကြိမ်လုံးကို နေရာတကျ ပြန်သိမ်းရင်း) “သခိုင်းကုန်းတဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သခိုင်းကုန်းလောက်သာ အောက်မေ့နေကြပေတော့၊ နင်တို့လုပ်ပုံတွေနဲ့ ငါလည်း .. သခိုင်းကုန်း ရောက်ရတော့မှာပါ၊ မကြာခင်ပါဘူး၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်လား၊ ငါမရှိရင် ခက်ဦးမယ်”

၎င်းနောက် မစွဲလျှိုးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရာ၊ ဂျိုးမူကား လက်ယာဘက် ပါးမြိုင်းမွေးကို လက်နှင့်ဆွဲရင်း ကျွန်ုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ချည်တစ်ခါ၊ မမကို လှမ်းကြည့်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ထိုင်နေလေ၏။ မမသည် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ယူ၍ ခါးစည်းအဝတ်ကြီးကို ညှပ်ပြီး လျှင် တစ်ဖက်သော မျက်နှာတွင် ထောပတ်အနည်းငယ်ကို သားလှီးဓားဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ပါးပါးသုတ်၍ အလွန်ထူထပ်သော ပေါင်မုန့်တစ်လုံး

ဖြစ်အောင် လှီးပြီးမှ နှစ်ပိုင်းခြမ်းလျက် ဂျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းစီ ဝေလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်စေ့စပ်သော မစ္စဂါဂရီ၏ ကြောင်အိမ်မှ ရိက္ခာများ ခိုးယူနိုင်ဖို့ စိတ်မချရသည်နှင့် ၎င်းပေါင်မုန့်ကို မစားဝံ့ဘဲ လူကြီးအဖို့ ဘောင်းဘီခြေထောက်တစ်ဖက်၌ ဝှက်ယူရန် အကြံထုတ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျိုးတို့၏ အလေ့အကျင့်တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်အနက်မှ တစ်ဖွဲ့စီ ဝေစုရရှိကြပြီးနောက် လက်ထဲ၌ အသီးသီးကိုင်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း တစ်ကိုက်စီ ကိုက်စားမြဲဖြစ်လေရာ ဂျိုးသည် သူ၏ဝေစုကို တစ်ကိုက်ပြီးတစ်ကိုက် စားနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည် ချိုင့်ဝါကြီးကို တင်လျက် အခြား ဒူးတစ်ဖက်ပေါ်၌ ပေါင်မုန့်ပွဲကို တင်ရုံသာ တင်ထား၍ မစားဘဲ ကြည့်နေလေ၏။ ဂျိုးက စားဖို့ တိုက်တွန်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်ကို မစားဘဲ ဝှက်ရန်အတွက် အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် တခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်ပွဲကို ဘောင်းဘီခြေထောက် တစ်ဖက်အတွင်းသို့ ဆတ်ခနဲ ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

ဂျိုးမှာ ကျွန်ုပ် မစားဘဲနေသည်ကို မြင်သဖြင့် စိတ်ညစ်သောကြောင့် မစားနိုင်ဘဲရှိသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် သူ၏ ပေါင်မုန့်ကိုပင် စိတ်မပါ လက်မပါ စားသောက်လျက်ရှိရာ အခြားဘက်သို့ ငေးကြည့်ရာမှ ဦးခေါင်းကို ပြန်လှည့်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဒူးပေါ်၌ ပေါင်မုန့်မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်အံ့သြစွာနှင့် ကြောင်တောင်ကြီး ငေးကြည့်နေလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိသော မမသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် . . .

- မ ။ ။ “ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ဂျိုး”
 ဂျိုး ။ ။ “မလုပ်နဲ့ ငါ့လူရ နင်လိမ့်မယ်ကွ၊ မဝါးဘူးလားကွ”
 မ ။ ။ “ဘာဖြစ်တာလဲလို့ဆို”
 ဂျိုး ။ ။ “ငါ့လူ မျက်လုံးပြူးနေပါလိမ့်မယ်၊ ချောင်းဆိုးထုတ်လိုက်ကွာ၊ နင်လို့တော့ အသေမခံနဲ့ ချောင်းသာ ဆိုးလိုက်”

ဤတွင် မမသည် ဂျိုးအပေါ်၌ စိတ်ဆိုးလာပြီ ဖြစ်၍ ပါးမြိုင်းမွေးများကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကိုင်ဖမ်း၍ ဂျိုး၏ ဦးခေါင်းကို နံရံနှင့်ဆောင့်ပြီးမှ . . .

မ ။ ။ “ကိုင်း . . . မေးတာ မပြောဘူးလား”

ဂျိုးသည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်သော အမူအရာနှင့် မမကို မော့ကြည့်၍ ပေါင်မုန့်ကို တစ်ကိုက် ကိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လေ၏။

ဂျိုး ။ ။ “ငါ့လူရာ မင်းသိသားပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းကွ၊ ငါကတော့ မင့်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး . . . ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် များများကြီး မျိုချရင်တော့ . . .”

မ ။ ။ “ဘာမျိုချပြန်သလဲ ပေါင်မုန့်ကိုလား”

ဂျိုး ။ ။ (မမကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ကြည့်လျက်) “အံ့ဩပါ၊ ငါ့လူရာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မျိုချခဲ့ဖူးပါရဲ့၊ မင်းလောက် မျိုနိုင်တာတော့ မကြုံဘူးပေါင်ကွ၊ မင်း မျက်လုံးပြူးပြီး မသေတာ ငါ အံ့ဩတာပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မမသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်လျက် “လာခဲ့ လာခဲ့ ဆေးတိုက်ရမယ် သောက်လှည့်”

ထိုခေတ်အခါက ကတ္တရာစေးရည်မှာ (၉၆) ပါးသော အနာရောဂါတို့ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဆို၍ အိမ်တိုင်း၌ အမြဲထားလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ မမသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ဂျိုင်းကြား၌ညှပ်ပြီးလျှင် ၎င်းဆေးရည် ပိုင့်ပုလင်း တစ်ဝက်စာမျှကို လည်ချောင်းမှ လောင်းထည့်လေ၏။

ဆေးသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မှာ လူကြီးမှာလိုက်သော ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ရှိသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဘောင်းဘီထဲ၌ ဝှက်ထားသော ပေါင်မုန့်ပဲ လျှောထွက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ မတော်တဆ လုလင်ပျိုက နံနက်တိုင်အောင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဆို၍ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို လာ၍ နုတ်ယူမည် ကြောက်မိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် မမ ခိုင်းစေသော အလုပ်အသေးအဖွဲ့များကို ဖြောင့်ဖြောင့် မလုပ်နိုင်သဖြင့် အထိုးအခေါက် ခံရလေသေး၏။

ထိုနေ့မှာ (ဒီဇင်ဘာလ ၂၄-ရက်) ခရစ်စမတ် မတိုင်မီ နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့အဖို့ ‘ပူတင်း’ပုတ်ခြင်း ကိစ္စအတွက် ကြွေးဝါ

တုတ်ချောင်းကြီးနှင့် တစ်နာရီတိတိ မွေပေးရလေရာ ပေါင်မုန့်ပွဲသည် ခြေမျက်စိပေါ်သို့ မကြာခဏ လျှောကျမည် လုပ်နေသဖြင့် မမ အလစ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ပြေးဝင်၍ ပေါင်မုန့်ပွဲကို အိပ်ရာအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့ရလေ၏။

အလုပ်ကိစ္စပြီးစီး၍ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်မီ အပူငွေ့ရစေရန် နောက်ဆုံးအကြိမ် မီးလုံလျက်ရှိစဉ် အမြောက်ပစ်သံတစ်ချက် ကြားသည်နှင့် ဂျိုးအား မေးကြည့်ရာ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် လွတ်ထွက်ပြေးသည့်အတွက် အချက်ပေးသောသဘောနှင့် ပစ်သော အမြောက်သံဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ “အကျဉ်းသမားဆိုတာ ဘာလဲ ဂျိုး” ဟု မေးလိုက်မိသည်တွင် မီးဖိုအနီး အပ်ချုပ်လျက်ရှိသော မမက “မေးနိုင်ရန်ကော ဒီကောင်ကလေးဟာ” ဟု ငေါက်လိုက်သော်လည်း ဂျိုးက “မနေ့က တစ်ယောက်လွတ်လို့ တစ်ချက်ပစ်တယ်၊ ဒီကနေ့ တစ်ယောက်လွတ်ပြေးပြန်ပြီလို့ ထင်ပါရဲ့၊ တစ်ချက် ပစ်ပြန်ပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

နှုပ် ။ ။ “ဘယ်သူက ပစ်တာလဲ ဂျိုး”

မ ။ ။ “တယ် မေးခွန်းထူတဲ့ ကောင်လေးပါလား”

ဤတွင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းကို အသံကျယ်စွာ မဖြေဝံ့သည်နှင့် လေသံဖြင့်ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ပါးစပ်ကိုကြည့်၍ စကားလုံးကို တွေးသော်လည်း မတွေးတတ်ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငေါက်ချင် ငေါက်စေ၊ သိရလျှင် ပြီးစေဟု သဘောထားလျက် . . .

နှုပ် ။ ။ “တစ်ဆိတ်ကလေး မမရယ် . . . ဒီအမြောက်သံဟာ ဘယ်ဆိတ် လာတာလဲ မမရဲ့”

မ ။ ။ “ခက်လို့နေပြီကော ဒီကောင်ကလေး၊ သဘောကြီး ဆိကပစ်တဲ့ အမြောက်ပေါ့ဟဲ့”

နှုပ် ။ ။ “သဘောကြီးနဲ့ အကျဉ်းသား ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မ ။ ။ “တော်လှပြီကွယ် . . . တစ်ခွန်းဖြေလိုက်ရင် ဆယ်ခွန်း ထပ်မေးချင်တဲ့ ကောင်ကလေးနဲ့ တွေ့နေပြီ၊ အကျဉ်းသမားတွေ တင်ထားတဲ့ ထောင်သဘောတဲ့၊ အကျဉ်းသမား လွတ်ထွက်သွားရင် ဒီလို အမြောက်ပစ်ပြီး အချက်ပေးရတယ်၊ ဘာကြောင့်

အကျဉ်းသမား ဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ သူများကို
သတ်လို့၊ သူများပစ္စည်းခိုးလို့၊ သူများကို မတရား
ပြုကျင့်လို့တဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက နင်လို ပေါက်ကရ
မေးတတ်တဲ့ ကောင်ကလေးမျိုးဟာ ကြီးလာတော့
အကျဉ်းသမား ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့၊ ကိုင်း . . သွား
အိပ်ချေတော့”

ကျွန်ုပ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခွင့် မရသည်ဖြစ်၍ အပေါ်သို့
မှောင်မိုက်ကြီးထဲ၌ တက်သွားရလေရာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ပါသော်လည်း အိပ်
ပျော်အောင် မအိပ်ဝံ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် မမ၏
စားပရာများကို လူကြီးအဖို့ ခိုးယူရဦးမည်ဖြစ်ရာ ညဉ့်အချိန် မှောင်မိုက်
ထဲ၌ ခိုးယူရန်မှာ မမြင်ရသောကြောင့် မဖြစ်နိုင်။ မီးထွန်းပါလျှင်လည်း
(မီးခြစ်မပေါ်သေးသော ခေတ်ဖြစ်၍) မီးခတ်ကျောက်နှင့် ခတ်သံကို ကြား
သွားမည် စိုးရ၏။ အရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမတို့ မထမီ
ထ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ဖြင့် ကြောင်အိမ်တွင်
မွေ့နှောက်ရှာဖွေရမည်ဖြစ်ရာ ပျော်အောင်အိပ်လိုက်လျှင် အချိန်မီ မနိုး
မည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

နက်မှောင်လျက်ရှိသော ပြတင်းပေါက်သည် အပြာရောင်သမ်း
လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ ကြောင်အိမ်ရှိသော
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် နင်းမိသမျှသော ကြမ်းပျဉ်များက
'ဟေ့ သူခိုး ဘာလုပ်တာလဲ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ဟောဒီမှာ သူခိုးဗျို့'
ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'မစွဲလို့ ထဗျို့ သူခိုးလာတယ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း
ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကာ သတိပေးလျက်ရှိသည်ဟု နားထဲ၌ ကြားမိ၏။
နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍ ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနှင့်
အမဲသား စဉ်းကောတို့ကို လက်ကိုင်ပဝါ၌ ထုပ်ပြီးလျှင် ဘရန်ဒီအနည်း
ငယ်ကို ကျောက်ဘူးထဲမှ ဖန်ဘူးထဲသို့ ငဲ့ထည့်၍ ကျောက်ဘူးတွင်
ရေစွက်ထားခဲ့၏။ ၎င်းနောက် ကြောင်အိမ်ထောင့်၌ လုံခြုံစွာဖုံးထားသော
ဝက်သားမုန့်ကြီးတစ်လုံး တွေ့ရပြန်ရာ ထားပုံသို့ပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်
ရုတ်တရက် စားသောက်မည့် မုန့်မဟုတ်သောကြောင့် ပျောက်ဆုံးကြောင်း
ကို ချက်ချင်းသိမည်မဟုတ်ဟု-တွေးဆမိသည်နှင့် ၎င်းကိုလည်း ထည့်ယူ
ခဲ့လေ၏။

မီးဖိုချောင်နှင့် ဂျိုး၏ ပန်းပဲဖိုမှာ တစ်ဆက်တည်း ဆောက်ထား
 လေရာ ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုချောင်မှ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ဝင်၍ တံစဉ်းတံချောင်းကို
 ရွေးယူပြီးနောက် ယမန်နေ့ ညနေက ဝင်လာခဲ့သော တံခါးကိုဖွင့်၍ ချိန်း
 ထားသောနေရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

အနီး [၃]

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှထွက်လာ၍ ချိန်းထားသော သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ သွားရာတွင် လမ်းခရီး၌ ဝင်းတံခါးများ၊ သစ်ပင်များသည် မြူနှင်းများအထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာကြ၍ 'ပစ္စည်းတွေ ခိုးလာတဲ့ သူခိုးကလေးဟာ . . ဖမ်းကြဟ' ဟု ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြသည်ဟူ၍ နားထဲ၌ ကြားမိ၏။ ကွင်းပြင်၌ ကျက်စားလျက်ရှိသော နွားများသည်လည်း နှာခေါင်းမှ အငွေ့ တခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်ရင်း 'ဟေ့ . . . သူခိုးလေး' ဟု ဟစ်အော်ကြသောအသံကို နားထဲ၌ ကြားမိ၏။ ထိပ်၌ အဖြူကွက်ပါသော နွားနက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ခဲ့သော ခိုးမှုကို စွပ်စွဲနေသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် 'ခိုးတော့ ခိုးပါတယ် ကျွန်တော့်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ'ဟု ပြန်ပြောမိသေး၏။ ဤတွင် နွားနက်ကြီးသည် နှာခေါင်းမှ အခိုးများမှုတ်ထုတ်၍ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို မြှောက်ပြီးလျှင် အမြီးကြီးကို ယမ်းခါလျက် မြူနှင်းထဲသို့ တိုးပြေးသွားလေ၏။

ချိန်းထားသောနေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာသော် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျောလှည့်ကာ မြေကြီးပေါ်၌ လက်ပိုက်လျက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပခုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ တို့လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်တွင်မှ ထိုလူမဟုတ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ဤလူမှာလည်း ကြမ်းတမ်းသော မီးခိုးရောင်အဝတ်ကြီးကို ဝတ်လျက် ခြေတစ်ဖက်တွင် သံခြေချင်းပါရှိသဖြင့် ထိုလူနှင့်တူပေရာ ၎င်း၏မျက်နှာနှင့် ဦးထုပ်ပျော့ကြီးကို ဆောင်းထားခြင်းသာလျှင် ကွဲပြားခြင်းရှိ၏။ လူကြီးသည် ကျိန်ဆဲကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်အား လက်သီးနှင့် ရမ်းထိုးလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အားမထိဘဲ သူသာလျှင် ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၍ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်လိုက်ပြီးနောက် မြူနှင်းထဲသို့ တိုးဝင်ပြေးသွားလေ၏။

“သူပြောတဲ့ လုလင်ဆိုတာ မှတ်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့လျက် ဆက်လက်လျှောက်သွားရာတွင် ယမန်နေ့က လူကြီးနှင့် တွေ့လေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော အမူအရာရှိလေရာ ကျွန်ုပ်က တံစဉ်းကို လှမ်းပေးလိုက်သောအခါ၌ တံစဉ်းကိုပင် ဝါးစားတော့မည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က စားစရာအထုပ်ကို ဖြေပြလိုက်သောအခါ လူကြီးသည် တံစဉ်းကို မြက်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်၏။

လူ ။ ။ “ပုလင်းထဲမှာ ဘာလဲဟေ့ သူငယ်”
 နှိပ် ။ ။ “ဘရမ်ဒီ ခင်ဗျ”

ထိုအတောအတွင်း၌ လူကြီးသည် အမဲသားစဉ်းကောက်ကို လောဘတကြီးနှင့် မျှီချလျက်ရှိရာ အရက်မှန်းသိသော အခါမှ အရက်ပုလင်းကို ပါးစပ်၌တေ့လျက် မော့ချလေ၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသောကြောင့် ပုလင်းကို ကိုက်မိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ၎င်းနောက် လူကြီးသည် အမဲသားစဉ်းကော၊ ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ဝက်သားသွတ်မုန့်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း စားသောက်ရင်း မြူနှင်းထဲသို့ မကြာခဏစောင့်ကြည့်၍ အဝေးမှ ချွတ်ချွတ်မြည်သော အသံကြားတိုင်း ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား၏။

လူ ။ ။ “ငါ့ကို မလိမ့်နဲ့နော်၊ ဘယ်သူများ ပါလာသေးသလဲ”
 နှိပ် ။ ။ “မပါပါဘူး ခင်ဗျာ”
 လူ ။ ။ “ဘယ်သူ့မှ မင်း မပြောဘူးလား”
 နှိပ် ။ ။ “မပြောပါဘူး ခင်ဗျာ”

ထိုအတောအတွင်း လူကြီးသည် စားစရာများကို စားတော့သည် မရှိဘဲ ခံတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျှီချလိုက်တော့ပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ လူကြီးစားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် ခွေးတစ်ကောင် အစာစားသည်ကို မြင်ရဖူးသည်နှင့် ခွေးစားပုံနှင့် တူလှသည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။ လူကြီးသည် မည်သည့် စားစရာကိုမဆို ဆတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲကိုက်၍ တစ်ခါတည်း မျှီချလိုက်၏။

နှိပ် ။ ။ “သူ့ဖို့ ချန်မထားတော့ဘူးလား ခင်ဗျ၊ နောက်ထပ် မရနိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျ”

- လူ ။ ။ “ဘယ်သူ့ဖို့လဲ”
 နိုပ် ။ ။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့ လုလင်ဖို့လေ”
 လူ ။ ။ “ဪ. . ဪ လုလင်လား၊ သူက စားစရာမလို
 ပါဘူးကွယ် . . ”
 နိုပ် ။ ။ “သူလည်း ဆာနေပုံရတယ် ခင်ဗျ”
 လူ ။ ။ “ဟေ. . ”
 နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူလည်း ဆာနေပုံရ
 တယ်”
 လူ ။ ။ “ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ”

ကျွန်ုပ်က ပထမလူကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံ အခြင်းအရာကို ပြောရာ
 တွင် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ကိုင်ဖမ်းလိုက်သဖြင့် သူ ကြုံးဝါး
 ဖူးသည့်အတိုင်း လည်ပင်းကို ဖြတ်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

- နိုပ် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ . . ခင်ဗျားလို ဝတ်လို့ပါပဲ၊
 ဦးထုပ်ပျော့ကြီးတော့ ဆောင်းထားတယ်”
 လူ ။ ။ “သူ့ကို မင်း ဘာများ မှတ်မိသလဲ ”
 နိုပ် ။ ။ “သူ့မျက်နှာမှာ ပွန်းလို့ ပဲ့လို့ ခင်ဗျ”
 လူ ။ ။ “သူ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်း၊ ဒီကောင်တော့
 ဆွဲသတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ တယ် ဒီခြေချင်းကြီးကြောင့်
 ဝှက်ကျတာကိုး၊ တံစဉ်းပေးစမ်းဟေ့ သူငယ်”

ကျွန်ုပ်က ထိုလူ ပျောက်ကွယ်သွားသောအရပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ
 သော်လည်း လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သူ၏ ခြေချင်းကို
 တံစဉ်းနှင့် တိုက်ဖြတ်လေရာ ကျွန်ုပ်က ‘ပြန်တော့မည်’ဟုပြောသော်လည်း
 မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ တိုက်ဖြတ်မြဲ တိုက်ဖြတ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည်
 အလစ်သုတ်၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့လေတော့၏။ အတော်အတန် ရောက်လာ
 ၍ ရပ်တန့်ကာ နားထောင်လိုက်သည်တွင် “ဂျီးဂျီးဂျီး” မြည်သော တံစဉ်း
 တိုက်သံကိုသာ ကြားရလေတော့သတည်း။

အခန်း (၄)

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရဲတစ်ယောက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသော်လည်း ရဲကိုလည်း မတွေ့၊ ကျွန်ုပ် ခိုးယူခြင်းကိုမျှလည်း မသိကြသေးဘဲ မမသည် ခရစ်စမတ်ပွဲအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ မမက 'ဘယ်သို့သွားနေလဲ' ဟု မေးသောအခါ 'ခရစ်စမတ်ပွဲတော်သီချင်း သီဆိုကြသည်ကို သွားရောက် နားထောင်နေကြောင်း' ပြောသဖြင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် နားထောင်ရန် ဝါသနာပါခဲ့သည့်အတိုင်း 'ဒီလိုဖြင့် တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါတောင် ပန်းပဲသမားမယား ဖြစ်နေရလို့ နားမထောင်အားလို့သာ၊ နားထောင်စမ်းချင်ပါသေးရဲ့' ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဂျိုးကမူ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်လာ၍ မမ စိတ်ကောက်နေသောအဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှာ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို တစ်ချောင်းပေါ်သို့ တစ်ချောင်း ကန့်လန့်တင်ထားခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် အချက်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကံတူအကျိုးပေးသမီးယောက်ဖဖြစ်ကြ၍ မိမိ၏ သဘောအခြေအနေကို ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချက်ပေးလေ့ ရှိကြလေသည်။

ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရစ်စမတ် ညစာအတွက် အထူးကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ ဝတ်သားသွတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံး၊ ပူတင်းမုန့် အစရှိသော စားသောက်ဖွယ်တို့ ပါရှိ၏။ ညစာအတွက် ဤမျှလောက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ မမသည် နံနက်စာအတွက် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် အချိန်ကုန်မခံနိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်စီမျှသာ ကျွေးမွေး၏။ ၎င်းကို နွားနို့ဖြင့် လည်ချောင်းအောက်သို့ တွန်းလျှော့ချခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရစ်စမတ်နံနက်စာ ပြီးကြရ၏။ မမမှာမူ တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို နေရာတကျ ခင်းကျင်း ထားသို့ခြင်းအား

ဖြင့် အချိန်ကုန်လေတော့၏။ မမသည် အသန့်အရှင်းကြိုက်သော အိမ်ရှင် မတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ သန့်ရှင်းခြင်းသည် အခြားသူများကို အညစ်အကြေးထက်ပင် အနေအထိုင် ခက်စေတော့၏။

မမမှာ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်အတွက်ကြောင့် အလုပ်များသည်ဆို၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မလိုက်ဘဲ ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်ကိုသာ သွားစေ၏။ ဂျိုးမှာ အလုပ်သမားအဝတ်နှင့် နေသည့်အခါ လူတန်းစေ့ ပန်းပဲသမား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း ပွဲနေဆို၍ ဝတ်ကောင်းစားကောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်အခါ သူ့ကိုယ်နှင့်မတန်သော အဝတ်များကြောင့် လူနှင့် မတူဘဲ အခန့်စား စာခြောက်ရုပ်နှင့် တူလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုမူကား မမသည် မိတ်ဆွေကောင်းများ၏ စကားကို မနာယူဘဲ 'သူ့ကို နှိပ်စက်ရန်အတွက် လူပြည်၌ မွေးဖွားခြင်း ခံယူတော့သည်' ဟု အောက်မေ့ဟန် လက္ခဏာနှင့် အစဉ်အမြဲ ကွပ်ညှပ်ဆုံးမဖို့လောက်သာ စိတ်ကူးနေတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဝတ်များ ချုပ်လုပ်စေသော အခါ၌ပင် လက်ခြေတို့ကို ချောင်ချိတ်စွာ မလှုပ်မရှားနိုင်စေရန် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းချုပ်ဖို့ အပ်ချုပ်သမားအား မှာထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သမီးယောက်ဖသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ထွက်လာကြသောအခါ သနားတတ်သူများမြင်ရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အပေါ်၌ ကရုဏာ ဖြစ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ပြင်ပ၌ခံရသော ကျဉ်းကျပ်မှုသည် အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခြင်းနှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ပြောပလောက်အောင် မရှိသေးချေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ကြောင်အိမ်အနီးသို့ မမ ချဉ်းကပ်သည့်အခါတိုင်း 'ခိုးမှုပေါ်ချေတော့မည်လော'ဟု ဘုရားတသနေမိတော့၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ 'အပြစ်များကို ဝန်ခံကြလော့' ဟု ပြောဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းထ၍ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အပြစ်ကို ဖော်ထုတ် ဝန်ခံရချေတော့မည်လောဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် တနင်္ဂနွေနေ့မဟုတ်ဘဲ ခရစ်စမတ်အစည်းအဝေး ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် ထိုကဲ့သို့ မပြုလုပ်ဘဲ နေခဲ့ရပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ညစာစားပွဲသို့ ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်များမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း စာရေး မစ္စတာဝေါဆလီ၊ လှည်းဘီးလုပ်သမား ဟပ်ဘလီ လင်မယားနှင့် အန်ကယ် ပန်ဘလီချွတ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်မှာ အနီးအပါးရှိ မြို့၌ ပြောင်းဆန်ကုန်သည် တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဂျိုး၏ ဦးလေးဖြစ်သော်လည်း အတော်အတန်ကြွယ်ဝသူ တစ်ယောက်

ဖြစ်သောကြောင့် မမ၏ ဦးလေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ဒေါက်ကပ်နှင့် လာလေ့ ရှိ၏။

ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တစ်အိမ်လုံးမှာ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်အတွက် ခင်းကျင်းထားသဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်၏ခိုးမှုလည်း မပေါ်ပေါက်သေးချေ။ ‘ဒင်းနား’ စားချိန်တိုင်ရောက်၍ ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ စားရသောက်ရ ချေတော့မည့်ဟု ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ရှေးဦးစွာ မစ္စတာဝေါဆလီ ဆိုက်ရောက်လာရာ ထိုသူမှာ နှာခေါင်းကြီးကြီးနှင့် ပြောင်လက်သော ဦးခွံ ရှိ၏။ ၎င်းနောက် ဟပ်ဘလီလင်မယား ရောက်လာ၍ နောက်ဆုံးတွင် အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်သည် ဒေါက်ကပ်နှင့် ရောက်လာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တံခါးမှူးအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

အန်ကယ် ပန်ဘလီချွတ်မှာ ကိုယ်လုံးကြီးကြီး ပါးစပ်ပြဲပြဲနှင့် အရောင်မရှိဘဲ ပြူးလျက်ရှိသော မျက်လုံးများရှိ၍ နီတွတ်သော ဆံပင်များသည် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ ထောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ပုလင်းနှစ်လုံးကို ဒမ်ဘဲလ်သဖွယ် တစ်ဖက်တစ်လုံးကိုင်ကာ ဒေါက်ကပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ “မစ္စဂျိုးအတွက် လက်ဆောင်ယူခဲ့တယ်၊ ဟောဒါက ရှယ်ရီပုလင်း၊ ဟောဒါက ဝိုင်ပုလင်း” ဟုဆိုကာ မမလက်သို့ ပေးအပ်လေ၏။ ဤလူကြီးသည် ခရစ်စမတ် ပွဲတော်အခါတိုင်း (တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်) ဤလက်ဆောင်နှစ်ခုကို ယူလာခဲ့၍ ဤနည်းအတိုင်း တစ်ဖက်တစ်လုံး ကိုင်ဆင်းပြီးလျှင် ဤစကားအတိုင်း ပြော၍ ပေးအပ်လေ့ ရှိ၏။ မမကလည်း . . .

“အို . . . အန်ကယ် ပန်ဘလီချွတ် . . . တယ်ကြင်နာတတ်တာကိုး” ဟု ထုံးစံအတိုင်း ပြောရာတွင် ပန်ဘလီချွတ်က “တူမကြီးနဲ့ ထိုက်တန်လို့ ခိုးမြှင့်ရပါတယ်” ဟု နှစ်စဉ် ပြန်ပြောလေ့ ရှိ၏။

ထိုသို့သော အခါကြီးနေ့ကြီးများ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာကို မီးဖိုထဲ၌ စားကြ၍ ချုံပွဲချပ်ပွဲ အသီးအနှံများ စားသောအခါမှ ဧည့်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြ၏။ မမမှာ မစ္စဟပ်ဘလီ ရှိနေသောအခါတွင် အလွန်ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိတတ်သည့်အတိုင်း ထိုနေ့၌ အထူးတလည် ဖော်ရွေလျက်ရှိ၏။ မစ္စဟပ်ဘလီမှာ ခွေလိပ်သောဆံပင်နှင့် ကြုံလိုသော ကိုယ်ကာယရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်မိ၍ မစ္စတာဟပ်ဘလီမှာ မြင့်မြင့်ကိုင်းကိုင်းနှင့် လွှစာစော်နံသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍ သတိရမိ၏။ ထိုသူမှာ အလွန်ကျယ်စွာ ခြေလှမ်းတတ်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က စောင့်ကြည့်သော

အခါများတွင် သူ၏ ခြေထောက်များကြား၌ ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးများကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် အတူထိုင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ခိုးမှုအတွက် ပူပန်ရန် မရှိစေကာမူလည်း အနေအထိုင်ကျဉ်းကျပ်ဦးမည်ဖြစ်ရာ ယခုမှာ ခိုးမှုအတွက်ကြောင့် စိတ် ခပ်နွေးနွေးရှိနေသေးပြန်ပေရကား တခြား ပြောဖွယ်ရာမရှိအောင် အနေရအထိုင်ရခက်လှပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စားပွဲထောင့်စွန်း၌ ထိုင်ရ၍ ပန်ဘလီချွတ်၏တံတောင်နှင့် မျက်လုံးကို ဆောင့်မိမည်စိုးရခြင်း၊ နှုတ်ပိတ်နေရခြင်း (ပြောလည်း မပြောလိုပါ) ကြက်ခြေထောက်ရိုးများကိုသာ စားရခြင်း၊ ဝက်၏ အစွန်အဖျားများကိုသာ ဝေစုရခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခများကို (ကျွန်ုပ်ဘာသာ နေရမည်ဆိုပါက) သည်းခံနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤလူစုသည် ကျွန်ုပ်ဘာသာကျွန်ုပ် အေးအေးဆေးဆေး မနေစေဘဲ အမြဲအနှောင့်အယှက် ပေးလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏စိတ်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုးလူမိုက်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ပရိသတ် စုံစုံညီညီ ရှိနေသည့်အခါများတွင် ကျွန်ုပ်အား ဆုံးမဩဝါဒပေးရန် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ကြုံကြိုက်သည်ဟု မှတ်ထင်ကြသည့် လက္ခဏာနှင့် သူတို့ပြောသမျှ စကားများသည် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လှည့်လာတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ စပိန်နွားပွဲ၌ စည်းဝိုင်းထဲတွင် လှောင်ထားသော နွားသိုးကို လှံများနှင့် တစ်ယောက်တစ်ချက် ထိုးဆွခြင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းစကားဖြင့် ထိုးဆွခြင်း ခံရလေတော့သည်။

စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြ၍ မစွတာဝေါဆလီက ရှေးဦးစွာ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို သိထိုက်ကြောင်း ဟောပြော၍ အဆုံးတွင် မမက “ကြားလားကောင်လေး၊ ကျေးဇူးမကန်းရဘူးတဲ့ ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ပန်ဘလီချွတ်က “ဟုတ်တာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် လက်သပ်မွေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို သာပြီး ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပေတယ်” ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။ ထိုအခါ မစွဟပ်ဘလီသည် စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်အားကြည့်လျက် “လူငယ်များဟာ ဘာကြောင့် ကျေးဇူးကန်းတတ်ပါလိမ့်မနော်” ဟူသော မေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်၏။ မစွတာဟပ်ဘလီက “သူတို့ သဘာဝကိုက အင်မတန် ဆိုးရွားတာကပဲ ” ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။ ဤတွင် အားလုံးက “မှန်ပေတယ် ဟုတ်ပေတယ်” ဟု ထောက်ခံကြစဉ် မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်ရှုကြ၏။

ဧည့်ပရိသတ်မရှိသော အခါ၌ပင် ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်ရန် မတတ်နိုင်သော ဂျိုးမှာ ဧည့်သည်များရှိသောအခါတွင် သာ၍ပင် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဂရေဗီ (ဟင်းရည်) တွင်တွင်ကြီး ထည့်ပေးခြင်းအားဖြင့် စိတ်သက်သာအောင် ကြိုးစားပေ၏။ ဤနေ့မှာ ဟင်းရည် ဖောဖောသီသီရှိသော နေ့ဖြစ်၍ ဤနေရာတွင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းရည် သုံးလေးဇွန်းမျှ လောင်းထည့်ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် မစွတာဝေါ့ဆလီက ဆက်လက်၍ လောက၌ မိုက်မဲသောလူများ၊ အစားကြူးသော လူများသည် ဝက်၊ တိရစ္ဆာန်နှင့်တူကြောင်းဖြင့် ဥဒါဟရုဏ်ဆောင်၍ ဟောပြောလေရာ ဝက်သားစားနေခိုက်အတွင်း ဤကဲ့သို့ ပြယုဂ် ဥပမာဆောင်ခြင်းသည် ဝက်ကို လည်းကောင်း၊ ဝက်သားကျွေးသော အိမ်ရှင်မကို လည်းကောင်း အားမနာရာ ရောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ အကြံဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိစဉ် မမက “ကြားလား ကောင်လေး” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ဂျိုးကလည်း ဟင်းရည်တစ်ဇွန်း လောင်းထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဝေါ့ ။ ။ “အစားကြူးခြင်းသည် တိရစ္ဆာန် အဖို့လည်း မကောင်း၊ ဝက်အဖို့လည်းမကောင်း၊ လူကလေးတစ်ယောက်အဖို့လည်း မကောင်း”

ဟပ် ။ ။ “မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့လည်း မကောင်း”

ဝေါ့ ။ ။ “ဒီပရိသတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးမှ မပါဘဲ”

ပန် ။ ။ (ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လျက်) “ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းပုံတစ်ချက်က အကယ်၍သာ ဝက်ကလေးအဖြစ်နဲ့ မင်းမွေးဖွားခဲ့လို့ရှိရင် . . . ”

မ ။ ။ “မထူးပါဘူး အန်ကယ်၊ အခုလည်း ဝက်လိုပါပဲ”

ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းရည်တစ်ဇွန်း ထည့်ပေး၏။

ပန် ။ ။ “ကျုပ်ပြောလိုတာက ခြေလေးချောင်းနဲ့ ဝက်ကို ဆိုလိုတယ်၊ အကယ်၍ မင်းဟာ ခြေလေးချောင်းနဲ့ ဝက်ကလေး ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မင်းထိုင်နိုင်မလား”

ဝေါ့ ။ ။ “ဘယ်ထိုင်နိုင်မလဲကွ၊ စားပွဲပေါ်က ဟင်းပန်းကန်ထဲ ရောက်နေမှာပေါ့ . . . ”

ပန် ။ ။ (သူ၏စကားဖြတ်ခြင်းကို မခံချင်သော အမူအရာနှင့်) “ကျုပ်ပြောလိုတာက ဝက်ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ယခုလို ဗဟုသုတ တိုးပွားရာ တိုးပွားကြောင်းဖြစ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်း ပရိသတ်ထဲမှာ ထိုင်နိုင်ခွင့် မရှိပေးဘူးလို့ ပြောလိုခြင်း ဖြစ်တယ်။ နို့ ဘယ်ကို ရောက်နေမလဲတဲ့ ပြောကြစမ်းပါဦး။ မင်းရဲ့ အသား အချိန်အတိုင်း သျှီလင်ပေါင်း မည်၍မည်မျှနဲ့ ရောင်းရလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ ဝက်သတ်သမားက ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မင်းလည်ပင်းကလေးကို သူ့လက်မောင်းကြားထဲမှာ ညှပ်ပြီး သူ့ဓားကြီးနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်မှာပါဗျား။ ဒီအခါမှာ မင်းကို လက်သပ်မွေးကြဦးမတဲ့လား၊ အဝေးကြီးမောင် အဝေးကြီး”

ဂျိုးသည် ဟင်းရည်တစ်ဇွန်း ထည့်ပေးလေ၏။

ဟပ် ။ ။ (မမအား) “ရှင့်မှာတော့ ဒီသူငယ်တစ်ယောက် မွေးရတာ အင်မတန် ဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေမှာပဲနော်”

မ ။ ။ “ဒုက္ခဖြစ်ပုံများတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး မစ္စဟပ်ဘလီ”

ဟု စကားချီလိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ် နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ပုံများ၊ ကျွန်ုပ်အတွက်ကြောင့် အိပ်ပျက်ခံရပုံများ၊ မြင့်သော နေရာဟူသမျှမှ လိမ့်ကျခြင်းများ၊ နိမ့်သော နေရာဟူသမျှသို့ လဲကွဲခြင်းများ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ဒုက္ခဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ကို ဒုက္ခပေးပုံများ၊ သင်္ချိုင်းသို့ မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ခေါင်းမာ၍ မသွားဘဲ နေခဲ့ခြင်းများအကြောင်းကို ကြောက်မက်ဖွယ် ရှည်လျားသော စာရင်းကြီးတစ်ခုလုပ်၍ ဖော်ထုတ် ပြောပြလေ၏။ ပြောများပြောချင်လျှင် ခက်ကောင်း ခက်ပေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ယင်းသို့ ခရေစတုတွင်းကျ ပြောပြလျက်ရှိစဉ် မစ္စတာဟပ်ဘလီသည် သူ၏ ကြီးမားသော နှာခေါင်းကြီးကို တရှုံ့ရှုံ့ လုပ်နေလေရကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဆွဲလိမ်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိ၏။ ထိုအတောအတွင်း အခြားဧည့်သည်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား ရွံရှာစက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ မမ၏ စကားအဆုံး၌ ပန်ဘလီချွတ်

သည် မိမိပြောထားသော စကားလက်စ ငုပ်သွားသည်ကို ဖော်ထုတ်သော အနေဖြင့် 'ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ဝက်သားဟာ ပြုတ်စားရင် အိတ်တံ တာပဲဗျ' ဟု ပြောလိုက်၏။

မ ။ ။ “ဒါဖြင့် ဘရန်ဒီသောက်ပါလား အန်ကယ်”

ဤတွင် ကျွန်ုပ် ရေစွက်ထားသော အလုပ် ပေါ်ချေတော့မည် တကားဟု ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မမသည် ဘရန်ဒီထည့်သော ကျောက် ဘူးကြီးကို ထယ့်၍ အန်ကယ်အဖို့ တစ်ခွက်ငဲ့ပေးရာ လူကြီးသည် ဘရန်ဒီ ကို ချက်ချင်း မသောက်လိုက်သေးဘဲ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ချည်ချချည် နေရောင်၌ ထောင်ကြည့်ချည်လုပ်၍ ကျွန်ုပ်ကို အသည်းယားအောင် ညှဉ်းဆဲနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ စားပွဲခြေထောက်ကို ဖက်လျက် “ ဘုရား ဘုရား” တသနေရ၏။ လေးငါးကြိမ်မျှ မြှောက်ချည်ချချည် လုပ်ပြီးသည့် နောက်မှ ပန်ဘလီချွတ်သည် ဘရန်ဒီခွက်ကို ပါးစပ်တေ့၍ တစ်ချက် တည်း မော့ချလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဧည့်ပရိသတ်အားလုံးတို့မှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးသွားကြလေရာ၊ ပန်ဘလီချွတ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ခုန်ထ၍ ကြမ်းပေါ်၌ လေးငါးခြောက်ပတ်လှည့်ကာ ချောင်း တဟုတ်ဟုတ် ဆိုးပြီးမှ တံခါးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မမနှင့်ဂျိုးလည်း ၎င်းအနောက်မှ လိုက်ပြေးကြ၍ တခွီးခွီးတခွား ခွားဖြစ်နေသော ပန်ဘလီချွတ်ကို အိမ်ထဲသို့ သွင်းလာကြသဖြင့် ကုလား ထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်တွင် ‘ထို့ . . . ကတ္တရာစေးစော် နံလိုက်တာ’ ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ အခြားသူတို့ အံ့သြကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မူ ကား မအံ့သြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘရန်ဒီကို ရေစွက်ရာ၌ ရေ မဟုတ်ဘဲ ကတ္တရာစေးရည်ကို စွက်ခဲ့မိသည်ဟု တွေးဆနိုင်သောကြောင့် ပေတည်း။

မ ။ ။ “ကတ္တရာစေးစော် နံတယ် . . ဘယ်သူက ကတ္တရာ စေးရည်ကို ထည့်ထားပါလိမ့်၊ မဟုတ်နိုင်ပေါင် အန်ကယ်ရယ်”

ပန်ဘလီချွတ်သည် ဤအကြောင်းကို ငြင်းမနေတော့ဘဲ၊ ဂျင် အရက် တောင်းသဖြင့် မမသည် ဂျင်အရက်ဘူး၊ သကြား၊ ရှောက်သီး၊ ရေနွေးစသော ကိရိယာများကို ဆောင်ယူလာခဲ့လေ၏။ ပန်ဘလီချွတ်

သည် ဂျင်အရက်ကို သောက်၍ ပူတင်းနှင့် မြည်းလျက်ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် မပေါ်သေးချေတကားဟု ပူတင်းအနည်းငယ် စားနိုင်လေ၏။

၎င်းနောက် အန်ကယ်ယူခဲ့သော ရှယ်ရီအရက်ကို ဝက်သားသွတ် မုန့်နှင့် မြည်းကြရန် မမက အကြံပေးလိုက်ရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဝက်သား သွတ်မုန့်အတွက်ကြောင့် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်၏။ မမက စပါယ်ရှယ် ဖုတ် ထားသော မုန့်ဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ပန်ဘလီချွတ်က 'ကောင်းပါဗျာ ရှယ်ရီနဲ့ မြည်းရရင် တယ်ကောင်းပေါ့' ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။ မမသည် ထိုင်ရာမှထ၍၊ ဝက်သားသွတ်မုန့်ထည့်ထားသော ကြောင်အိမ်သို့ သွား ခိုက်တွင်၊ ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့စားကြရမည့် ဝက်သားသွတ်မုန့်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ အခြင်းအရာများကို စိတ်ကူးနှင့် ကြိုတင် ချီးကျူးလျက်ရှိကြရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ စားပွဲမှ ထပြေးရသော် တော်လေမည်လောဟု စိတ်ကူးအတိုင်း ထပြေးသော်လည်း၊ တံခါးပေါက်ထက် ကျော်လွန်၍ မပြေးနိုင်တော့ချေ။ အကြောင်းမူကား တံခါးဝသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသော စစ်သားတစ်စုတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေမိသောကြောင့် ပေ တည်း။

အနီး (၅)

ဧည့်သည်များသည် စစ်သားတစ်စု ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် အံ့သြစွာနှင့် ထိုင်ရာမှထကြ၍၊ မမလည်း ကြောင်အိမ်သို့ ရောက်အောင် မသွားနိုင်ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ စစ်သားများအနက် အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဆာဂျင်က၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်၏ အကူအညီကို လိုကြောင်းပြောပြသဖြင့်၊ ကိစ္စကိုမေးမြန်းရာ ထောင်ပြေးများကိုဖမ်းရန် ယူလာခဲ့သည့် လက်ထိပ်တစ်ခု ပျက်သွား၍ ပြင်ဆင်ပေးရန်လိုကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဂျိုးသည် ဆာဂျင်က ထုတ်ပြသော လက်ထိပ်ကို ကိုင်ကြည့်၍ ၎င်းကိုပြင်ရန် (၂) နာရီခန့် အချိန်ကြာလိမ့်မည်ဟု ပြောသဖြင့်၊ ချက်ချင်း စတင် အလုပ်လုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးပြီးလျှင် မိမိ၏ စစ်သားများကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းလေ၏။ ဂျိုးသည် ဖိုကြီးကို မီးမွှေး၍ လက်ထိပ်ကို ပြင်လျက်ရှိစဉ်၊ အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်သည် ဆာဂျင်အား မိမိ လက်ဆောင်ပေးထားသော ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ဖြင့် လောကဝတ်ပြုလိုက်ရာ ဆာဂျင်က ဝိုင်အရက်ကို မြည်းကြည့်၍ ဤမျှလောက်ကောင်းသော အရက်ကို အခြားသူ မတတ်နိုင်၊ ပန်ဘလီချွတ်၏ လက်ဆောင်ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်ဟောလေ၏။ ပန်ဘလီချွတ်လည်း ထိုစကားကို အလွန် သဘောကျသည်နှင့် မမအား လက်ဆောင်ပေးပြီးသော ပစ္စည်းဖြစ်စေကာမူ၊ ဆာဂျင်နှင့် အခြားစစ်သားများသာမက ကျွန်ုပ်ကိုပါ တစ်ခွက်စီပေး၍ လောကဝတ် ပြုလေ၏။ ဆာဂျင်မူကား ခွက်ကို လွှတ်သည်မရှိဘဲ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် အရသာခံသောက်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဂျိုးသည် လက်ထိပ်ကို ပြင်ပြီး၍ ဆာဂျင်လည်း ထောင်ပြေးများကိုဖမ်းရန် ထွက်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်လေရာ၊ မစ္စတာ ဝေါဆလီနှင့် ဂျိုးတို့လည်း လိုက်ကြည့်ကြဦးမည်ဆို၍၊ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို

သူ၏ကျောပေါ်၌ ဝိုးလေ၏။ စစ်သားများသည် ရှေ့မှ လျှောက်သွားကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့က နောက်မှလိုက်သွားကြရာ ရွာသူရွာသားများသည် ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို လှမ်းကြည့်ကြသော်လည်း ချမ်းအေးလှသော ခရစ်စမတ်နေ့ကြီးတွင် မီးဖိုနှင့် စားသောက်စရာများကို ပစ်ခွာ၍၊ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြရန် အလိုမရှိကြသည်နှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလိုက်ခဲ့ကြပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ချိုင်းကုန်းကိုဖြတ်ကျော်၍ မြစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ထဲ၌ ထောင်ပြေးများကို မတွေ့ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေသည့်ပြင် တွေ့မည်စိုးသည့် အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏နှလုံးသည် ဂျိုး၏ ကျောပြင်ကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်တိုးလျက်ရှိ၏။ နေဝင်လုနီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်၍ ရှာဖွေလျက် ရှိသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့၊ မည်သည့် အသံကိုမျှလည်း မကြားရချေ။ သို့ပါသော်လည်း စစ်သားများသည်၊ လက်မလျှော့ဘဲ လေထဲမှိုးထဲ၌ တိုး၍ ရွံ့နွံများထဲတွင် ဖြတ်သန်းရှာဖွေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ဝေးလံသောအရပ်မှ ဟစ်အော်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၍၊ နောက်ထပ် သံပြိုင်နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရပ်ဆိုင်းနေကြသော စစ်သားများကို မိလာကြလေ၏။

ဆာဂျင်နှင့် စစ်သားများသည် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်ကာ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ဆာဂျင်က စစ်သားများအား ယခင်ကထက် လျင်မြန်စွာ ချီတက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်နှင့် ဂျိုးသည် ကမ်းပါးကို တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်၊ ကမူများ၊ ချိုင့်များကို ကျော်လိုက်လွှားလိုက်ဖြင့် အပြေးအလွှား လိုက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ ကုန်းပေါ်မှ ပြုတ်မကျရစ်စေရန် ခဲယဉ်းစွာ တွယ်၍ လိုက်ရ၏။ ဟစ်အော်သံများသည် မရပ်စဲတော့ဘဲ၊ တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ထွက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံကြားရာသို့ မှန်း၍ ပြေးလိုက်ကြရာ၊ နီးကပ်လာသောအခါတွင် 'သတ်ကုန်ပါပြီဗျ' ဟူသော အသံကိုလည်းကောင်း 'ထောင်ပြေးတွေဟ လိုက်ကြဟ ဒီကဟ ဒီက' ဟူသော အသံများကိုလည်းကောင်း ကြားရလေ၏။

ဆာဂျင်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးသွား၍ စစ်သားနှစ်ယောက်တို့လည်း သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ကပ်လျက် လိုက်ပြေးကြရာ၊ မြောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆာဂျင်က 'ဟောဒီမှာ နှစ်ယောက်စလုံးဟ၊ ဟေ့လူများ လက်မြှောက်ကြ၊ မလှုပ်နဲ့၊ လွှတ်လိုက်လေ' ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေးသလို

ကြားရလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ရေများ တဝုန်းဝုန်း၊ ရွံ့နွံများ တဖုန်းဖုန်းဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိရာ၊ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လက်သီးနှင့်ထိုးသော အသံများလည်း ပေါ်ထွက်လာသေး၏။ နောက်ဆုံး၌ စစ်သားများသည် ဆာဂျင်ထံသို့ ပြေးဆင်းသွား၍ ကူညီကြရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ထောင်ပြေးနှင့် အခြားထောင်ပြေးတစ်ယောက်ပါ ဖမ်းဆီးရမိလေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများနှင့် မောဟိုက်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံးကို မှတ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏လူက ‘မှတ်ထားကြနော် . . . ကျွန်ုပ်ဖမ်းပေးတာဗျ’ ဟု ပြောသောအခါ ဆာဂျင်က ‘ဘာထူးသေးသလဲ ငါ့လူ၊ မင်းလည်း ထောင်ပြေးပဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏လူက ‘ထူးချင်ထူး မထူးချင်နေ၊ ကျုပ်က ဖမ်းပေးတယ်လို့ သူသိရင် ကျုပ် ကျေနပ်တာပဲ’ဟု ပြောသေး၏။

စစ်သားများသည် ထောင်ပြေးနှစ်ယောက်လုံးကို လက်ထိပ်ခတ်ကြရာ အခြားထောင်ပြေးမှာ နံနက်ခင်းအချိန် ကျွန်ုပ်တွေ့ရစဉ်ကထက်ပင် အပွန်းအပဲ့များနေသည့်ပြင် အသက်ကိုပင် မှန်အောင်မရှုနိုင်ဘဲ မောဟိုက်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဟိုလူက ‘သူက ကျုပ်ကို သတ်မလို့ဗျ’ ဟု တိုင်တန်းရာ ကျွန်ုပ်၏လူက ‘သတ်တယ်ဟေ့ သတ်တယ် . . သတ်လို့ မသေတာနဲ့ ဖမ်းပေးလိုက်တယ်၊ ကျုပ် ဆွဲခေါ်ခဲ့ရတာဗျ၊ ကံကောင်းလို့ သူ လွတ်ပြေးတော့မလို့၊ ဒီကောင်က ဟန်ကြီးပန်ကြီး အကောင်မျိုးဗျ’ဟု တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိ၏။

ထိုလူ ။ ။ “သူ ကျုပ်ကို သတ်မလို့ဗျ ခင်ဗျားတို့ သက်သေနော်”

ကျွန်ုပ်လူ ။ ။ “ဒီမှာလေ ဆာဂျင်ရဲ့ . . . ထောင်သင်္ဘောပေါ်က ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးတာဗျ၊ ဒီကောင်က ကျုပ်နောက်ကို အချောင်ထွက်လိုက်လာတာ ရရိုးလားဗျ၊ တစ်ခါပြင် နှစ်ခါ အကျောမခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ထွက်ပြေးရင် လွတ်သွားတာကြာလှပြီ၊ ဒီကောင်ပါ လွတ်ထွက်လာတယ် ကြားလို့၊ ကျုပ်က သူ့ကိုချောင်းပြီး တမင် လိုက်ဖမ်းခဲ့တာဗျ”

ထိုလူ ။ ။ “ကျုပ်ကို သူက သတ်မလို့ဗျ . . . ခင်ဗျားတို့ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်လူ ။ ။ ဒီကောင် လူလိမ်ဗျ၊ မသေမချင်း လိမ်မယ့်
အကောင်၊ သူ့မျက်နှာကြည့်ပါလား၊ လူလိမ်
ရုပ်ကြီး မမြင်ကြဘူးလား၊ သတ္တိရှိ ခင်ဗျားတို့လူ
ကျုပ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်စမ်းပါစေ၊ ကြည့်ဝံ
ရဲ့လားလို့”

ထိုလူသည် လှောင်ပြုံးပြုံးလျက် စစ်သားများကို ကြည့်သေး၏။
ထို့နောက် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်၍ ကွင်းပြင်သို့ မျှော်ကြည့်သေး၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်လူ၏ မျက်နှာကိုမူကား တစ်ချက်မျှ မကြည့်ချေ။

ကျွန်ုပ်လူ ။ ။ “ကိုင်း... တွေ့ကြလား၊ တရားခွင်မှာစစ်တုန်း
ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကို တစ်ခါမှ မကြည့်
ဝံဘူး”

ဤတွင် ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်လူဘက်သို့ တစ်ချက်တည်းလှည့်ကြည့်
၍ ‘မင်းရုပ်က လှလွန်းလို့ ကြည့်ရမှာလား’ဟု ပြောင်လှောင်ကာ ပြောပြီး
နောက် မျက်နှာလွှဲမြဲတိုင်း လွဲထားလေ၏။ ထိုအခါ ဆာဂျင်က ‘ကိုင်း...
တော်ကြတော့ဟေ့ မီးရှူးတိုင်တွေ ထွန်းကြကွယ်တို့’ ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်
စစ်သားတစ်ယောက်သည် ထမ်းလာခဲ့သော တောင်းကိုဖွင့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်
လူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သွားလေ
၏။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်မဟုတ်ဟု ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်နှင့်
ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် လှုပ်ယမ်းပြလေရာ၊ ထောင်ပြေးသည် ကျွန်ုပ်၏
အမူအရာကို နားလည်မည် မပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသော
ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

စစ်သားသည် တောင်းကိုဖွင့်၍ မီးရှူးတိုင်သုံးလေးတိုင်ကို ထွန်းညှိ
လေရာ၊ အခြားသော စစ်သားများသည် လေထဲသို့ သေနတ်နှစ်ချက်မျှ
ပစ်ဖောက်လိုက်သည်တွင် အခြားသော အရပ်များမှ အလင်းရောင်များ
ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဂျင်က ‘ကောင်းပြီ... သွားကြစို့’
ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထွက်လာကြသည်တွင် အဝေးမှ
အမြောက်သုံးချက် ပစ်သံ ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ ဆာဂျင်က ကျွန်ုပ်လူ
အား ‘အင်း... တို့ကို ထောင်သင်္ဘောက မျှော်နေတယ်... မရုန်းနဲ့နော်
ငါ့လူ’ ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆာဂျင်သည် ထောင်ပြေးနှစ်ယောက်ကို စစ်သားများ ခြံရံကာ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ခေါ်ဆောင်လေရာ မစ္စတာဝေါ့ဆလီက အိမ်သို့ ပြန်လိုသော်လည်း ဂျိုးက အစအဆုံးလိုက်၍ ကြည့်လိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်သားများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ဂျိုးမှာ မီးရှူးတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြေကြီးပေါ်သို့ဆင်း၍ ဂျိုး၏ လက်ကို ကိုင်ကာ လျှောက်လာကြလေ၏။

တစ်နာရီကျော် လျှောက်မိကြလေသော် တဲကလေးတစ်တဲသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ စစ်သားများ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ဆာဂျင်သည် တဲတွင်းသို့ဝင်၍ စာအုပ်ကြီးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် အခြားထောင်ပြေးကို စစ်သားများနှင့် လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လူသည် မြေကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ဆာဂျင်အား 'ကျွန်ုပ်တစ်ခုပြောပါရစေ' ဟု ခွင့်တောင်း၏။ ဆာဂျင်က ရုံးသို့ရောက်သောအခါ ပြောချင်ရာ ပြောနိုင်ကြောင်း ပြောသောအခါ . . .

ကျွန်ုပ်လူ ။ ။ “ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ကိစ္စက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်္ဘောက ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့နောက် ရွာထဲက ပန်းပဲသမားတစ်ယောက် အိမ်မှာ ဝက်သားသွတ်မုန့်ရယ်၊ ဘရန်ဒီ နည်းနည်းပါးပါးရယ်၊ ဒိပြင် တိုလီမိုလီရယ် ကျုပ် ခိုးယူခဲ့မိတဲ့ အကြောင်းကို ဖြောင့်ချက်ပေးချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဂျင် ။ ။ “ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဝက်သားသွတ်မုန့်တို့ ဘာတို့ ပျောက်မိသလား. . . ”

ဂျိုး ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ပျောက်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ဖူးလားဟေ့ ပစ်(ပ) ”

ကျွန်ုပ်လူ ။ ။ “ဪ ခင်ဗျားက ရွာထဲက ပန်းပဲသမားပဲလား၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ငတ်လို့ခိုးမိပါတယ်နော် ”

ဂျိုး ။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သဒ္ဓါပါတယ်၊ စားပါစားပါ”

၎င်းနောက် ပထမလူကို ပို့သော စစ်သားများ ပြန်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်လူကို ခေါ်သွားကြလေရာ ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းသို့ ရောက်အောင်လိုက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်လူကို လှေငယ်ပေါ်သို့တင်ပြီးလျှင် ကမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဆိုက်ရပ်လျက်ရှိသော ထောင်သင်္ဘောကြီးဆီသို့ လှော်ခတ်သွားကြသည်ကို ရပ်မျှော်ကာ ကြည့်နေရစ်ကြ၏။

အိမ်သို့ ပြန်ကြသောအခါ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ၎င်း၏ကျောပေါ်၌တင်၍ ခေါ်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောပေါ်တွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပျော်ခဲ့သေး၏။ ဂျိုးသည် ထောင်ပြေးများ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဧည့်ပရိသတ်တို့အား ပြောပြ၍ ထောင်ပြေးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ဝက်သားသွတ်မုန့်နှင့် အခြားစားစရာများ ခိုးဝှက်ခြင်းအကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံထားပုံများကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်တွင် ဧည့်သည်များသည် မည်သည့်အပေါက်မှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်နိုင်သည်ဆိုသော အခြင်းအရာကို အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကြလေ၏။

အား (၆)

ကျွန်ုပ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ မမသည် ဂျိုး၏လက်ထောက် အဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း အရွယ်မရောက်သေးသည့် ယခုအချိန်တွင် ငှက်ခြောက်ခြင်း၊ ကျောက်ခဲများကောက်ခြင်း အစရှိသော တိုလိမိုလိအလုပ်များကို အိမ်နီးနားချင်းများက ငှားရမ်းတိုင်း လုပ်စေ၍ ရရှိသော အခကြေးငွေကို လူမြင်အောင်ထားသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်သွင်းထား၏။

မစ္စတာဝေါဆလီ၏ အဒေါ်ကြီးသည် ရွာထဲတွင် ညကျောင်းဖွင့်ထား၍ တစ်ပတ်လျှင် ကျောင်းလခ (၁၀) ပဲ ကောက်ခံပြီးလျှင် ကျောင်းသားသူငယ်များအား (၆) နာရီမှ (၇) နာရီအထိ အိပ်၍ပြ၏။ မစ္စတာဝေါဆလီသည် အထက်ထပ်တွင် နေထိုင်၍ ကျောင်းသားများကို သုံးလတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးသည်ဟူသော နာမည်ကောင်းယူလေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားများမှာ သူ၏ စစ်ဆေးခြင်းအတွက်ကြောင့် အကြောင်းထူးလှသည် မရှိချေ။ အဒေါ်ကြီးသည် ကျောင်းနှင့်တွဲလျက် အိမ်ဆိုင်တစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးရာ ၎င်း၏မြေး ဘစ်ဒီသည် ကုန်ပစ္စည်းများ၏ဈေးနှုန်းကို မသိဘဲ၊ ဝယ်သူလာသောအခါမှ စာအုပ်ဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို လှန်လှောကာ ပေါက်ဈေးကို ကြည့်လေ့ရှိ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မိဘနှစ်ပါးတို့၏ သဘိုင်း၌ စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်မှ စာလုံးများကို ဖတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အဒေါ်ကြီး သင်ပြမှုကြောင့်မဟုတ်၊ ဘစ်ဒီက သွန်သင်ပြသချက်အရ တတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ည၌ မမ မရှိခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျိုးသည် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်၌ ကျွန်ုပ် ရေးခြစ်ထားသော အက္ခရာများကို ဖတ်ကြရင်း ဂျိုးက ကျွန်ုပ်၏ စာစီစာကုံးများကို ခိုးကျူးရာမှ ဂျိုး၏ မိဘများအကြောင်းကို စကားစပ်၍ ပြောမိကြ၏။ ဂျိုး၏ ဖခင်မှာ ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်

ဖြစ်၍ လက်ရှိ ပန်းပဲဖိုမှာ ဖခင်ထံမှ ဂျိုးက အမွေခံလိုက်ရသော ပစ္စည်း ဖြစ်ပေရာ ဂျိုးသည် သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အား ဖခင်က ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ဆုံးမပုံများကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြလျက်ရှိ၏။

ဤကဲ့သို့ သမီးယောက်ဖ နှစ်ယောက်တို့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် များကို ဇာတ်လှန်လျက်ရှိကြစဉ် အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်၏ ဒေါက်ကပ် ဆိုက်ရောက်လာ၍ မမလည်း ဒေါက်ကပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်သည် ဒေါက်ကပ်ပေါ်၌ ပြောလာကြသော စကားကို ဆက် လက်ပြောဆိုကြသည့် လက္ခဏာနှင့် . . .

မ ။ ။ “ကျွန်မက ဟိုကျတော့ သူတို့ သိပ်အလိုလိုက်ပြီး ကောင်ကလေးပျက်စီးသွားမှာ စိုးတာပါပဲ အန် ကယ်”

ပန် ။ ။ “ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ အလိုလိုက်တဲ့အထဲက မဟုတ်ပါဘူး”

မ ။ ။ “ဒီလိုဖြင့် ကောင်းပါလေ အန်ကယ်”

နောက်ဆုံး၌ မြို့ထဲတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော မစ္စဟေဗီရုံအမည်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမကြီးက ကျွန်ုပ်ကို အလိုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သွားရမည်ဖြစ် ကြောင်းနှင့် မမက ကျွန်ုပ်တို့အား ဖွင့်ပြောပြလေ၏။ ဂျိုးက အသေးစိတ်၍ မေးခွန်းထုတ်သော်လည်း မမက အဖက်လုပ်၍ ဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲနေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဂျိုး၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေမိလေတော့၏။

ဒေါက်ကပ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူသိမ်းဆည်းပြီးနောက် မမသည် ကျွန်ုပ်လည်ကုပ်မှ ကိုင်ဖမ်း၍ ရေချိုးခြင်း၊ ဆပ်ပြာတိုက်ခြင်း၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်ခြင်းစသော အလုပ်တို့ကို လုပ်ပေးပြီးမှ အဝတ်သစ်များ လဲလှယ်ပေး၍ ပန်ဘလီချွတ်နှင့်အတူ ထည့်လိုက်လေ၏။

“ သွားတော့မယ် ဂျိုးရေ ”

“ သွားပေတော့ ငါ့လူ ပစ်(ပ) ရေ ”

ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခွဲခွာဘူးသည်တစ်ကြောင်း၊ သူ့စွမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သော မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ဘာလုပ်ရမည် မသိသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ဒေါက်ကပ်ပေါ်၌ ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်ကာ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

အား [၆]

ကျွန်ုပ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ မမသည် ဂျိုး၏လက်ထောက် အဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း အရွယ်မရောက်သေးသည့် ယခုအချိန်တွင် ငှက်ခြောက်ခြင်း၊ ကျောက်ခဲများကောက်ခြင်း အစရှိသော တိုလိမိုလိအလုပ်များကို အိမ်နီးနားချင်းများက ငှားရမ်းတိုင်း လုပ်စေ၍ ရရှိသော အခကြေးငွေကို လူမြင်အောင်ထားသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်သွင်းထား၏။

မစ္စတာဝေါဆလီ၏ အဒေါ်ကြီးသည် ရွာထဲတွင် ညကျောင်းဖွင့်ထား၍ တစ်ပတ်လျှင် ကျောင်းလခ (၁၀) ပဲ ကောက်ခံပြီးလျှင် ကျောင်းသားသူငယ်များအား (၆) နာရီမှ (၇) နာရီအထိ အိပ်၍ပြ၏။ မစ္စတာဝေါဆလီသည် အထက်ထပ်တွင် နေထိုင်၍ ကျောင်းသားများကို သုံးလတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးသည်ဟူသော နာမည်ကောင်းယူလေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားများမှာ သူ၏ စစ်ဆေးခြင်းအတွက်ကြောင့် အကြောင်းထူးလှသည် မရှိချေ။ အဒေါ်ကြီးသည် ကျောင်းနှင့်တွဲလျက် အိမ်ဆိုင်တစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးရာ ၎င်း၏မြေး ဘစ်ဒီသည် ကုန်ပစ္စည်းများ၏ဈေးနှုန်းကို မသိဘဲ၊ ဝယ်သူလာသောအခါမှ စာအုပ်ဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို လှန်လှောကာ ပေါက်ဈေးကို ကြည့်လေ့ရှိ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မိဘနှစ်ပါးတို့၏ သဘိုး၌ စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်မှ စာလုံးများကို ဖတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အဒေါ်ကြီး သင်ပြမှုကြောင့်မဟုတ်၊ ဘစ်ဒီက သွန်သင်ပြသချက်အရ တတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ည၌ မမ မရှိခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျိုးသည် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်၌ ကျွန်ုပ် ရေးခြစ်ထားသော အက္ခရာများကို ဖတ်ကြရင်း ဂျိုးက ကျွန်ုပ်၏ စာစီစာကုံးများကို ခိုးကျူးရာမှ ဂျိုး၏ မိဘများအကြောင်းကို စကားစပ်၍ ပြောမိကြ၏။ ဂျိုး၏ ဖခင်မှာ ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်

ရာတွင် အလွန်လှ၍ အလွန် မာနကြီးဟန်တူသော မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို စောင်းကြည့်လျက် 'ဪ ပစ်(ပ) ဆိုတာ သူလား၊ ကိုင်း ဝင်ခဲ့ ပစ်(ပ)' ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပန်ဘလီချွတ်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဝင်၍ လိုက်မည်ပြုသည်တွင် မိန်းကလေးက တံခါးနှင့် ဆီးတားလိုက်၏။

“ရှင်ကကော မစွဟေဗီရိုကို တွေ့ချင်လို့လား...”

“သူက တွေ့ချင်မလားလို့ပါ”

“အို မတွေ့ချင်ပါဘူး” ဟု ပြော၍ တံခါးကို ပိတ်မည်ပြုသည်တွင် ပန်ဘလီချွတ်သည် မဝင်ဝံ့တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကြောင့် မဝင်ရလေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးလျက် ကျန်ရစ်လေ၏။

မိန်းကလေးသည် တံခါးကို သော့ခတ်၍ ဝင်းကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းကာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွားလေရာ ၎င်းဝင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဗျစ်စက်ရုံကြီးရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဗျစ်စက်ရုံမှာ အလုပ် မလုပ်ဘဲ အတန်ကြာ ပိတ်ထားခဲ့ဟန်တူ၏။ လမ်းခရီး၌ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား မေးရန်ရှိသော စကားများကို မေးမြန်းရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို 'သူငယ်ကလေး' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းသော်လည်း သူ၏အသက်မှာ ကျွန်ုပ်ထက် ကြီးမည်မထင်ပေ။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးဖြစ်သည့်ပြင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၍ လူကြီးဟန် ပေါက်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးပုံရသည်ကား မှန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်နံဘေး၌ရှိသော တံခါးပေါက်တစ်ခုမှ ဝင်သွား ကြ၍ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် မိန်းကလေး ထွန်းညှိထားခဲ့ဟန်တူသော ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ယူ၍ မှောင်မည်းလျက်ရှိသော ဆောင်ကူးလမ်းကြားများ တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းပြီးလျှင် လှေကားကြီးဖြင့် တိုက်ပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ နောက်ဆုံး အခန်းတစ်ခန်း၏တံခါးဝသို့ ရောက် ကြသောအခါ မိန်းကလေးက 'ကိုင်း ဝင်သွားပေတော့' ဟု ပြော၍ ဖယောင်းတိုင်နှင့် ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မှောင်မိုက်ထဲ၌ ကျန်နေရစ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တုန်ရိစ္ဆာနှင့် တံခါးကိုခေါက်သဖြင့် 'ဝင်ခဲ့' ဟု အတွင်းမှ ပြောလိုက်သည်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားသောအခါ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးအတွင်း ပျားဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အခန်း၌ရှိသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မိန်းမများ ဖီးလိမ်းဝတ်စားသော အခန်းနှင့်တူပေရာ တစ်ခုသော မှန်တင်စားပွဲ၌

လက်ထောက်ကာ ထိုင်လျက်ရှိသည့် အလွန်ထူးဆန်းသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မိန်းမကြီး၌ ဝတ်ထားသော အဝတ်များမှာ အဖြူရောင်ရှိသော ဖဲပိုးနှင့် ဇာများဖြစ်၍၊ ဖိနပ်မှာလည်း အဖြူရောင်ပင် ဖြစ်၏။ သူမ၏ ဆံပင်မှာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိသော်လည်း လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးတို့ သုံးလေ့ရှိသော ဇာမျက်နှာဖုံးကြီးနှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပန်းများ ပန်ဆင်လျက်ရှိ၏။ သူမ၏ လည်ပင်းနှင့် လက်များတွင် လက်ဝတ်လက်စားများ ဆင်ထားသည့်ပြင်၊ စားပွဲပေါ်၌လည်း ကျောက်သံပတ္တမြားများ ရှိ၏။ မိန်းမကြီး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်၌ ဖိနပ်အဖြူတစ်ဖက် စွပ်ထား၍၊ အခြားတစ်ဖက်မှာ စားပွဲပေါ်၌ သူမ၏လက်အနီးတွင် ရှိနေသဖြင့်၊ အဝတ်လဲလှယ်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စမျှသာ ပြီးသေးဟန်တူ၏။ စားပွဲပေါ်၌လည်း လက်ဝတ်လက်စားနှင့်အတူ၊ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်၊ လက်အိတ်တစ်စုံနှင့် ပန်းများလည်း ရှိကြ၏။ ဝတ်ထားသော လက်ထပ်အဝတ်စုံသည် တစ်ခါက နုပျိုပြည့်တင်းသော ကိုယ်ကာယပေါ်၌ တည်နေခဲ့ဖူးသော်လည်း၊ ယခုအခါ၌ကား ကြုံလို့ဖျော့တော့သော အရေအသားပေါ်၌ တွဲရစွဲကျလျက်ရှိနေလေ၏။

“ဘယ်သူလဲဟဲ့”

“ပစ်(ပ) ပါခင်ဗျား”

“ဘယ်က ပစ်(ပ)လဲ”

“မစ္စတာ ပန်ဘလီချွတ်က လွှတ်လိုက်တဲ့ လူကလေးပါခင်ဗျား”

“ဒီအနားကို တိုးခဲ့စမ်း၊ ကြည့်စမ်းရအောင်”

ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ၊ စားပွဲပေါ်၌တင်ထားသော နာရီကလေးမှာ (၈) နာရီနှင့် မိနစ် (၄၀) တွင် ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရ၍ အခန်းထဲ၌ ချိတ်ထားသော နာရီကြီးမှာလည်း (၈) နာရီနှင့် မိနစ် (၄၀) အချိန်တွင် ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ မင်း မမွေးခင်ကတည်းက နေကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘဲ နေလာခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ မင်း ကြောက်သလား...”

“မကြောက်ပါဘူး ခင်ဗျား” ဟု လိမ်ပြောရ၏။

“ဒီဟာဘာလဲ” (ရင်ဘတ်တွင် လက်တင်လျက် မေး၏။)

“နှလုံးပါခင်ဗျား”

“အဲဒါ ကွဲနေပြီ”

မိန်းမကြီးသည် ရင်ဘတ်ပေါ်၌ လက်တင်ကာ အတန်ကြာနေပြီးမှ လက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

“ငါ ယှဉ်းတယ်ကွယ့်၊ ယောက်ျားရော မိန်းမရော၊ ငါမတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို အယှဉ်းဖြေစမ်း၊ လာ ကစားရအောင်ဟေ့”

ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်မသိဘဲ၊ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဟဲ့သူငယ်၊ နင် ခေါင်းမာတတ်သလား”

“မမာတတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ဘယ်လိုကစားရမှန်း မသိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်၊ အဲ့စတယ်လာကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် အလွန် မာနကြီးဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ရန် ရွံ့ကြောက်လှသော်လည်း စေခိုင်းသည်ကို ငြင်းပယ်ရန် မဝံ့သည်နှင့်၊ တံခါးသို့သွား၍ ‘အဲ့စတယ်လာ’ ဟု ဟစ်ခေါ်လိုက်ရာတွင် မိန်းကလေးလည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်နှင့် ရောက်လာလေ၏။

မိန်းမကြီးသည် မိန်းကလေးကို အနီးသို့ခေါ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်သံပတ္တမြား လက်ဝတ်လက်စားများကို မိန်းကလေး၏ဆံပင်နှင့် ရင်ဘတ်တို့တွင် တစ်လှည့်စီ ကပ်ကြည့်လျက် ‘ဒီဟာတွေ၊ တစ်နေ့တော့၊ ညည်းဖို့ပဲ၊ ညည်းနဲ့ တယ်လိုက်တယ်နော်၊ ကိုင်းလာစမ်း၊ ဟောဒီသူငယ်နဲ့ ဖဲကစားကြစမ်း’ ဟု ပြောရာတွင် မိန်းကလေးက ‘ဒီကောင်လေးနဲ့လား၊ သူက ကူလီကလေး တစ်ယောက်ပဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကို ရင်ကွဲနာကျအောင် လုပ်လိုက်စမ်း”

“ဟေ့ သူငယ်ကလေး၊ မင်းဘာများ ကစားတတ်သလဲ”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တတ်သော ကစားနည်းတစ်ခုကို ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးသည် မိန်းကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖဲကစားစေရာ မိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“သူငယ်ကလေးက ‘နေ့(ဗစ) ကိုဂျက်’ တဲ့၊ သူ့လက်တွေကလည်း ကြမ်းပါဘိသနဲ့၊ သူ့ဖိနပ်ကလည်း ထူလိုက်တာနော်” ဟု မိန်းကလေးက မဲ့ရွဲ့ကာပြောသည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ လက်များအတွက် ရှက်မိလေ၏။ ပထမပွဲတွင် မိန်းကလေးနိုင်၍ ဒုတိယပွဲ၌ ကျွန်ုပ်က ဖဲဝေရသည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေတော့၏။ ဤတွင် မိန်းကလေးက ယှဉ်းညှံထုံထိုင်းသော ကူလီကလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလေ၏။

“ဟေ့ သူငယ် သူက မင့်ကို ကဲ့ရဲ့လိုက်တာ မင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲကိုးကွယ့် မင်းက ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ ဆိုစမ်း . . .”

“ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူးခင်ဗျ”

“ငါ့ကို တိုးတိုးကလေးပြောစမ်း” (နားကိုငုံ့ပေး၏။)

“အင်မတန် မာနကြီးတယ်ခင်ဗျ”

“ပြီးတော့ကော”

“သိပ်လှတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီပြင်ကော”

“လူတစ်ဖက်သားကို စော်ကားတတ်တယ်ခင်ဗျ”

“ဒီပြင်ကော”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်ခင်ဗျ”

“သူ့လှတယ်ဆို၊ သူ့ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား”

“မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ အခု အိမ်ပြန်ချင်တာ ပြောတာပါ”

“အေး တော်တော်နေတော့ ပြန်တာပေါ့၊ ပြီးအောင် ကစားပါဦး”

မစ္စဟေဗီရံ၏ အမူအရာနှင့် ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်ခြင်းအား ဖြင့် မိန်းမကြီးသည်ကား နာလန်မထူနိုင်အောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာနှင့် ဖဲကစားရာတွင် သူကချည်း အနိုင်ရလေရကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ကူလီ အတန်းအစား လူကြမ်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ်တွင် အနိုင်ရလေခြင်း အားဖြင့် သူ့၌ ဂုဏ်အသရေမတိုးဘဲ ယုတ်ညံ့သွားလေဟန်ဖြင့် ဖဲချပ်များ ကို ဖယ်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်သောအခါ...

“နောက် (၆) ရက်ကြာတော့ တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးနော် သူငယ် လေး ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ”

“ဟဲ့ အဲ့ စတယ်လာ၊ သူငယ်လေးကို စားစရာကလေးများ ကျွေး လွှတ်လိုက်ပါဟယ် ဝင်းထဲမှာ သူ့ကြည့်ချင်တာလည်း လျှောက်ကြည့်ပါစေ ကိုင်း သွားပေတော့ ပစ်(ပ) ”

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်လာ၍ တိုက်နံဘေး ပေါက် တံခါးဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ မိန်းကလေးက ‘ခဏစောင့်နေဦး သူငယ်လေး’ဟု ပြော၍ ထွက်သွားပြီးလျှင် ပေါင်မုန့်၊ အမဲသားနှင့် ဘီယာ တစ်ချို့ကို ကိုင်လျက် ပြန်လာလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်ကို မကြည့်ဘဲ စားစရာနှင့် ဘီယာချိုကို ‘ရောစား’ ဟုဆိုခါ ခွေးကျွေးသကဲ့သို့ ချပေး လိုက်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အလွန်အောင့်၊ အလွန်နာ၊ အလွန်ရှက်၊

အလွန်ဝမ်းနည်း၊ အလွန်စိတ်ဆိုးသည်နှင့် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာလေ၏။ မိန်းကလေးကမူ ကျွန်ုပ် မျက်ရည်လည်သည်ကိုမြင်၍ သူ့ကြောင့် မျက်ရည်ထွက်သည်ဟု ရိပ်မိဟန်နှင့် သဘောကျလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့သဘောကျအောင် မလုပ်တော့ပြီဆို၍ ထွက်မည်ပြုသော မျက်ရည်ကို အောင့်ထားလိုက်၏။

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ထိုနေရာ၌ထားခဲ့၍ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချောင်ကောင်းသော နေရာတစ်ခုကိုရှာ၍ နံရံကို နဖူးနှင့်တိုက်လျက် ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ဆုတ်ဆွဲကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးမိ၏။ ငယ်ရွယ်သူတို့ မည်သည်မှာ ဒုက္ခကို ကြုံရည်စွာ လက်ခံမထားတတ်သော သဘာဝရှိသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်နှင့် အမဲသားကို ဘီယာနှင့် ကျိုက်ချလိုက်သောအခါ၌ ယခင်က ရှက်သော စိတ်နှင့် အလိုမကျသော စိတ်တို့သည် အတော်ယုတ်လျော့ သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ထုတ်ရန်အတွက် သော့တွဲနှင့် ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ၌မူ မျက်ရည်အစအနများ လုံးဝ မရှိတော့ချေ။

မိန်းကလေးသည် တံခါးကို သော့နှင့်ဖွင့်ပေး၍ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အလျဉ်းမကြည့်ဘဲ အပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို ပြောင်လှောင်လိုသော အမူအရာနှင့် 'ဟေ့ သူငယ်ကလေး ဘာကြောင့် မငိုတာလဲ' ဟု မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ' မငိုချင်လို့ပေါ့ ' ဟု တင်းတင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ငိုပါတယ်၊ မင်းငိုနေတာ ငါသိပါတယ်၊ ဟော ခုတောင် ငိုဦးမလို့” ဟု ပြောရင်း ရယ်မောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်ဘလီချွတ်၏ ဆိုင်သို့ရောက်လာ၍ ဆိုင်ထဲ၌ ထိုလူကြီးမရှိကြောင်းတွေ့ရာတွင် သူ၏ စာရေးအား မှာထားခဲ့၍ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း [၅]

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မမသည် မစ္စဟေဗီရုံ အကြောင်းကို သိလိုလှ၍ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ မေးမြန်း၏။ ကျွန်ုပ် သည် မမ၏ မေးခွန်းများကို တော်အောင်လျော်အောင် ဖြေဆိုသည်နှင့် မမသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်ကုပ်ကို ကိုင်ဖမ်းပြီးလျှင် မီးဖိုခုံရံနှင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို အကြိမ်ကြိမ် ဆောင့်လေ၏။

အမှန်မှာ မစ္စဟေဗီရုံကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နားမလည်သည်ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးအားလည်း နားလည်အောင် မပြောပြတတ်ခြင်းမျှ ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်အား ထိုကဲ့သို့ အရမ်းမဲ့ နှိပ်စက်သောအခါတွင်မူကား ပြောချင်ရာ ကို အလွဲလွဲအချော်ချော် ပြောတော့မည်ဟူ၍ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပန်ဘလီချွတ်ကိုယ်တိုင် သိချင်လေဖြင့် ဒေါက်ကပ်ကြီးနှင့် ရောက်လာ၍ မမနှင့် နှစ်ယောက်ညှပ်ကာ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ် သည် ဖြေချင်သလို ဖြေဆိုလေ၏။

ပန် ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ သူငယ်၊ မြို့ထဲမှာ ဘယ့်နှယ်များ လဲကွယ်”

နိုပ် ။ ။ “အသင်အတင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ ”

မမလည်း ကျွန်ုပ်ကို လက်သီးပြ၏။

ပန် ။ ။ “ဘာအသင့်အတင့်လဲကွယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြော တာလဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ နဖူးနှင့် နံရံဆောင့်ခံထားရသော ဒဏ်ချက်ကြောင့် စိတ်ကောက်ခြင်း မပြေပျောက်သေးဘဲ ရှိသည်နှင့် အတန်ငယ် စဉ်းစား ချင်ပြုပြီးလျှင် စိတ်ကူးအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာသောအနေဖြင့် ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

နှိပ် ။ ။ “ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အသင့်အတင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဤတွင် မမသည် ကျွန်ုပ်ကို လုပ်ဦးမည်ဟု ထလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် သည် ဒိုင်းကြီးသဖွယ် အသုံးချရသော ဂျိုးကို လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဂျိုးမှာ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။ သို့ရာ တွင် ပန်ဘလီချွတ်က တားဆီးထားလျက် . . .

ပန် ။ ။ “ငါတူမက ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦးလေ၊ ဒီသူငယ်ကို အန်ကယ် ဆုံးမပါ့မယ်၊ နေပါစေ . . ဟေ့သူငယ်”

နှိပ် ။ ။ “ခင်ဗျာ”

ပန် ။ ။ (ဉာဏ်နှိုးသော သဘောနှင့်) “(၄၃)ပဲနီ ဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲကွယ့်”

နှိပ် ။ ။ “ပေါင် (၄၀၀) ရှိတယ်ခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်မည် ကြံသော်လည်း မမ၏လက်သီးကို ကြောက်သည် နှင့် မပြောဘဲနေပြီးမှ စိတ်ထဲ၌ တွက်နေလေ၏။

ပန် ။ ။ (ကူညီသောသဘောနှင့်) “ပဲနီ ၄၀-က ၃ - သို့လင် ၄-ပဲနီ မဟုတ်လားကွယ့်”

နှိပ် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ပန် ။ ။ “ကိုင်း ခါဖြင့် ၄၃- ပဲနီဆိုတော့ ဘယ်လောက်လဲ ကွယ့်”

နှိပ် ။ ။ (အတန်ကြာ လက်ချိုး၍တွက်ပြီးမှ) “မသိဘူး ခင်ဗျ”

မမလည်း ကျွန်ုပ်၏ နားသယ်ကို ပုတ်လိုက်၏။

ပန် ။ ။ “နေပါဦးကွယ့်၊ မစွဟေဗီရုံဆိုတာ ဘယ်လိုပုံပန်း သဏ္ဌာန် ရှိသလဲကွယ့် . . .”

နှိပ် ။ ။ “ညိုညိုမြင့်မြင့်ခင်ဗျ”

မ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လား . . အန်ကယ်”

ပန်ဘလီချွတ်လည်း ဦးခေါင်း ညိတ်ပြလေရာ ထိုအခြင်းအရာကို ထောက်သဖြင့် ဤလူကြီးကား မစွဟေဗီရုံကို မမြင်ဘူးကြောင်း ထင်ရှား ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစွဟေဗီရုံမှာ ညိုညိုမြင့်မြင့်မဟုတ် ဖြူဖြူ ပူပူ ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

- ပန် ။ ။ “ဟုတ်လှပြီ နေရာကျပြီ၊ ဒီလို တဖြည်းဖြည်းလုပ်မှ ပေါ့ တူမကြီးရဲ့”
- မ ။ ။ “ဒီကောင်လေးကို အန်ကယ်ကြည့်လုပ်မှ ထင်ပါရဲ့ အန်ကယ်”
- ပန် ။ ။ “ဟေ့သူငယ် မင်းရောက်သွားတော့ မစ္စဟေဗီရုံက ဘာလုပ်နေသလဲကွယ့်”
- နှိပ် ။ ။ “ကတ္တီပါနက် မြင်းရထားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ် ခင်ဗျ”

မမသည် ပန်ဘလီချွတ်ကို လှမ်းကြည့်၍ ပန်ဘလီချွတ်သည် မမကို ပြန်ကြည့်ပြီးနောက်...

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက် “ကတ္တီပါနက် မြင်းရထားတဲ့”

နှိပ် ။ ။ “ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ သူ့တူမ အဲ့စတယ်လာ ဆိုတာက ဝိုင်အရက်နဲ့ ကိတ်မုန့်ကို ရွှေလင်ပန်း ပေါ်တင်ပြီး ပြတင်းပေါက်က လှမ်းပေးတယ်ခင်ဗျ”

ပန် ။ ။ “ဒီပြင်ကော ဘယ်သူများရှိသေးလဲ”

နှိပ် ။ ။ “ခွေးကြီးလေးကောင် ရှိတယ်ခင်ဗျ”

ပန် ။ ။ “ကြီးကြီးလား ငယ်ငယ်လား”

နှိပ် ။ ။ “ဧရာမ ခွေးကြီးတွေခင်ဗျ၊ သူတို့က ငွေခြင်းတောင်း ထဲက ကတ္တလက်မုန့်ကို တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် လုစားကြတယ် ခင်ဗျ ”

ပန်ဘလီချွတ်နှင့်မမသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ငေးကြည့် နေကြရာမှ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောချင်ရာပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ပန် ။ ။ “နေပါဦးကွယ့်၊ ဒီမြင်းရထားက ဘယ်မှာတဲ့တုန်း ကွယ့်”

နှိပ် ။ ။ “မစ္စဟေဗီရုံရဲ့ အခန်းထဲမှာခင်ဗျ ”

ဟုပြောသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည် တွင် “မြင်းရိုင်းကြီး လေးကောင် တပ်လို့ခင်ဗျ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

မ ။ ။ “ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား အန်ကယ်၊ ကောင်ကလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့် ”

ပန် ။ ။ “ဝေါပြောတာထင်ပါရဲ့၊ တူမကြီးရယ်၊ ဝေါကို သူ
မမြင်ဘူးလို့ထင်ပါရဲ့၊ မိန်းမကြီးက အင်မတန်
ဆန်းတယ် တူမကြီးရဲ့. .”

မ ။ ။ “ဝေါကို သူစီးတာ အန်ကယ်မြင်ဖူးလို့လား”

ပန် ။ ။ “ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ သူ့ကိုမှ ကျုပ် မမြင်ဘူးဘဲ”

မ ။ ။ “နို့ . . . သူ့နဲ့ စကားပြောဖူးတယ်ဆို”

ပန် ။ ။ “ပြောဖူးပေမယ့် သူက အခန်းထဲက၊ ကျုပ်က
အခန်းပြင်ဘက်က တူမရဲ့၊ ဒါထက် နေပါဦးကွယ့်
သူငယ်၊ မင်းကို ကစားဖို့ ခေါ်တာ ဘာလုပ်တမ်း
ကစားကြသလဲ ”

နိုပ် ။ ။ “အလံတွေ မြှောက်ယမ်းတမ်း ကစားကြတယ်
ခင်ဗျ”

(စင်စစ်မှာ မမနှင့်ပန်ဘလီချွတ်တို့အား အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့
မဟုတ်တရုတ်တွေချည်း တောက်လျှောက်ပြောခဲ့မိသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
ကို ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။)

မ ။ ။ “ဘယ့်နယ်အလံလဲဟဲ့”

နိုပ် ။ ။ “ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က အလံနီ၊ အဲ့စ
တယ်လာက အလံပြာ၊ မစ္စဟေဗီရုံက ရွှေကြယ်ပွင့်
ကလေးတွေနဲ့ အလံကြီးကိုင်ပြီး ယမ်းပြလိုက်ကြ
တာခင်ဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ ဓားတွေ၊ သေနတ်တွေ၊
ယိုဘူးတွေ၊ ဆေးလုံးတွေ၊ ဘီရိုကြီးထဲက ထုတ်ပြီး
ကစားကြသေးတယ်၊ အခန်းထဲမှာ မှောင်မိုက်နေ
လို့ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားရတယ်ခင်ဗျ”

ပန် ။ ။ “ဒါကတော့ ဟုတ်တယ် တူမကြီး၊ မှောင်မိုက်နေ
တာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရဖူးတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး ညှဉ်းပန်း
လာခဲ့သော မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်တို့ကို အရူးလုပ်ခြင်းအတွက် အလွန်
အရသာရှိလှသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့က မေးခွန်းများ ဆက်လက်ထုတ်ကြပါမူ
ကျွန်ုပ်သည် မဟုတ်တရုတ်တွေချည်း လက်တန်းလျှောက်ပြောနိုင်လောက်
အောင် အာရွှင်လျက် ရှိလေတော့သည်။

ထိုခဏ၌ ဂျိုးသည် ပန်းပဲဖိုဘက်မှ ကူးလာ၍ ကျွန်ုပ်အနီး၌ ဝင်ထိုင်သည်တွင် မမတို့က ကျွန်ုပ်၏ ထူးဆန်းသောကိုယ်တွေ့များကို ပြောပြသဖြင့် ဂျိုးမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် နားထောင်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် မစ္စဟေဗီရှ်က ကျွန်ုပ်အား တစ်နေ့နေ၌ လက်ဆောင် တစ်စုံတစ်ခု ပေးလိမ့်မည်ဟု အသီးသီး မှန်းဆတွေးတောကြ၏။ မမက မရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးလိမ့်မည်ထင်၍၊ ပန်ဘလီချွတ်က အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရန်အတွက် အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးလိမ့်မည် ထင်လေရာ၊ ဂျိုးက ကတ္တလက်ကို လုစားသော ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကောင် ပေးလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း ပြော၏။ ဤတွင် မမက ဂျိုးအား မသိနားမလည်သော အရာမျိုးတွင် ဝင်မရှုပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ချေရန် ပြောသည်နှင့် ဂျိုးလည်း ထသွားလေ၏။

ပန်ဘလီချွတ် ပြန်သွားသောအခါ မမသည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂျိုး၏ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အမှန်ကိုပြောရသော် ကျွန်ုပ်သည် မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်တို့ကို 'လိမ့်' ရသည့်အတွက် အရသာရှိသလောက် ကျွန်ုပ်၏စကားများကို ဂျိုးယုံကြည်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးအလုပ်သိမ်းသောအခါ၌ မစ္စဟေဗီရှ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သမျှသော စကားတို့မှာ တစ်ခုမျှမမှန်ကြောင်း ဂျိုးအား ပြောပြလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့လား ငါ့လူရာ ကတ္တီပါ နတ်မြင်းရထားတို့ ဘာတို့ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလား . . . ”

“မဟုတ်ဘူးဂျိုး”

“ခွေးကြီးတွေကောကွာ၊ ဒါကတော့ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်လား ငါ့လူရ”

“ဒါလည်း မမှန်ဘူးဂျိုးရဲ့”

“ခွေးကလေးတောင် မပါဘူးလား ငါ့လူ”

“ဘာမှ မပါဘူးဂျိုး”

ဂျိုးသည် အလွန်ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အဘယ်မျှလောက် ဝမ်းနည်းသည်ကို ပြောပြရန် မတတ်နိုင်ချေ။

“နောက်ကိုတော့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ငါ့လူ ပစ်(ပ) ရာ၊ လိမ်ပြောတတ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းရ”

“ဟိုမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်လက် ကြမ်းတယ်တဲ့၊ ဖိနပ်က ထူတယ်တဲ့၊ ကူလီကလေးတဲ့၊ ဒါကြောင့် စိတ်ကောက်ပြီး ပြောမိပြောရာ တွေ လျှောက်ပြောမိပါတယ် ဂျိုးရယ်”

“ဒီလို ပြောလိုက်တော့ ငါ့လူ ဂုဏ်မြင့်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲကွာ၊ ဟေ့ . . . ဘာပြောပြောကွာ မင်းထက်သူက စာတတ်ဦးမှလားကွ”

“ကျွန်တော်ဘာတတ်လို့လဲ ဂျိုးရယ်”

“အောင်မာ ဟိုတစ်နေ့က ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် မင်းရေးထားတဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးတွေ ငါမြင်သားပဲကွာ၊ မင်းရေးသလို ပုံနှိပ်စာလုံးမျိုး တော် တော့လူ ရေးနိုင်မှတ်လို့”

စာတစ်လုံးမျှ မရေးတတ်သော ဂျိုး၏ မျက်စိ၌ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ တွေနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စာလုံးပေါင်း၍ ရေးထားသော ကျွန်ုပ်၏ စာ သည်ပင်လျှင် အတော်ကြီးကျယ်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မတတ်သေးကြောင်း ပြောပြ၍ပင် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိရာ၏။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာကို သတိရနေ၍ သူ၏ မျက်စိထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သားတစ်စု၏ နေပုံထိုင်ပုံ စားပုံသောက်ပုံများသည် အလွန် အောက်တန်းကျလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိ ၏။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် အလွန်အရေးကြီးသော လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ဆိုက်ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ စာဖတ်သူ တို့သည် မိမိတို့၏ တစ်သက်တာကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်သည့်အခါ နေ့ တစ်နေ့တည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါက မိမိတို့၏ တစ်သက်တာ အခြေအနေ တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်စေနိုင်မည့် နေ့ထူးရက်ထူး တစ်ရက်ရက်ကို တွေ့ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ အကယ်၍ ထိုနေ့၌ ထိုကဲ့သို့ မဆုံး ဖြတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင် အသက်တာတစ်ခုလုံး တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားရမည် နေ့ရက်မျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

အား [၉]

ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားဦးမည်ဟု စိတ်ကူးပေါ်ပေါက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာမကြီး၏ တူမ ဘစ်ဒီကို သတိရမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ညကျောင်းတက်ချိန်တွင် မစ္စတာ ဝေါဆလီ၏ အဒေါ်ကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘစ်ဒီအား မိမိကို အထူးသင်ပြပေးဖို့ တောင်းပန်ရာတွင် ဘစ်ဒီကလည်း ချက်ချင်းပင် သဘောတူလေ၏။

အဒေါ်ကြီး၏ ညကျောင်း၌ ပညာသင်ပြပုံ နည်းစနစ်မှာ ကျောင်းသားများသည် အသီးအနှံများကို စားကြ၍ အခွံများကို တစ်ယောက်၏ အဝတ်တွင်းသို့ တစ်ယောက်ကျောသို့ ရောက်အောင် သွင်းထည့်ကြသဖြင့် ဆူဆူညံညဖြစ်လာရာတွင် အဒေါ်ကြီးသည် ငိုက်ရာမှ နိုးလာ၍ တုတ်ကို ဆွဲကာ နိုးရာလူကို ရိုက်၏။ ဤတွင် ကျောင်းသားများသည် ပြက်ရယ်ပြုကာ နာချင်ယောင်ဆောင်ကြ၍ စိတန်းကာ ထိုင်ကြပြီးလျှင် စာအုပ်ဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ ကူးပြောင်းကာ ဆူညံစွာ ရွတ်ဖတ်ကြ၏။ ၎င်းစာအုပ်ကြီးတွင် အက္ခရာများ၊ ဂဏန်းများနှင့် အလီတိုင်များ ရောပြွမ်းပါရှိလေရာ အဒေါ်ကြီးလည်း စာအံ့နေကြပြီဆို၍ စိတ်ချလက်ချ ငိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားများသည် မည်သူ၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ မည်သူက အပြင်းထန်ဆုံး နင်းနိုင်သနည်းဟု ပြိုင်ပွဲကျင်းပလေရာ ထိုအခါမှ ဘစ်ဒီက ဝင်လာ၍ ကျမ်းစာအုပ်သုံးအုပ်ကို ဝေငှသဖြင့် အတွင်း၌ ပုရွက်ဆိတ်သေ၊ ယင်ကောင်သေ၊ ပိတုန်းသေမှစ၍ ပိုးမွှားအမျိုးမျိုး ညပ်သေလျက်ရှိသော ထိုစာအုပ်ကြီးများကို ဖွင့်ကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း ခပ်ကြီးကြီးကျောင်းသား တစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် ဘစ်ဒီတို့ တစ်ချီတစ်ဖွဲ့ နပန်းလုံးကြသေး၏။ နပန်းပွဲပြီးသောအခါ ဘစ်ဒီက စာမျက်နှာ တစ်ခုခုကို ပြောလိုက်၍ ၎င်းစာမျက်နှာသို့ စာအုပ်ကို လှန်ကြပြီးလျှင် တညီတညာတည်း သံပြိုင်အော်၍ ဖတ်ကြ၏။ အတန်

ကြာသော် အဒေါ်ကြီး နိုးလာပြန်၍ နီးရာကျောင်းသား၏ နားရွက်ကို ဆွဲလိမ့်လေ၏။ အားလုံး အပြစ်ရှိသူများဖြစ်၍ အားလုံးကို အပြစ်မပေးနိုင်သဖြင့် နီးရာလူကို အပြစ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ စာသင်ချိန် စေ့ကုန်ပြီဖြစ်ရကား ကျောင်းသားများသည် ပျော်မြူးစွာ သံကုန်ဟစ်လျက် ပြေးဆင်းလာကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤနည်းအားဖြင့် စာသင်၍ တတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိသည်နှင့် ဘစ်ဒီထဲတွင် စပါယ်ရှယ် တပည့်အဖြစ်နှင့် ပညာဆည်းပူးဖို့ စိတ်ကူးခြင်း ဖြစ်၏။ ဘစ်ဒီသည် အိမ်၌ ကျွန်ုပ်လေ့ကျင့်ရေးကူးရန်အတွက် သတင်းစာတစ်စောင်မှ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးကူးထားသော (ဒီ) အကွရာကြီး တစ်လုံးပါသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်ရာ (ဒီ) အကွရာဖြစ်ကြောင်းကို သူပြောမှ သိရသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ ခါးပတ်အတွက် ထိကပေါက် နမူနာဖြစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။

ကျောင်းမှ အိမ်သို့အပြန် လမ်းခရီးတွင် (လှေသမားသုံးယောက် အမှတ်တံဆိပ် ဆွဲချိတ်ထားသော) ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုရှိရာ ထိုနေ့တွင် မမက ဂျိုးကို ၎င်းပျော်ပွဲစားရုံထဲသို့ ဝင်ခေါ်ခဲ့ရမည်ဟု မှာလိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှအပြန်တွင် ပျော်ပွဲရုံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ပျော်ပွဲရုံထဲ၌ အရက်သောက်သော အခန်းကြီးတစ်ခန်းရှိရာ အကြွေးသောက်သော လူများကို တံခါးတွင် မြေဖြူနှင့် ရေးခြစ်ထား၍ အချို့အခြစ်များမှာ အလွန် ရှည်လျားလှသဖြင့် သောက်ကတည်းက တစ်ခါမျှ အကြွေးဆပ်ပါလေ၏လောဟု ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ၏။ အခန်းထဲ၌ မီးဖိုကြီးအနီး ဂျိုးနှင့် မစ္စတာဝေါဆလီတို့သည် သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် အတူထိုင်ကာ ဆေးတံနှင့်အရက်ကို တစ်လှည့်စီ သောက်လျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်မမြင်ဘူးသော လူကြီးသည် ဂျိုးအနီး၌ ဝင်ထိုင်သော ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသူသည် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ ကြည့်တတ်သော အလေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ မမြင်ကောင်းသော သေနတ်နှင့် ချိန်လေသလောဟု စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးတို့ စကားပြောခြင်းထက် လူကြီးကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိရာ လူကြီးသည် သူ၏ ပေါင်ကို မကြာခဏ ပွတ်သပ်ပေးတတ်သော အလေ့လည်း ရှိ၏။

လူ ။ ။ “ခင်ဗျားက ဒီရွာမှာ ပန်းပဲသမားတဲ့ ဟုတ်စ”

ဂျိုး ။ ။ “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လူ ။ ။ “ခင်ဗျား ဘာသောက်မလဲ၊ ကျွန်တော်က တိုက်ပါ
ရစေ”

ဂျိုးက သူတစ်ပါးတိုက်သည်ကို သောက်တတ်သော အလေ့မရှိ
ကြောင်း ပြောသော်လည်း လူကြီးက အတင်းတိုက်တွန်းသည်နှင့် ‘ရမ်’
အရက်ဟု ပြောလိုက်ရာ လူကြီးလည်း ရမ်အရက်သုံးခွက် မှာလိုက်လေ
၏။

လူကြီးသည် ဦးခေါင်း၌ လက်ကိုင်ပဝါကို ပတ်ပြီး ဦးထုပ်ပျော့
ကြီးကို အပေါ်မှ ဆောင်းထားသဖြင့် သူ၏ ဆံပင်ကို မမြင်နိုင်ဘဲရှိရာ
သူ၏ မျက်နှာထားမှယ လျှို့ဝှက်သော အမူအရာရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ
၏။ လူကြီးသည် ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ် မည်သို့ တော်စပ်ပါသနည်းဟု မေးရာ
ဂျိုးက ဝေလည်လည်လုပ်နေသည်နှင့် ဝေါ့ဆလီက ဆွေမျိုးစပ်ပေးရ၏။

၎င်းနောက် ‘ရမ်’ အရက်သုံးခွက်ရောက်လာ၍ တစ်ယောက်
တစ်ခွက်စီ ရှေ့တွင်ချလျက် တဖြည်းဖြည်း သောက်လျက်ရှိရာ လူကြီး
သည် ကျွန်ုပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း သောက်နေတော့သည့်ပြင် သူ၏
‘ရမ်’ အရက်ကို ဇွန်းနှင့်မမွှေဘဲ တံစဉ်းတစ်ချောင်းကို အမှတ်မဲ့ထုတ်၍
မွှေလေ၏။ ဂျိုးနှင့်ဝေါ့ဆလီတို့သည် မမြင်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ
မြင်လိုက်ရုံသာမက ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုထဲမှ ကျွန်ုပ်ယူ၍ ထောင်ပြေးကြီးအား
ပေးလိုက်ရသော တံစဉ်းဖြစ်ခြင်းကိုပင် သိလိုက်၏။

‘ရမ်’ အရက်ကုန်သွားသောအခါ ဂျိုးသည် ပြန်တော့မည်ဟု
ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲလေရာ လူကြီးက ‘နေပါဦး
မစွတာဂါဂရီ၊ လူကလေးဖို့ သျှီလင်အသစ်တစ်ပြား ပေးလိုက်ပါရစေဦး’
ဟု ဆို၍ သျှီလင်အသစ်တစ်ပြားကို ရွေးပြီးလျှင် စက္ကူနှင့်ထုပ်၍ ‘ရော
ဟေ့သူငယ်၊ မင်းဖို့ဟေ့နော်၊ မင်းဖို့ သက်သက်ပေးတာကွ’ ဟု ပြော
ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် ဝေါ့ဆလီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပွဲရုံထဲမှ ထွက်လာ
ကြ၍ ဝေါ့ဆလီလည်း ပျော်ပွဲရုံအနီး၌ပင် ခွဲသွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ
ထောင်ပြေးကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို သိဟန်တူသော လူကြီးအ
ကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်ကြသောအခါ မမသည် ကျွန်ုပ်၏သျှီလင်အကြောင်း
ကိုကြား၍ မမှန်သောဒဂါးဖြစ်ရမည်ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သျှီလင်
ပြားကို စက္ကူထဲမှ ဖြေကြည့်သည်တွင် မှန်သော ဒဂါးဖြစ်နေသည်ကို

တွေ့ရလေ၏။ မမကမူ သို့လင်ထုပ်ထားသော စက္ကူကို ဖြန့်ကြည့်လျက် “ဟဲ့ ပေါင်စက္ကူ နှစ်ရွက်ပါကလား” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရာ တစ်ပေါင် (သို့လင် ၂၀ တန်)စက္ကူ အကောင်း အမှန် နှစ်ချပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤတွင် ရိုးသည် မှားယွင်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ဦးထုပ်ကိုပြန်ဆောင်းပြီးလျှင် ပျော်ပွဲရုံသို့ ပြန်ပြေးလေရာ ထူးဆန်းသောလူကြီးမှာ ပျော်ပွဲရုံထဲ၌မရှိတော့ သည်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မမသည် စက္ကူနှစ်ချပ်ကို အခြား စာရွက်တစ်ရွက်နှင့်ထုပ်၍ ချိပ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ အဝတ်ဖိသော ညပ်ပေါ်၌ လက်ဖက်ရည်ကရားထဲတွင် နှင်းဆီပန်းခြောက် များနှင့်အတူ ထည့်၍ တင်ထားလိုက်လေ၏။

အခန်း [၁၀]

ချိန်းထားသော နေ့တိုင် ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီ ရုံ၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ရှေးနည်းအတိုင်း အဲ့စတယ်လာက တံခါးကို သော့နှင့် ဖွင့်သွင်းပြီးလျှင် ယခင်နေရာသို့မဟုတ်ဘဲ၊ ဝင်းကြီးအတွင်း အခြားသော အပိုင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အဲ့စတယ်လာ၏ အမူအရာမှာ ကျွန်ုပ်ကို အဖက်မတန် လူရာမသွင်းသည့်အနေဖြင့် ရှေးနည်းအတိုင်း ဟန်ကြီးပန်ကြီး ရှိလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ခင်းထားသော ဝင်းကြီး အတွင်းမှဖြတ်၍ တိုက်ကြီးနံဘေး၌ သီးသန့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ် တစ်ဆောင်သို့ ရောက်ကြလေရာ ၎င်းအိမ်၏ အပြင်ဘက်နံရံ၌ နာရီကြီး တစ်လုံးရှိ၍၊ ၎င်းမှာလည်း မစ္စဟေဗီရုံ၏ အခန်းတွင်းရှိ နာရီများကဲ့သို့ပင် (၈) နာရီနှင့် မိနစ် (၄၀) တွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြ၍ နိမ့်သော မျက်နှာကြက်ရှိသည့် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ၎င်းအခန်းထဲ၌ လူသုံးလေးယောက်ရှိသည်နှင့် အဲ့စတယ်လာက 'သွား ဟိုမှာ စောင့်နေချေ။ လိုတော့ ခေါ်လိုက်မယ်' ဟု ပြော၍ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီး သို့သွား၍ ရပ်ကာ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ် ရပ်သောနေရာ မှ ကြည့်လိုက်သော် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိသော ဥယျာဉ်အတွင်း ခြောက် သွေ့လျက်ရှိသော သစ်ပင်များကို မြင်ရ၏။

အခန်းတွင်း၌ကား အဲ့စတယ်လာအပြင် မိန်းမသုံးယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် စကားပြောလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ဝင်လာ သောအခါ၌ ခေတ္တ ရပ်တန့်ကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောမြဲတိုင်း ပြောကြလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရပ်မှ ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက်နှင့် ဟစ်အော်သံတစ်ချက် ကြား၍ အဲ့စတယ်လာက 'ကိုင်း လာဟေ့ သူငယ်... ' ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ယောက်ျားကြီးနှင့် မိန်းမ သုံးယောက်တို့သည် အလွန်စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားများနှင့် ကျွန်ုပ် အား လှမ်းကြည့်ကြလျက် တစ်ယောက်သော မိန်းမက ' အံ့ဩပါရဲ့တော် ဘယ်လို စိတ်ကူးများပါလိမ့် ' ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မှောင်မိုက်သော ဆောင်ကူးလမ်းကြား တစ် လျှောက် ဖြတ်သွားစဉ် အဲ့စတယ်လာသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်လျက် ရှေ့ကလျှောက်သွားရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်း တေ့ကပ်ပြီးလျှင်...

“ငါလှသလား ဟဲ့ ကောင်လေး”

“လှသားပဲ”

“ဇော်ကားတတ်တယ် ဆိုတာတော့”

“တစ်နေ့ကလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးဘူးလား”

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးကို အားကုန် ရိုက်လိုက်၏။

“ကိုင်း အခုကော ဆိုးရဲ့ မဟုတ်လား”

“မပြောဘူးကွာ”

“တိုက်ပေါ်ရောက်မှ ပြောမလို့ပေါ့လေ ဟုတ်ကဲ့လား...”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲ့ကောင်လေး နင် ဘာကြောင့် မငိုတာလဲ”

“ မင်းကြောင့်တော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး ”

ယင်းသို့ ပြောရသော်လည်း အမှန်မှာ စိတ်ထဲ၌ ငိုလျက်ရှိ၏။

၎င်းနောက် တိုက်ပေါ်သို့ ဆက်လက် တက်သွားကြ၍ လှေကား ပေါ်တွင် အထက်ထပ်မှ ဆင်းလာသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိကြ သဖြင့် 'ဟဲ့ ဘယ်က သူငယ်လဲ' ဟု လူကြီးက မေးလိုက်ရာ အဲ့စတယ်လာ က 'သူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

လူကြီးမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ခေါင်းကြီးကြီး ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် နှင့် ကြီးမားသော လက်များရှိ၏။ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မေးစေ့ကို ကိုင်၍ မီးရောင်နှင့် ကြည့်လျက်...

“ဒီအနီးအနားက သူငယ်လေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“မင်း ဘာလုပ် လာတာလဲ”

“မစ္စဟေဗီရုံက ခေါ်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“အေး ကောင်းကောင်းနေနော် . . . မင်းတို့ ကောင်လေးတွေ အကြောင်း ငါသိတယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ . . . ဒါပဲ ပြောလိုက်မယ်. . .”

၎င်းနောက် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်ပေါ်သို့ ဆက်လက် တက်လာကြ၍ မစ္စဟေဗီရုံ၏ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ. . .

“ဪ. . . ဒီကနေ့ ရက်စေ့လာပြီလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓ . . .”

“တော်ပါပြီ၊ ငါမသိချင်ပါဘူး၊ ကိုင်း မင်းကစားဖို့ အသင့်ရှိပြီလား”

“ကျွန်တော် မကစားချင်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟေ့ ဖဲမကစားချင်ဘူးလား”

“ခိုင်းရင်တော့ ကစားပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“မကစားချင်ရင် အလုပ်ကော လုပ်မလား”

“လုပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် ၎င်းအခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိသော အခန်းသို့ ခေါ်သွား၍ လက်တစ်ဖက်တွင် တောင်ဝှေးကို ကိုင်လျက်၊ အခြားတစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်၌ တင်ပြီးလျှင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြံရှောက်လေ၏။ အခန်း၏အလယ်၌ စားပွဲတစ်ခုရှိ၍ စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထပ် ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ကြွက်များ၊ ပင့်ကူများ၊ ပိုးဟပ်များ၊ အိမ်မြှောင်များသည် ကိတ်မုန့်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်လျက် အခန်းကို ပတ်ချာလှည့်၍ လျှောက်ကြရာ အတန်ကြာသောအခါမှ အဲ့စတယ်လာကို ခေါ်ခိုင်း၏။ မိန်းကလေး ရောက်လာသောအခါ မိန်းမကြီး သုံးယောက်နှင့် ယောက်ျားကြီးလည်း ပါလာကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းလျှောက်ခြင်းအလုပ် ပြီးလောက်ပြီဟု မျှော်လင့်မိကြသော်လည်း မစ္စဟေဗီရုံက ယခင်နည်းအတိုင်း ဆက်လက်၍ အခန်းကို ပတ်ချာလှည့်လျှောက်စေပြန်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ မိန်းမကြီးသုံးယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂကြောင့် မစ္စဟေဗီရုံမှာ ဤကဲ့သို့ ပတ်ချာလှည့်၍ လမ်းလျှောက်သောနည်းဖြင့် ဝဋ်ခံနေရတော့သည်ဟု ယူဆဟန်လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ကြည့်ကြရင်း စကားပြောလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စဟေဗီရုံသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်၍ 'မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖဲကစားတာ ငါကြည့်ချင်တယ်' ဟုပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်အခန်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင်၊ ယခင်နည်းအတိုင်း ကစားကြ၍ မစ္စဟေဗီရုံလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလေ၏။

ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်ုပ်ရုံးပြီးနောက် မစ္စဟေဗီရုံသည် အံ့စတယ်လာ၏ ချောလှခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားစေဖို့ ချီးကျူးပြောဆို၍ လက်ဝတ်လက်စားများကို အံ့စတယ်လာ၏ ရင်ဘတ်နှင့်လည်ပင်းတို့တွင် တင်၍ ပြ၏။ အံ့စတယ်လာကမူ ကျွန်ုပ်အား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မထီမဲ့မြင် ပြုမြဲတိုင်းပြု၏။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စဟေဗီရုံက နောက်တစ်ခါလာဖို့ ရက်ချိန်းပေး၍ ရှေးနည်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးရန်နှင့် ဝင်းထဲ၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုခွင့်ပြုရန် အံ့စတယ်လာအား မှာထားပြီးမှ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့စတယ်လာနှင့် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍၊ စားစရာများကို ခွေးကျွေးသလို လက်ခံရရှိပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ အမိန့်အတိုင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ယခင်က ရောက်ခဲ့သော အိမ်ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်၍ အပေါက်မှ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်တွင် အသားဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေ၏။ လူငယ်သည် စာကြည့်ရာမှ ရုတ်တရက်ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ. . .

“ဟေ့ကောင် မင်္ဂကို ဘယ်သူက ဝင်ခွင့်ပေးသလဲ”

“မစ္စအံ့စတယ်လာက”

“မင်းကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ ဘယ်သူက ခွင့်ပေးသလဲ”

“မစ္စအံ့စတယ်လာက”

“လာ မင်းနဲ့ငါ သတ်ရအောင်”

ဈေးတော့သော လူငယ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်တူလောက်ရှိသော်လည်း အရပ် အနည်းငယ် မြင့်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားလေရာ လူငယ်သည် ရှေ့မှ လျှောက်သွားရာမှ ရုတ်တရက်တန့်ရပ်သျှက်

‘နေဦးကွ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိုးသတ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်း တစ်ခုခုရှိမှ ကောင်းတယ်၊ ကိုင်း ဟောကြည့်’ ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ အနီးတွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးလျက် ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို နောက်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်ကိုဆွဲ၍ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ အရှိုက်ကို ဦးခေါင်းနှင့် ဆောင့်လိုက်လေ၏။

အရှိုက်ကို ဦးခေါင်းနှင့်ဆောင့်ခြင်းသည် အမဲသားနှင့် ပေါင်မုန့်စား ပြီးခါစအချိန်တွင် အထူးသဖြင့် အခံရခက်လေရကား၊ ကျွန်ုပ်က လက်သီး နှင့် တစ်ချက်ထိုး၍၊ နောက်ထပ် ထိုးဦးမည်အပြုတွင် ‘ဪ ထိုးသလား’ ဟုဆို၍ ဖျော့တော့သော လူငယ်သည် လက်ငှေ့ထိုးရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စည်းကမ်းတကျ လက်ငှေ့သတ်ခြင်းကို မမြင်ဘူးသည်ဖြစ်၍၊ ဖျော့တော့သောလူငယ်က လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လက်ငှေ့ရေး ပြလိုက်သောအခါ၊ အတော် ဖိန်းရှိုန်းသွား၏။ ၎င်းနောက် ဖျော့တော့သော လူငယ်က စနစ်တကျ ဟန်ခင်း၍၊ ကျွန်ုပ်က အရမ်းထိုး သတ်ကြရာ မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏လက်သီးတစ်ချက် လှလှကြီးမိသွားသည်နှင့် ဖျော့တော့သောလူငယ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ တုံးခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ဖျော့တော့သော လူငယ်သည် ချက်ချင်း ပြန်ထလာ၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးဝင်ထိုးသတ်ပြန်ရာ နောက်တစ်ချက်သွင်းလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးမှာလည်း သူ၏မျက်နှာသို့ တည့်တည့်ကြီး ထိသွား သဖြင့် ဖျော့တော့သော လူငယ်သည် မျက်နှာတွင် အညှိအမည်းနှင့် မြေကြီးပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်ခဏတွင် လူးလဲထလာပြန်၍၊ ဖျော့တော့သောလူငယ် သည် ကျွန်ုပ်ကို ထိုးသတ်ပြန်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ ဇွဲသတ္တိကို စိတ်ထဲ၌ မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ လူငယ်၏လက်သီးချက်များ သည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ထိသော်လည်း ခွန်အားနည်းဟန် တူသဖြင့် နာကျင်လောက်အောင် မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးများမှာမူ မထိသော အကြိမ်ပေါင်း များစွာရှိသော်လည်း ထိမိသည့်အခါတိုင်း ဖျော့တော့သော လူငယ်မှာ တဖိုင်းဖိုင်း လဲကျသွားတော့၏။ ထိုအခါ၌ကား သူ၏မျက်နှာမှ အပွန်းအပဲ့များသဖြင့် ကြေမ့လျက်ရှိလေပြီ။ သို့ပါသော်လည်း ဖျော့တော့ သောလူငယ်သည် တစ်ခါလဲတိုင်း တစ်ခါလူးထလျက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍ ပြေး၍ဝင်လာလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဦးခေါင်းနှင့် အုတ်နံရံ ဆောင့်မိသည် တွင်မှ မူးကျသွားလေတော့၏။ သို့နှင့်ပင် ဖျော့တော့သော လူငယ်သည် တစ်ဖန်ထလာ၍ လှည့်မိလှည့်ရာ လှည့်လျက် ကျွန်ုပ်ဘက် မျက်နှာမလှည့်

ဘဲ လေထဲသို့ လက်သီးနှင့် အရမ်းထိုးသတ်နေသေးရာ မိမိကိုယ်ကို လုံးဝ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ချာလပတ်လည်ကာ ထိုးလဲသွားသောအခါတွင်မှ လက် မြှောက်ကာ အရှုံးပေးရင်း ‘မင်းနိုင်ပြီ ဟေ့’ ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

ဖျော့တော့သော လူငယ်၏ ပြုမူပုံများမှာ သတ္တိကောင်း၍ ယုတ်မာ သောစိတ် မရှိကြောင်း အလွန် ထင်ရှားပေရကား ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကို နိုင်နင်း ရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မရှိလှချေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်များကို ပြန်ဝတ်၍ အကူအညီ လိုပါသလောဟု မေးသဖြင့် မလို ကြောင်း ပြောသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ၍ ခွဲခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဝင်းကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ သော့တွဲနှင့် စောင့်နေသော အဲ့စတယ်လာနှင့် တွေ့လေရာ အဲ့စတယ်လာသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ လောက်ကြာရသနည်းဟူ၍ မမေးသည့်ပြင် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီးလျှင် ‘ရော့လာ ငါ့ကို နမ်းချင် နမ်းတော့’ဟု အခွင့်ပြုလေ၏။

အခန်း [၁၁]

ကျွန်ုပ်မှာ ဖျော့တော့သော လူငယ်အတွက်ကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ပူမိ၏။ သူ့၌ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် လူကုံထံ သားသမီးနှင့် သူဆင်းရဲ သားသမီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်၌ရှိ စဉ် ဘယ်နံရောအခါတွင် ရဲများ ရောက်လာကြချေမည်နည်းဟု တနွေးနွေး ပူပန်လျက်ရှိ၏။

ချိန်းဆိုထားသောနေ့ရက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရံ၏ နေအိမ်သို့ သွားသောအခါ စိတ်ထဲ၌ အပူပန်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း နေအိမ်သို့ ရောက် လာ၍ ဖျော့တော့သောလူငယ်၏ အကြောင်းကို စကားစပ်၍မျှ ပြောသံ မကြားရသောအခါတွင် စိတ်အေးသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ် ကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ၌ ယခင် အပတ်က ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ပုတ်ခဲ့ကြသော ဥယျာဉ်ပျက်သို့ လည်းကောင်း၊ သစ်သားအိမ်သို့ လည်းကောင်း ဝင်ရောက် ရှာဖွေသေး၏။ သို့ရာတွင် ဖျော့တော့သော လူငယ်ကိုမူကား အစအန မျှပင် မမြင်ရချေ။ မြက်ပင်များပေါ်တွင် သူ၏မျက်နှာမှ စဉ်ကျသော သွေးစက်ခြောက်များကိုမူကား တွေ့ခဲ့ရ၏။

မစ္စဟေဗီရံ နေသောအခန်းနှင့် လက်ထပ်ကိတ်မုန့်ကြီးတင်ထား သော အခန်းတို့အကြားတွင် ဆောင်ကူးလမ်းကြား ရှိလေရာ၊ ထိုနေရာ တွင် အီးများတပ်ထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရံသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်လက်တင်၍ လျှောက်သဖြင့် မောပန်းလာသောအခါ ၎င်းကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်၍ အခန်းကြီးထဲတွင် လှည့်ပတ်၍တွန်းရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်မှာ သုံးနာရီခန့် ကြာသည့်တိုင်အောင် ဤနည်း အတိုင်း ပတ်ချာလှည့်၍ တွန်းရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် မွန်းတည့် ချိန်တွင် မစ္စဟေဗီရံ၏ နေအိမ်သို့ တစ်ရက်ခြားရောက်ရ၍၊ (၁၀)လခန့်မျှ ဤနည်းအတိုင်း အလုပ်လုပ်ရလေတော့သည်။

မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ မည်သည့် အလုပ်လုပ်ရန် အကြံအစည်ရှိသနည်းဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပန်းပဲ ဆရာလက်ထောက်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးထားကြောင်း ယခုအခါ၌ ဘာမျှ မတတ်သဖြင့် ဗဟုသုတရှာမှီးဖို့ လိုလားကြောင်း ပြောသောအခါ၊ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလိုဟန် မရှိဘဲ၊ မသိနားမလည်သောအဖြစ်၌ ရှိနေခြင်းကို ကျေနပ်သည့် လက္ခဏာရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် အလုပ်ပြီးသောအခါ၌ စားစရာကလေး ကျွေးခြင်းမှတစ်ပါး ငွေကြေးပေးသည်လည်း မရှိပေးဖို့လည်း ကတိမထားချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်အား ရှေးနည်းအတိုင်း ‘အဲ့စတယ်လာ လှရဲ့လား၊ အခု သာပြီး မလှဘူးလား’ စသည်ဖြင့် မေး၍ ကျွန်ုပ်က အလွန်လှကြောင်း ဝန်ခံသည့်အခါ သဘောကျဟန် တူ၏။ အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကို မထိမဲ့မြင်ပြု၍ မစဉ်မပြတ် ရှုတ်ချသော အမူအရာ ဖော်ပြတတ်ပေရာ၊ မစ္စဟေဗီရုံသည် အဲ့စတယ်လာကို ပွေ့ဖက်လျက် ‘ဒင်းတို့ လူစုကို ရင်ကွဲနာနဲ့သေအောင် လုပ်စမ်းပါဟယ်၊ မသနားနဲ့နော် . . . နာနာကြေအောင် လုပ်စမ်းဟဲ့’ ဟု သွန်သင်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖျော့တော့သော လူငယ်၏ အကြောင်းကို ဂျိုးအား ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် ယခင်တစ်ကြိမ် မဟုတ်တရုတ်တွေကို ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မယုံကြည်မည်စိုးသဖြင့် ဤအကြောင်း ဘစ်ဒီတစ်ယောက်မှတစ်ပါး မည်သူ့အားမျှ ကျွန်ုပ်ပြောမပြချေ။ ဘစ်ဒီကမူ ကျွန်ုပ် ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လေ့ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ လာရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ရှုတ်ချပြောဆိုသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ နောင်ရေးများကို မမနှင့် တိုင်ပင်ကြသော အခါများတွင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ပြောမှဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည့်လက္ခဏာနှင့် မည်သည့်နေရာ၌ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်ကို ရှေးဦးစွာ ခေါ်ယူပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လျှက် ‘တူမကြီးက လက်သပ်မွေးခဲ့ရတာ၊ ဒီကောင်လေးပဲနော် . . . ခေါင်းငုံ့မထားနဲ့၊ မော့နေလေကောင်လေး၊ ကိုယ်လက်သပ်မွေးခဲ့တဲ့လူကို ဂေ ဖုတ်ဖို့ နားလည်ရတယ်ကွ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် သင်သလဲဆိုတော့’ စသည်ဖြင့် အကြံဉာဏ်များပေးလေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုးလက်အောက်တွင် လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် ပန်းပဲပညာသင်ရန် အရွယ်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပန်ဘလီချွတ်နှင့်

မမတို့က ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤအလုပ် ထိုအလုပ်စသည်များကို စိတ်ကူးကြသော အခါ ဂျိုးက ၎င်းတို့၏ စိတ်ကူးကို သဘောမတူနိုင်ဘဲ သူ့လက်အောက်တွင် လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် လုပ်စေဖို့ ပြောလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ မမသည် ဖိုကြီးအနီးတွင် မီးသွေးများကို မီးညှပ်ကြီးနှင့် ဆွပေးလျက်ရှိသော ဂျိုးကို ရန်လုပ်၍ မီးညှပ်ကို လုယူပြီးလျှင် ဂျိုးကို မီးဖိုထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်၏။ ၎င်းနောက် မမသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လာ၍ “ကောင်ကလေး ခုတောင် မအိပ်သေးဘူး၊ တစ်ညတစ်ညမှာ ငါ့ကို ဒီလောက်ဒုက္ခ ပေးရရင် တော်ရောပေါ့၊ သွားအိပ်ချေ” ဟု ဆိုကာ မောင်းထုတ်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ နေထိုင်လာခဲ့ကြသဖြင့် အတန်ကြာလတ်သော် တစ်နေ့ သ၌ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်၍ လမ်းလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်ပြီးလျှင် “ဟဲ့ ပစ်(ပ်) မင်းအတော်ကြီးလာပြီကော” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်ကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ဝတ္တရား ပြီးစီးလတ်သော် မစ္စဟေဗီရုံက နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်ုပ်လာသောအခါတွင် ဂျိုးလက်အောက်၌ လက်ထောက်ပညာသင်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို အပ်နှံလိုသဖြင့် ဂျိုးအား စာချုပ်နှင့်တကွ ခေါ်ခဲ့ရန် မှာထားလိုက်၏။ အိမ်သို့ ရောက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ မမသည် ‘ဂျိုးကိုသာခေါ်၍ မိမိကို မခေါ်ကောင်းလေသော’ ဟု ဒေါပွသေး၏။

နောက်တစ်ခေါက် သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးကို ခေါ်လာခဲ့ရာ မမက ပန်ဘလီချွတ်အိမ်သို့ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ လိုက်လာ၍ ၎င်းအိမ်ထဲသို့ မပြောမဆိုနှင့် ချိုးဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျိုးတို့သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဂျိုးမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဝတ်သော အဝတ်စုံအသစ်ကို ဝင်ဆင်လာခဲ့သဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေလေ၏။

အဲ့စတယ်လာက ထုံးစံအတိုင်း တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျိုးတို့သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ အခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် “ဒီသူငယ်ရဲ့ အစ်မယောက်ျားဆိုတာ မောင်မင်းလား” ဟု မေးလိုက်ရာတွင် ဂျိုးသည် ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စကားပြောဖူးခြင်း မရှိသည်နှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်၍ ဦးထုပ်ကိုကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိရာမှ မစ္စဟေဗီရုံ၏ မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ပြောလေ၏။

ဂျိုး ။ ။ “မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့လူ၊ မင်းအစ်မနဲ့ မရခင်က ငါ လူပျို မဟုတ်လား၊ နောက်တော့မှ မင့်အစ်မနဲ့ လက်ထပ်ကြတာလေ”

ဟေ ။ ။ “ဒီသူငယ်ကို ပန်းပဲအတတ်သင်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကျွေးမွေးလာခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့ မစ္စတာဂါဂရီ”

ဂျိုး ။ ။ “ငါ့လူ ပစ်(ပ) ရဲ့၊ မင်းပျော်ရင် ငါ့အလုပ်ကို သင်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ မသင့်မမြတ် တယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိဘူးလေတော့ ငါ့ဆီမှာ လက် ထောက် ပညာသင်အလုပ်ကို လုပ်မယ် မဟုတ် လား”

ဟေ ။ ။ “သူငယ်က ဒီအလုပ်ကို ကန့်ကွက်ဖူးသလား မစ္စတာ ဂါဂရီ”

ဂျိုး ။ ။ “ငါ့လူရာ မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီအလုပ်ကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ သင်ကြားပါတော့မယ်လို့ အဖန်ဖန် ကြံ ရွယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ယင်းကဲ့သို့ မစ္စဟေဗီရုံက မေးတိုင်း ဂျိုးသည် ဦးတိုက်မဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ လှမ်း၍ ပြောနေတော့လေရာ ကျွန်ုပ်က မလျော်ကြောင်းနှင့် အတန်တန် ပြောပြသော်လည်း ဂျိုးသည် မစ္စဟေဗီရုံဘက်သို့လည်း မျက်နှာမလှည့်၊ ဦးတိုက်လည်း ဖြေဆိုခြင်း မပြုချေ။

နောက်ဆုံး၌ မစ္စဟေဗီရုံသည် သိသင့်သိလိုသော မေးခွန်းများကို မေးမြန်း၍ ဂျိုးက တစ်ဆင့်ကမ်း အဖြေပေးပြီးနောက် ဂျိုးထံမှ စာချုပ်ကို တောင်းယူကြည့်ရှုပြီးလျှင် . .

ဟေ ။ ။ “ဒီသူငယ်ကို ပညာသင်ရတဲ့အတွက် အဖိုးအခရဖို့ မမျှော်လင့်ဘူးလား မစ္စတာဂါဂရီ ”

ဂျိုးလည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က “ပြောလေဂျိုး၊ မေးနေတယ်” ဟု တိုက်တွန်းရ၏။ ဤတွင်မှ . . .

ဂျိုး ။ ။ “ဒီမေးခွန်းဟာ မေးဖို့ မလိုပါဘူး ငါ့လူ၊ မင်းကို သင်ပေးတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှား အဖိုးအခ မျှော်လင့်မှာလဲကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါအဖြေမပေးဘဲ နေတာကွ -”

ထိုအခါ မစ္စဟေဗီရှ်သည် ဂျိုး၏သဘောကို နားလည်သည့် လက္ခဏာနှင့် စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်တစ်လုံးကို လှမ်းယူလေ၏။

ဟေ ။ ။ “ပစ်(ပ) က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့အတွက် အခရတယ်၊ ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါး (၂၅) ပြားပါတယ်၊ ရော့ ပစ်(ပ) မင့်ဆရာကို ယူပေးလိုက်”

ဂျိုးသည် စာအိတ်ကိုလှမ်းယူ၍ ဘယ်သောအခါမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော အဖိုးအခရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ရက်ရောခြင်းကို ချီးကျူးစကားပြောလေရာ မစ္စဟေဗီရှ်က အံ့စတယ်လာအား ကျွန်ုပ်တို့ကို ထုတ်လိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

နိုပ် ။ ။ “နောက်ကို ကျွန်တော်လာဖို့ မလိုတော့ဘူးလား ခင်ဗျာ”

ဟေ ။ ။ “မလိုတော့ဘူး၊ မင်းဆရာ ဂါဂရီနဲ့ အလုပ်လုပ်ချေပေတော့၊ မစ္စတာဂါဂရီ ခဏကလေး နေပါဦး”

ကျွန်ုပ် ထွက်လာ၍ ဂျိုးတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ရာတွင် မစ္စဟေဗီရှ်က “သူငယ်ကလေးဟာ ဒီမှာတော့ လူကောင်းကလေးပဲ၊ သူကောင်းတဲ့အတွက် ချီးမြှင့်လိုက်တယ်၊ မစ္စတာဂါဂရီက လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ နောက်ထပ် မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့” ဟု ပြောလွှတ်လိုက်၏။

ဂျိုးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ အောက်သို့ ဆင်းရမည့်အစား အပေါ်သို့တက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလိုက်၍ ဆွဲခေါ်ရသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝင်းပြင်သို့ရောက်ကြ၍ အံ့စတယ်လာလည်း ပြန်သွားလေရာ ဂျိုးသည် နံရံကို မှီလျက် “အံ့ဩသကွာ... အံ့ဩသကွာ” ဟု အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ဂျိုး လမ်းလျှောက်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၍ ပန်ဘလီချွတ်၏ နေအိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော မမနှင့်တွေ့သဖြင့် မမက ‘ဧရာမ မိန်းမကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရလို့ ပြန်မှလာကြပါတော့မလားလို့ အောက်မေ့မိတာ၊ ပြန်လာကြသေးရဲ့ကိုး’ ဟု ထေ့၍ ပြောလိုက်သေး၏။ ၎င်းနောက် မမက ‘ဘာများရခဲ့ကြသလဲ’ ဟု မေးသဖြင့် ဂျိုးသည် ရွှေဒင်္ဂါး (၂၅)ပြား ပါသောအိတ်ကို ထုတ်ပေးလေရာ အလွန် ရယ်မောခဲ့လှသော မမသည်

ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော၍ 'ဒင်းနားပါတီ' ကျွေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လျှင် မစ္စတာဝေါဆလီနှင့် ဟပ်ဘလီလင်မယားတို့ကို ဖိတ်ခေါ်၍ 'ဝက်ဝံ ပြာ' တံဆိပ်ရှိသော ဟိုတယ်သို့ သွားကြလေ၏။

ဒင်းနားပါတီတွင် လူကြီးများမှာ ထင်ရာလုပ်ကြ၍ ပျော်ရွှင်ကြ သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်သော စားသောက်ပွဲဖြစ်သည့် အတွက် ခရစ်စမတ်ဒင်းနားမှာကဲ့သို့ မဆိုးလှစေကာမူ ပျော်ရွှင်လောက် အောင် မရှိချေ။ ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်အလေး ကြီး လေးလျက်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုး၏ လက်ထောက် ဖြစ်ရမည့်အရေးကို စိတ်ကူးနှင့်တွေး၍ ပျော်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုအချိန် ၌မူ ၎င်းအလုပ်ကို နံသည်ဟု ယူဆလျက် ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

အသံ: [၁၂]

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ အထင်ကြီးလျက် အသားယူခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုအခါ၌မူကား ပန်းပဲဖိုမှစ၍ ဧည့်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်တို့ပါ အလွန်နံ့သည်ထင်၍ ရှက်ချင်သောစိတ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်ကို မစ္စဟေဗီရှ်နှင့် အဲစတယ်လာတို့ မြင်သွားမည်ကို သေရမလောက် ကြောက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်၌ မပျော်ပိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ပေလော။ ဆူပူတတ်သော မမ၏ အပြစ်ပေလော၊ မစ္စဟေဗီရှ်၏ အပြစ်ပေလော အမှန်မပြောနိုင်။ တစ်နှစ်ခန့်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်စိတ်သဘော ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းကား အမှန် ဖြစ်တော့၏။

လက်ထောက်ပညာသင်အဖြစ်နှင့် ဂျိုး၏ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ကျွန်ုပ်စ၍ အလုပ်ဝင်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဂျိုးမသိရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ဂျိုးကိုယ်တိုင်က သိဟန်မတူချေ။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်မှထွက်ပြေး၍ စစ်တပ်သို့မဟုတ် သင်္ဘောတပ် စသည်တို့ကို အခြားသူငယ်များနည်းတူ မဝင်ဘဲ နေခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် သစ္စာရှိမှုကြောင့်မဟုတ်၊ ဂျိုး၏ သစ္စာရှိမှုကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ဂျိုးသည် ဝီရိယနှင့် အလုပ်လုပ်ခြင်း၏ တန်ဖိုးကို နားလည်သည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မပါစေကာမူ သူလုပ်သကဲ့သို့ ဝီရိယနှင့်လုပ်၏။ လက်ထောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ရစဉ် ကျွန်ုပ်၌ ကောင်းသော အရည်အချင်းများရှိပါက ကျွန်ုပ်၏အစွမ်းမဟုတ်၊ ဂျိုး၏ ကောင်းမြတ်သော နမူနာကြောင့်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ အစဉ်အမြဲ ပူပန်လျက်ရှိသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်သည် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မီးသွေးများ

ပေကျံလျက် ဖိုထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အံ့စတယ်လာက အပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည့် အရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်အခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်မှာ အခေါ်ကြီးကျောင်းအဖို့ ကြီးလွန်းနေပြီဖြစ်၍ အခြားသူများနှင့် ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ၊ ကျောင်းစာရေး မစွတာဝေါ့ဆလီကိုယ်တိုင် သင်ပြပေးပါရန် တောင်းပန်မိ၏။ ဘစ်ဒီထံမှမူ သူတတ်သမျှသော ပညာကို ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့လေပြီ။

ဝေါ့ဆလီသည် ကျွန်ုပ်ကို သင်ပြပေးရန် တာဝန်ခံသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ပညာသင်ပြခြင်းထက် ကျွန်ုပ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ ငြင်းလုံးထုတ်နေခြင်းဖြင့်သာလျှင် အသားယူ အချိန်ကုန်စေသည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ သူ၏ သင်ပြခြင်းကို လက်လွှတ်လိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် တတ်မြောက်ခဲ့သမျှသော ပညာကလေးကို ဂျိုးအား တစ်ဆင့် သင်ပြပေးလေ့ ရှိ၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မတော်တဆ အံ့စတယ်လာနှင့် တွေ့ဆုံမိပါမူ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်သော ဂျိုးအပေါ်၌ အထင်အမြင်မသေးစေရန် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မစွဟေဗီရုံထဲသို့ တစ်ခေါက်တလေမျှ အလည်အပတ် မသွားသင့်ပါသလောဟု ဂျိုးအား တိုင်ပင်ရာ၊ ဂျိုးက တစ်စုံတစ်ခုရလို၍ အလည်လာသည်ဟု မှတ်ထင်မည်စိုးရသည်ဟု အကြောင်းပြု၍ သဘောမတူဘဲရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က ဘာမျှ အလိုမရှိဘဲ၊ အလည်သက်သက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ပြောမည့်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဂျိုးက ယုံချင်မှယုံမည်ဟု ပြန်ပြော၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အလည်အပတ် တစ်ခေါက်တလေ သွားလိုသဖြင့် ထပ်လောင်း၍ ငြင်းပြန်သောအခါ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒကို သိသည်နှင့် သဘောတူရတော့၏။ သို့သော် အကယ်၍ မစွဟေဗီရုံက ကျွန်ုပ်အား ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံခြင်း မပြုခဲ့သော် နောက်ထပ် မသွားဖို့ကိုမူကား ပိတ်ပင်လိုက်၏။

ဂျိုး၏ဖို့၌ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လုပ်ခရှင်းပေးရသော အော်လစ်အမည်ရှိ တပည့်တစ်ယောက်ရှိရာ ထိုသူမှာ ရင်အုပ်ကျယ်၍ ကြီးမားသော ခွန်အားဗလ ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထမင်းထုပ်ကလေးကို ပခုံးတွင်လွယ်လျက် အလုပ်လုပ်ရန်လာ၍ ပန်းပဲဖိုသို့ရောက်သောအခါ တမင်တကာလာခြင်းနှင့်မတူဘဲ လမ်းကြွ၍ ဝင်လာဘိသကဲ့သို့သော အမူအရာမျိုးနှင့် ဖျတ်ခနဲ ချိုးဝင်လေ့ ရှိ၏။

အော်လစ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်ဟန်မတူဘဲ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ပန်းပဲဖိုထောင့်၌ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ရှိကြောင်း၊ ဘီလူးသည် သူ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်၍ (၇) နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လူကလေးတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် ကျွေးရကြောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်အား ခြောက်လှန့် ပြောဆိုဖူး၏။ ကျွန်ုပ် လက်ထောက်ပညာသင် ဖြစ်လာသောအခါ အော်လစ်သည် သူ၏ရာထူးကို ကျွန်ုပ်က လုလိမ့်မည် ထင်မှတ်ဟန်လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို သာ၍ မလိုလားဘဲ ရှိ၏။

ဂျိုးက ကျွန်ုပ်အား မစ္စဟေဗီရံ၏ နေအိမ်သို့ အလည်သွားရန် အတွက် နေ့တစ်ဝက် အနားပေးသည်ကို အော်လစ် သိရှိရသောအခါ တစ်ဖိုထဲမှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်သောလူချင်း ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကို အနားပေးလျှင် အခြားတစ်ယောက်ကိုလည်း နေ့တစ်ဝက် အနားပေးသင့်ကြောင်း ပြော၏။ ဂျိုးက ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အလည်သွားရန် ကိစ္စရှိသောကြောင့် အနားပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ အော်လစ်က မည်သူမဆို အလည်သွားချင်၍ သွားရန် ကိစ္စရှိကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးက ဖိုကို နေ့တစ်ဝက်ပိတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

မမသည် ဂျိုးနှင့်အော်လစ်တို့ အချေအတင် ပြောကြသည်ကို တစ်ထောင့်မှ နားထောင်၍ ဂျိုးက ဖိုပိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း ကြားသိရာတွင် ဖိုပေါက်သို့ ပြေးလာ၍ . .

မ ။ ။ “ဟေ့လူရူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူဌေးကြီးမှတ်ပြီး ဖိုပိတ်လား၊ ဘာပိတ်လားနဲ့ ပိုက်ဆံတွေအလဟဿ ဖြုန်းနေတာလား၊ ဟင် ငါက သူ့ဆရာ ဖြစ်စမ်းချင်လှတယ်၊ သိစေ့မယ်”

အော် ။ ။ “ခင်ဗျားတတ်နိုင်ရင် လူတိုင်းအပေါ် ဆရာ လုပ်ချင်မှာပဲ၊ ကျုပ်သိတယ်”

မ ။ ။ “မင့်ဆရာလို လူရူး၊ မင်းလို လူယုတ်တွေကို ငါက ဂရုစိုက်ရဦးမှာလား၊ မင်းတို့ ဆရာတပည့်လို ရူးတဲ့ ယုတ်တဲ့လူကို တစ်ပြည်လုံး လိုက်ရှာချေ၊ ထမင်းထုပ်သိုးမယ် မတွေ့ဘူး၊ ကိုင်း ပြောဦးလေ”

အော် ။ ။ “လူရူး လူမိုက်အကြောင်းတော့ ခင်ဗျား အသိဆုံး နေမှာပေါ့၊ ဟား. . ဟား. . ဟား. .”

- ဂျိုး ။ ။ “သူ့ ထည့်မပြောနဲ့ကွာ အော်လစ်”
- မ ။ ။ “ဘာပြောတယ်၊ နင်က ဘာပြောတယ်၊ ငါ့လင် တစ်ယောက်လုံးရဲ့မှာ နင်က ဘာပြောတယ်၊ ကြည့်လိုက်ပါဦးတော်တို့၊ ကျုပ်ကို သူ့မျက်စိ အောက်မှာ စော်ကားနေနိုင်သတဲ့၊ ကောင်းကြသေး ရဲ့လား အရပ်ကတို့”
- အော် ။ ။ “ဒီမိန်းမမျိုး ငါ့မယားဖြစ်ရင် ရေဘုံဘိုင်အောက် သွားပြီး မွန်းသတ်ပစ်လိုက်မယ်”
- ဂျိုး ။ ။ “ဟေ့လူ သူ့ ထည့်မပြောပါနဲ့လို့ဆိုကွာ . . ”
- မ ။ ။ (လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ သံကုန်ဟစ်လျက်) “ကြည့်ကြပါဦးတော့၊ ကျုပ်တပည့်က ကျုပ်အိမ်ထဲ မှာ လင်ကောင်ကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့ စော်စော်ကားကား ပြောနေပါတယ်တော့၊ ကောင်းကြပါပေတော်၊ သဘောကောင်းကြပါပေတော်၊ သည်းခံနိုင်ကြ ပါပေတော်”

စသည်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ထု၊ ဆံပင်ကို ဆွဲကာ ကုန်းအော်လေ၏။

ဤတွင် ဂျိုးက “သူ့ ထည့်မပြောပါနဲ့” ဟု တောင်းပန်ပါလျက်နှင့် နားမထောင်သော တပည့်အား ဆုံးမသောတာဝန်ကို ယူရတော့မည်ဖြစ်၍ “ဟေ့လူ ငါတောင်းပန်လို့ မရချင်လှတဲ့ကောင်၊ လာခဲ့ သတ္တိရှိရင်” ဟု ‘ချဲလင်း’ လုပ်လိုက်ရာ အော်လစ်လည်း အညံ့မခံလိုသည်နှင့် ‘ချဲလင်း’ လုပ်ခြင်းကို လက်ခံရလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ အလွန် ဗလကောင်းလှသော ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုယ်၌ပတ်ထားသော အဝတ်များကိုမျှ ဖြုတ်မချတော့ဘဲ တစ်ယောက်ထံသို့ တစ်ယောက် ပြေးဝင် ထိုးသတ်ကာ ပူးလုံးကြလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ဂျိုးကို ကြာရှည်စွာ ဖက်ပြိုင်ထိုးသတ်နိုင် သော ယောက်ျားသည် ထိုရွာ၌ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် မတွေ့ဘူးသေးချေ။ သို့ဖြစ် ၍ အော်လစ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖက်ပြိုင်ထိုးသတ်သည့် ဖျော့တော့သော လူငယ် ကဲ့သို့ မကြာမီအတွင်း မီးသွေးပုံထဲသို့ ထွေးခနဲ ထိုးကျသွားရာ ရုတ်တရက် ထလိုသောစိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ ထိုအခါမှ ဂျိုးသည် သတ်ပွဲမပြီး မချင်း စောင့်ကြည့်နေ၍ ပြီးဆုံးခါမှ “တက်” သွားသော ကျွန်ုပ်၏မမကို အိမ်ထဲသို့ ပွေ့သွင်းခဲ့ရာ သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုး၏ဆံပင်ကို ဆွဲချေသေး၏။

ကျွန်ုပ်မှာ နေ့တစ်ဝက် အားလပ်ခွင့်ရပြီး၍ အဝတ်လဲလှယ်ရန် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေရာ တစ်ဖန် ဆင်းလာသောအခါ၌ ဂျိုးနှင့် အော်လစ်တို့မှာ ဘီယာတစ်အိုးကို အလယ်တွင်တည်လျက် တစ်လှည့်စီ မော့ကာ ကျေနပ်စွာ ရှိနေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးကို အံ့စတယ်လာက ဖွင့်မပေးဘဲ၊ ယခင်က တွေ့ဖူးသော မိန်းမသုံးယောက် အနက် ဆာရာပေါ့ကက်ခေါ်သော မိန်းမက ဖွင့်ပေး၍ မစ္စဟေဗီရုံ၏ အခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဟေ ။ ။ “ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ဘာများ လိုချင်လို့လဲ၊ လိုချင် ပေမယ့် ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူးမောင်”

နိုပ် ။ ။ “လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ ကျွန်တော်နေရာကျနေလို့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြော ချင်လို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ဟေ ။ ။ “အေး အေး တစ်ခါတလေတော့ လာခဲ့တာပေါ့၊ မင်းမွေးနေ့မှာလာခဲ့၊ မင်းက အံ့စတယ်လာကို ရှာ နေတယ် မှတ်တယ်”

နိုပ် ။ ။ “မှန်ပါ၊ အံ့စတယ်လာ တစ်ယောက် ကျန်းကျန်း မာမာ ရှိပါစခင်ဗျာ”

ဟေ ။ ။ “ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး၊ နိုင်ငံခြား ရောက်သွားပြီ၊ ဂုဏ် အသရေရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ပီသအောင် ပညာ ဆည်းပူးနေလေရဲ့၊ သိပ်လှ သိပ်ချောတယ်မောင်၊ လူတိုင်းက ဝိုင်းပိုးနေသတဲ့၊ မင်းကော လွမ်းရဲ့ မဟုတ်လားဟေ့”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ညှဉ်းဆဲလိုသော အသံနှင့် မေးလိုက်သော နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့ အဖြေပေးရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ သစ် ကြားသီးခွံ မျက်နှာရှိသော မစ္စပေါ့ကက်ကိုခေါ်၍ “လိုက်ပို့လိုက်ပါ” ဟု ဆိုကာ ထုတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်မှ ပြန်လာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်ပေါ်တွင် ယခင်ကထက်တိုး၍ မကျေနပ် သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့အပြန် လမ်းခရီးတွင် မစွတာဝေါဆလီနှင့် တွေ့၍ ပန်ဘလီချွတ်၏ အိမ်သို့ဝင်ကြရန် ၎င်းက အကြံပေးရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်သို့ စောစောမရောက်လိုသည်နှင့် သဘောတူ ဝင်ကြ၏။ ပန်ဘလီချွတ်နှင့် ဝေါဆလီတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ‘လက်ချာ’ ပေးကြ၍ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အောင့်အည်း နားထောင်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝေါဆလီတို့သည် ပန်ဘလီချွတ်၏အိမ်မှ ထွက်လာကြသောအခါ၌ နေဝင်ပြီဖြစ်၍ မှောင်မည်းလျက်ရှိရာ မြို့ကိုကျော်လွန်၍ လမ်းကူးတံတားပေါ်၌ ထွန်းထားသော မီးအိမ်အနီးသို့ ရောက်ကြရာတွင် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် “ဗျို့... အော်လစ်လား”ဟု မေးလိုက်ကြ၏။ အော်လစ်ကလည်း မိုးချုပ်သောကြောင့် ခရီးသည် အဖော်တစ်ယောက်ယောက် ပေါ်လာမည်ကို စောင့်မျှော်နေကြောင်း ပြန်ပြော၍ သုံးယောက်သား အတူတကွ ဆက်လက် လျှောက်လာကြလေ၏။

အတန်ကြာ လျှောက်မိလတ်သော် အဝေးမှ အမြောက်ပစ်သံများ ကြားရ၍ ထောင်သင်္ဘောမှ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်ယောက် ထွက်ပြေးပြန်ပြီဟု အချင်းချင်း ပြောကြ၏။ ထို့နောက် “လှေသမားသုံးယောက်” ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားသော ပျော်ပွဲရုံသို့ ရောက်လာကြသောအခါ အတွင်း၌ လူအမြောက်အမြား စုရုံးလျက်ရှိသည်နှင့် ဝေါဆလီက ဝင်ရောက်စုံစမ်းပြီးလျှင် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာ၍...

“ဟေ့ ပစ်(ပ) မင်းတို့အိမ်မှာ ဖြစ်တာ တဲ့မောင်၊ ထောင်ပြေးက မင်းတို့အိမ်သားတစ်ယောက်ကို ရိုက်သွားသတဲ့ လာကြဟေ့ ပြေးကြစို့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ဝင်လာကြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်၏ မမမှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ကြမ်းပေါ်၌ လဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

အသံ: [၁၃]

ထိုနေ့က ဂျိုးသည် ပျော်ပွဲစားရုံ၌ (၈)နာရီ (၁၅)မိနစ်မှ (၉)နာရီ (၄၅) မိနစ်အထိ နေခဲ့စဉ်၊ မမမှာ မီးဖိုပြတင်းပေါက်မှ ရပ်၍၊ အိမ်သို့ လယ်တောမှ ပြန်လာသော လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆက်သေး၏။ မမ၏ ဒဏ်ရာမှာ လေးလံ၍ အသွားမရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ကျောရိုးနှင့်ဦးခေါင်းတွင် ထုနှက်ထားခြင်းဖြစ်သည့်ပြင် ကြမ်းပေါ်၌ လဲကျလျက်ရှိစဉ် လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်ထားသည့် လက္ခဏာလည်း ရှိ၏။ မမအနီး ကြမ်းပေါ်၌လည်း အကျဉ်းသမား၏ သံခြေချင်းတစ်ဖက် တွေ့ရှိရ၏။

ထိုည၌က အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက် လွတ်ထွက်ပြေးသည်မှန်သော်လည်း တစ်ယောက်မှာ ခြေချင်းတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်၍ ဖမ်းမိသည့်ပြင် မမ၏နံဘေး၌ တွေ့ရသောသံခြေချင်းမှာ ဒုတိယအကျဉ်းသမား၏ သံခြေချင်းလည်း မဟုတ်နိုင်ဟု ထွက်ဆိုကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်က လွတ်ထွက်ပြေးဖူးသော အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိရှိပြီးဖြစ်ရကား မမ၏နံဘေး၌ တွေ့ရသော သံခြေချင်းသည် ကျွန်ုပ်လူ၏ သံခြေချင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးဆနိုင်၏။ ၎င်းသံခြေချင်းနှင့် ပစ်ပေါက်သော လူမှာလည်း အော်လစ်သော်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်အား တံစဉ်းကိုပြု၍ ပေါင်စက္ကူနှစ်ချပ်နှင့် သျှိုလင်တစ်ပြားပေးသွားသော လူကြီးသော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် တွေးဆမိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ လန်ဒန်မြို့မှ စုံထောက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့လာ၍ အလွဲလူများကို ဖမ်းဆီးခြင်း၊ လွဲချော်သော အတွေးအဆများကို တွေးဆခြင်း၊ အဖြစ်အပျက်အရ တွေးဆရမည့်အစား မိမိတို့၏ တွေးဆချက်နှင့် ကိုက်အောင် အဖြစ်အပျက်များကို ဖျစ်ညှစ်ကာ သွတ်

သွင်းခြင်း စသည်ဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် 'လှေသမားသုံးယောက်' ပျော်ပွဲရုံရှေ့၌ ဘာမျှမသိဘဲလျက်နှင့် အလုံးစုံသိဟန်မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ရပ်တန့်ကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြခြင်းအားဖြင့် ရွာသူရွာသားများ အထင်ကြီးအောင် ဟန်လုပ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မမမှာ အိပ်ရာမှ ထနိုင်တော့သည်မရှိဘဲ မှုန်မဲ့သော မျက်စိများဖြင့် အလွဲလွဲ ကိုင်စွဲလျက်ရှိ၏။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် တစ်လုံးကို လေးငါးလုံး ထင်ချင်ထင်၍၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကရားမှတ်ချင်လည်း မှတ်တတ်၏။ ထို့ပြင် နားလည်း ကောင်းစွာမကြား၊ သတိလည်း မကောင်း၊ စကားလည်း မပီသဖြင့် လူစဉ် မမိရှာတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၍ နေတော့သည်တွင် ဝေါ့ဆလီ၏ အဒေါ်ကြီးသည် ဘစ်ဒီကိုချည်း အားကိုးသော အလေ့အကျင့်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သည်ဆို၍ ဘစ်ဒီမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

မမသည် စကားမပြောနိုင်သဖြင့် ပြောလိုသော အရာကို စာဖြင့် ရေးပြလေရာ သတိမေ့တတ်ခြင်းကလည်း တစ်ဖက်ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ 'ထမင်း' မှန်းမသိ 'ဟင်း' မှန်းမသိ စားစရာ မှန်းမသိ၊ ကစားစရာမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြလေတော့၏။ ထိုကဲ့သို့သော အခက်အခဲမျိုးတွင် ဘစ်ဒီသည် အတွေးကောင်းလှ၍ မမ၏ စိတ်ကောက်ခြင်းမှ ကြိမ်ဖန်များစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မမသည် (တီ) ခေါ် အကွရာနှင့်တူသော အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ ရေးခြစ်ပြရာ ကျွန်ုပ်က တူကို အလိုရှိသည်ထင်၍ ပန်းပဲဖိုထဲမှ တူကြီးတူကလေးအမျိုးမျိုးတို့ကို ယူပြရာ မမက ဦးခေါင်းကို ယမ်းသဖြင့် မဟုတ်သေးကြောင်းကို သိရ၏။ ထို့နောက် ၎င်းအကွရာနှင့်တူသော ဂျိုင်းထောက်တစ်ခုကို ရွာထဲမှငှား၍ ပြပြန်ရာ မမသည် ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခါလိုက်သည်နှင့် လည်ပင်း ကျိုးသွားမည်စိုးသဖြင့် ကပျာကယာ သိမ်းလိုက်ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဘစ်ဒီကို ခေါ်ပြရလေရာ ဘစ်ဒီသည် မမကိုကြည့်ချည်တစ်ခါ ဂျိုးကို ကြည့်ချည်တစ်လှည့်နှင့် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ဝင်သွား၍ အော်လစ်ကို ဆွဲထုတ်လာခဲ့သည်တွင်မှ မမက ဟုတ်ကြောင်း ဦးခေါင်းညိတ်လေ၏။

ဖြစ်ရုံမှာ မမသည် အော်လစ်၏ လူနာမည်မေးနေ၍ တူထူသော
 ၎င်း၏ အလုပ်သို့သာ မှတ်မိတော့သည်တွင် တူပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် (T)
 အကွာရာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ရေးပြခြင်း ဖြစ်သည်။

အော်လစ် ရောက်လာသောအခါ မမသည် အော်လစ်ကို စွပ်စွဲ
 ချေတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်ထင်မိ၏။ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ မမသည်
 အော်လစ်နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုသော အမူအရာနှင့် ချီးမြှားသော မျက်နှာ
 ထားဖော်ပြသည့်ပြင်၊ ၎င်းအား စားစရာများ ကျွေးမွေးစေ၍ အော်လစ်
 စားသောက်နေခြင်းကိုပင် ပြီးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေ
 လေတော့၏။

အနီး (၁၄)

ကျွန်ုပ်၏ မွေးနေ့တိုင် ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ အလည်သွား၍ မစ္စဟေဗီရုံသည် ရှေးနည်းအတိုင်း အံ့စတယ်လာအကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် ပြန်ခါနီးတွင် ရွှေဒဂီးတစ်ပြား လက်ဆောင်ပေးလိုက်၍ နောင်နှစ် မွေးနေ့တွင်လည်း လာခဲ့ဖို့ မှာထားလိုက်၏။

ဘစ်ဒီမှာ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးသည်နောက်၌ အဝတ်အစားကို ရှေးကထက် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ ဘစ်ဒီသည် အံ့စတယ်လာကဲ့သို့ မချောသော်လည်း ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းသော အမူအရာရှိ၍ စိတ်သဘောကောင်းလှ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာလည်း စဉ်းစားတတ်သောသဘောကို ဖော်ပြ၍ အလွန်လည်း လှပ၏။ ဘစ်ဒီသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အလုပ်အမျိုးမျိုးနှင့် လက်နက်ကိရိယာ အမျိုးမျိုးတို့ကို နားလည်လျက် ရှိလေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘစ်ဒီနှင့်အတူ မြစ်ဆိပ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြ၍ မြစ်ကမ်းနဖူး၌ နားနေကြစဉ် စပ်မိစပ်ရာစကား ပြောလျက်ရှိကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့စတယ်လာအကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောရာမှ တွေ့မြင်ဖူးသမျှသော မိန်းကလေးများအနက်တွင် အချောဆုံး အလှဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ ရုပ်အဆင်းကို ကျွန်ုပ် အလွန်သဘောကျ၍ သူ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက် အခြေမှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကဲ့သို့ တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်လိုကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ဘစ် ။ ။ “သူ့ကို နှိမ်ချင်လို့လား၊ သို့မဟုတ် ပါအောင် ဆွဲချင်လို့လား..”

နှိပ် ။ ။ “မပြောတတ်ဘူး”

ဘစ် ။ ။ “နှိမ်ချင်လို့ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲထားတဲ့ နည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့ကိုပါအောင် ဆွဲချင် လို့ဆိုရင်တော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဒီလောက် တန်ဖိုး ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုတ်မယ် မထင် ပါဘူး”

နှိပ် ။ ။ “ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ၊ နို့ပေမယ့် စိတ်ထဲက သူ့ကို သိပ်သဘောကျနေတယ် ဘစ်ဒီရဲ့”

ယင်းသို့ ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုမကျေနပ်သည်နှင့် ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲဆုပ်ချေနယ်မိလေရာ ဘစ်ဒီသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြောပေးလေ၏။

ဘစ် ။ ။ “မင်းက ငါ့ကို ဖွင့်ပြောထိုက်တယ်ထင်လို့ ဖွင့်ပြော တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းက ယုံကြည်လို့ ဖွင့်ပြော ထားတဲ့စကားကို ငါက ဘယ်သူ့မှ မပြောဘူး ဆိုတာလဲ စိတ်ချပါ၊ ငါက ဟိုတုန်းက မင့်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အလျောက် အခုအခါမှာ မင့်ကို တင်ပြ ချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက နာယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါသိတယ်”

နှိပ် ။ ။ “အို. . . ဘစ်ဒီ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဘာမဆို အကုန်လုံး ဖွင့်ပြောမှာပဲဗျ”

ဘစ် ။ ။ “ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ယောက် မဖြစ်သေးမချင်း ဆိုပါတော့”

နှိပ် ။ ။ “ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ် သက်လုံး ဖွင့်ပြောပါ့မယ်ဆိုတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

၎င်းနောက် . . . ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြပြန် လေရာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ မစ္စဟေဗီရံနှင့် အံ့စတယ်လာတို့ကို မေ့ဖျောက် ပစ်နိုင်၍ ယခုအခြေအနေအတိုင်း ကျေနပ်တင်းတိမ်နိုင်ခဲ့ပါမူ ကောင်း လေစွဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ရာတွင် ယခု ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက် လျက်ရှိသော သူသည် ဘစ်ဒီမဟုတ်ဘဲ အံ့စတယ်လာဖြစ်ပါမူ ကောင်း လေစွဟူသော စိတ်ကူးလည်း ဖြစ်ပေါ်သေး၏။

- နီပံ ။ ။ “ဘစ်ဒီရာ . . . ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ပြုပြင်မပေးနိုင်ဘူးဗျာ”
- ဘစ် ။ ။ “တတ်နိုင်ရင် လုပ်ပေးချင်တာပေါ့ ပစ်(ပ) ရယ်”
- နီပံ ။ ။ “ကျုပ်က ခင်ဗျားလောက်နဲ့ ကျေနပ်ပြီး ခင်ဗျားကို ချစ်ခင်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကောင်းမှာပဲနော်၊ ကျုပ်က ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖွင့်ပြောတာ စိတ်ဆိုးသလား”
- ဘစ် ။ ။ “စိတ်မဆိုးပါဘူး ပစ်(ပ) ရယ်၊ ပြောသာပြောပါ၊ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”
- နီပံ ။ ။ “ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ချစ်နိုင် ကြိုက်နိုင်ရင် ကျုပ်အဖို့ အကောင်းဆုံးနေမှာပဲလို့ အောက်မေ့ပါတယ်”
- ဘစ် ။ ။ “အောက်မေ့ပေမယ့် မင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပစ်(ပ) ရယ်”

၎င်းနောက် . . . ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြရာ လမ်းခရီး၌ အော်လစ်နှင့်တွေ့၍ အော်လစ်က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူလိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြော၏။ ဘစ်ဒီက ‘မလိုက်ပါစေနဲ့’ ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်က အော်လစ်အား မလိုက်ဖို့ပြောရာတွင် အော်လစ်သည် အတူမလိုက်သော်လည်း မနီးမဝေးမှ လိုက်လာ၏။

- နီပံ ။ ။ “ဘာကြောင့် သူမလိုက်စေချင်လဲ ဘစ်ဒီ”
- ဘစ် ။ ။ “အော်လစ်က ငါ့ကို ပြည်တည်တည်လုပ်ချင်တယ်”
- နီပံ ။ ။ “အောင်မယ် . . . ဒီ . . . ကြီးကလား”
- ဘစ် ။ ။ “အော်လစ်က ငါ့ကို ပိုးပိုး မပိုးပိုး မင့်အတွက် ဘာမှ မထူးဘူး မဟုတ်လား”
- နီပံ ။ ။ “မထူးပေမယ့် ကျုပ်က သဘောမတူနိုင်ဘူးဗျာ . . မကြိုက်နိုင်ဘူး”

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘစ်ဒီကို အော်လစ်က မပိုးနိုင်စေရန် ကာဆီးကာဆီးပြု၍ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ဖို့ပင် ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် အော်လစ်မှာ မမ အချစ်တော် ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ထုတ်ဖို့ကား မလွယ်ကူချေ။ အော်လစ်သည် ဤအကြောင်းကို ရိပ်မိ၍ ကျွန်ုပ်အား အနှောင့်အယှက် ပြုသေးကြောင်းမှာ နောင်အခါ၌ ထင်ရှားပေလိမ့်မည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ဘစ်ဒီသည် အဲ့စတယ်လာ ထက် အပြန် (၅၀) သာလွန်ကြောင်း၊ ယခု လုပ်နေသော အလုပ်သည် ရှက်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်စားသောက်ဖို့ လုံလောက်စွာ ရနိုင်ကြောင်းဖြင့် စဉ်းစားမိသော်လည်း မစ္စဟေဗီရုံနှင့် အဲ့စတယ်လာ တို့ကို သတိရ၍ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်နေ့နေ့တွင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ဝင်လာသောအခါတွင်မူကား မူလစိတ်ကူးများသည် လေတိုက်ခတ်သော ဖွဲ့ကဲ့သို့ လွင့်စင် ထွက်ပြေး ကြကုန်၏။

အနီး (၁၅)

ဂျိုး၏ လက်ထောက်ပညာသင် အဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့၍ လေးနှစ်မြောက်သော စနေနေ့ တစ်နေ့တွင် ‘လှေသမားသုံးယောက်’ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ မစွတာဝေါဆလီက သတင်းစာဖတ်၍ ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ အပါအဝင်ဖြစ်သော လူစုသည် စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်လျက်ရှိကြ၏။ သတင်းစာ၌ လူသတ်မှုတစ်ခုအကြောင်းကို အတော်စုံလင်စွာ ရေးသားဖော်ပြ ပါရှိလေရာ စာဖတ်သော ဝေါဆလီသည် သတင်းစာကိုချထား၍ အမှုအကြောင်းကို ပြန်လည်ဆွေးနွေးကြရာတွင် မသင်္ကာသဖြင့် ရဲက ဖမ်းဆီး စွပ်စွဲထားသော တရားခံသည် ဧကန်မုချ လက်သည်အစစ်အမှန် ဖြစ်ရမည်ဟု အသီးသီးက ဖြောင့်ချက်ပေးကြလေသည်။

ထိုအခါ ဝိုင်းအစွန်၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်လျက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်၍ ‘တရားခံတစ်ယောက်သည် အပြစ်ရှိသည်ဟု လုံလောက်သော သက်သေသာကေ မဖော်ပြနိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အပြစ်မရှိသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ ယူဆထိုက်သည်ဟု ဥပဒေက ဆိုထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထင်မြင်ချက်များသည် ဥပဒေနှင့် မလျော်ညီကြောင်း၊ အကယ်၍ ဤဝိုင်း၌ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ဤအမှုတွင် ဂျူရီလူကြီးအဖြစ်နှင့် ပါဝင်ရမည်ဆိုပါက တရားခွင်သို့ မဝင်မီကတည်းက တရားခံအပေါ်၌ အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၍ ယင်းသို့ဆိုလျှင် မှန်ကန်သော အဆုံးအဖြတ်ကို မရနိုင်ဘဲ တရားခံအဖို့ နစ်နာဖွယ်ရာရှိကြောင်း’ များနှင့် အကြောင်းပြောဆိုရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ရှေ့ဆောင်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးမိသော ဝေါဆလီအား လူညံ့တစ်ယောက်အနေဖြင့် ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

၎င်းနောက် ထိုသူသည် အမှုစကားကိုဖြတ်၍ “ဤရွာ၌ ဂျိုးဂါဂရီ အမည်ရှိ ပန်းပဲသမား တစ်ယောက်နှင့် ‘ပစ်(ပ)’ အမည်ရှိ တပည့်

တစ်ယောက် ရှိပါသေးသလော” ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ပင် ဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုရာတွင် လူကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှင့် တိုင်ပင် ရန် ကိစ္စရှိသည်ဆို၍ အိမ်သို့ လိုက်လာ၏။ ဤလူကြီးသည်ကား အခြား မဟုတ်၊ မစ္စဟေဗီရန်၏ နေအိမ်လှေကားပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သော (၄)နှစ်လောက်က တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ဦးခေါင်းကြီးသော လူကြီးပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်မိ လေ၏။

နေအိမ်သို့ ရောက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် တည်း ထွန်းထားသော ဧည့်ခန်းထဲ၌ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြရာ လူကြီးသည် အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်၍ ဤနေရာ ထိုနေရာတို့၌ ဖတ်ရှုပြီး နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ကျိုးတို့ကို ကြည့်လေ၏။ သူသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသော ရှေ့နေ ‘မစ္စတာဂျက်ဂါး’ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပလ္လင်ခံပြီးနောက်...

ဂျက် ။ ။ “ဒီမှာ မစ္စတာဂါဂရီ၊ ဒီသူငယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်ုပ် စကားပြောစရာရှိတယ်၊ အကယ်၍ ဒီ သူငယ်ဟာ စာချုပ်မစေ့မီ လက်ထောက်အဖြစ်က ထွက်ခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားက လျော်ကြေး ဘယ် လောက် ရချင်ပါသလဲ”

ဂျိုး ။ ။ “သူ ကောင်းစားဖို့ ထွက်ရမှာဖြင့် တစ်ပြားမှ မရလို ပါဘူး”

ဂျက် ။ ။ “ကောင်းပြီ ကိုယ့်စကားကို တော်တော်ကြာတော့ ပြန်မဖျက်နဲ့နော်”

ဂျိုး ။ ။ “ကျွန်တော် ထုံးစံမရှိပါ”

ဂျက် ။ ။ “ကောင်းလှပါပြီ . . . ကျွန်ုပ်က ဒီသူငယ်အတွက် လာရခြင်းဖြစ်တယ်၊ သူ့မှာ အကြီးအကျယ် မျှော် လင့်စရာ ရှိတယ်”

ဂျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြ၏။

ဂျက် ။ ။ “ကျုပ်အမှုသည်က ကျုပ်ကို မှာလိုက်တယ်၊ ဒီသူ ငယ်ဟာ အမွေအနှစ် မြောက်မြားစွာရလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အခု အလုပ်က ထွက်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိ လူကုထံတစ်ယောက်နဲ့ လျော်ညီစွာ လေ့ကျင့်ဖို့ အပ်နှံခဲ့ပါတဲ့ ”

မစ္စဟေဗီရုံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏မျှော်လင့်ချက်သည် တကယ် ဖြစ်နေပြီတကားဟု အောက်မေ့မိ၏။

ဂျက် ။ ။ “နားထောင်ပါ မစ္စတာပစ်(ပ)၊ ဒီက ရှေ့လျှောက် မင့်ကို ငါပြောရမယ်ဆိုရင် အမွေပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မှာလိုက်တဲ့ စည်းကမ်းချက် နံပါတ် (၁) က မင်း ဟာ ပစ်(ပ) ဆိုတဲ့နာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ဘဲ၊ မပြောင်းဘဲ အမြဲမှည့်ခေါ်ခြင်းခံရမယ်တဲ့၊ သဘော တူရဲ့လား... မတူရင် ပြောနော် ”

နိုပ် ။ ။ (ရင် တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက်) “တူပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ဒုတိယစည်းကမ်းချက်က မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ခုချက်ချင်း မပြောဘူးတဲ့၊ ပြောသင့် ပြောချင်တဲ့နေ့ကျတော့မှ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောမယ်တဲ့၊ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ မင်းဟာ စုံစမ်းခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်း၊ မှန်းဆတွေး တောခြင်း မပြုလုပ်ရဘူးတဲ့၊ မင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ် သူဘယ်ဝါပဲလို့ ထင်ခြေရှိခဲ့ရင် မင့်ဘာသာမင်း ထင်နေပါ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ တိုင်ပင်ခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်း မပြုမလုပ်နဲ့တဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ သဘောတူရဲ့လား၊ မတူရင် ပြောနော်”

နိုပ် ။ ။ “တူပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ကိုင်း... စည်းကမ်းချက်ကတော့ ကုန်ပါပြီ၊ အစီ အစဉ်ကလေးလုပ်ဖို့ ရှိပါတော့တယ်၊ မင့်မှာ နောင် ခါမှ အမွေရဖို့မဟုတ်၊ ခုချက်ချင်း ပညာသင်ကြား ရေးအတွက် ငါ့ဆီမှာ ငွေအပ်နှံထားတယ်၊ ငါ့ကို စောင့်ထိန်းသူအဖြစ်နဲ့ မင်းက အသိအမှတ်ပြုပေ တော့”

နိုပ် ။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ငါ့ကို မင်းက ကျေးဇူးတင်နေဖို့ မရှိဘူး၊ ငါက အခရလို့ဆောင်ရွက်ပေးရတဲ့ အခစားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ကက မင်းဟာ လူကုံထံတစ် ယောက် ဖြစ်တော့မှာကြောင့် လူကုံထံနဲ့တူအောင် ပညာဗဟုသုတ ဆည်းပူးဖို့ လိုလိမ့်မယ် ”

- နှိပ် ။ ။ “ကျွန်တော်ကလည်း မျှော်လင့်နေတာပါပဲခင်ဗျား”
- ဂျက် ။ ။ “မင်းမျှော်လင့်နေတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဆရာ
တစ်ယောက်ယောက်ထံမှာ အပ်နှံခြင်းခံဖို့ မင်း
သဘောတူ မတူ သိချင်ပါတယ်”
- နှိပ် ။ ။ “သဘောတူပါတယ် ခင်ဗျာ”
- ဂျက် ။ ။ “မင်း သဘောကျတဲ့ဆရာ ရှိပါသလား”
- နှိပ် ။ ။ “မရှိပါဘူး ခင်ဗျား”
- ဂျက် ။ ။ “ဒါဖြင့် မစွတာမက်သယူးပေါ့ကင် ဆိုတဲ့လူ
အကြောင်းကို ငါသိတယ်၊ မင်းသဘောတူရဲ့လား”
- နှိပ် ။ ။ “ကျွန်တော် ကြားဖူးပါရဲ့ . . . ခင်ဗျား ထောက်ခံ
ချက်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာပါ့မယ်”
- ဂျက် ။ ။ “မလိုချင်ဘူး . . . ငါက ဘာမှ မထောက်ခံဘူး၊
ဘယ်သူ့ကိုမှ မထောက်ခံဘူး၊ မင်းသဘောအတိုင်း
ရွေးချယ်နိုင်တယ်၊ ငါက နာမည်ကို ပြောပြရုံ ပြော
ပြခြင်း ဖြစ်တယ်၊ မင်းကြိုက်မှ ယူနိုင်တယ်”
- နှိပ် ။ ။ “သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ပါ့မယ်ခင်ဗျား”
- ဂျက် ။ ။ “ကောင်းပြီ၊ သူ့အိမ်ကို မင်းသွားပြီး စမ်းကြည့်ပေ
တော့၊ လန်ဒန်မှာ သူ့သားရှိတယ်၊ တွေ့စမ်းသေး
တာပေါ့၊ လန်ဒန်ကို မင်းဘယ်တော့လောက် လာ
နိုင်မလဲ၊ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ထားလိုက်ကြဖို့ အဝတ်
အစားများ ချုပ်ဖို့လည်း လိုလိမ့်မယ် ”

မစွတာဂျက်ဂီးလည်း ရွှေဒဂီး (၂၀) ကို ထုတ်ပေးလေ၏။

- ဂျက် ။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ မစွတာဂါဂရီ . . ခင်ဗျားက အံ့သြ
သလား. . . ”
- ဂျိုး ။ ။ “ကျွန်တော် သိပ်အံ့သြတာပဲ”
- ဂျက် ။ ။ “ခင်ဗျားအဖို့ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး ပြောတယ်နော်
မေ့မနေနဲ့”
- ဂျိုး ။ ။ “မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”
- ဂျက် ။ ။ “ခင်ဗျားကို လျော်ကြေးပေးဖို့ မှာလိုက်တယ် ဆို
ရင်ကော”

- ဂျိုး ။ ။ “ဘာအတွက် လျော်ကြေးလဲ”
- ဂျက် ။ ။ “တပည့်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက်ပေါ့”
- ဂျိုး ။ ။ (ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်လျက်) “ပစ်(ပ)
ကောင်းစားမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊
သို့သော် ကျွန်တော်နဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့
ဒီသူငယ်နဲ့ ခွဲခွာခြင်းအတွက် လျော်ကြေးပေးဖို့
ဆိုရင်တော့ . . . ”
- ဂျက် ။ ။ “ဒါပဲနော် ကျုပ် ကတိပေးတယ်၊ ဒီအတွက် လက်
ဆောင်တစ်ခုခု ရချင်တယ်ဆိုရင် ပြောသာပြောပါ
ကျုပ် ပေးနိုင်တယ်”

ဤတွင် ဂျိုးသည် မစ္စတာဂျက်ဂါးကို ထိုးသတ်တော့မည်ကဲ့သို့
ပြုလုပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဆွဲထားရသေးရာ မစ္စတာဂျက်ဂါးလည်း လူဆန်း
တစ်ယောက်နှင့် တွေ့နေတော့သည်ထင်၍ တံခါးဆီသို့ ဆုတ်ခွာသွား၏။
နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ဂျိုးအနီးသို့ မကပ်တော့ဘဲ တံခါးအနီး
မှရပ်လျက် . . .

- ဂျက် ။ ။ “ကိုင်း မစ္စတာပစ်(ပ) လူကုံထံတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့
လေ့ကျင့်ရမယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီ
အရပ်က မြန်မြန်ခွာမှ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊
(၇) ရက်စေ့တဲ့နေ့မှာ ကျွန်ုပ်အိမ်ကို ရောက်အောင်
လာပေတော့၊ လိပ်စာပို့ပေးလိုက်မယ် . . နားလည်
လား ”

မစ္စတာဂျက်ဂါးလည်း ဂျိုး၏မျက်နှာထားနှင့် ကာယဗလကို မကြိုက်
သည်နှင့် စကားခပ်တိုတိုဖြတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

၎င်းနောက် ဂျိုးသည် ပန်းပဲဖိုတံခါးကိုပိတ်၍ မီးဖိုချောင်၌ ဒူးပေါ်
တွင် လက်တင်ကာထိုင်၍ မီးကို ငေးကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဂျိုး
အနီးတွင် ထိုင်လျက် စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကြာ ငေးနေကြလေ၏။
မမသည် မီးဖိုထောင့်၌ထိုင်၍ ဘစ်ဒီလည်း မမအနီးတွင် အပ်ချုပ်လျက်
ရှိရာ ဂျိုးသည် ဘစ်ဒီအနီးတွင်ထိုင်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဂျိုးအနီး၌ ထိုင်၏။
ယင်းကဲ့သို့ စကားမပြောကြဘဲ ကြာရှည်စွာ ထိုင်မိလေလေ ကျွန်ုပ်မှာ
ဂျိုး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့လေလေ ဖြစ်နေပေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ဘစ်ဒီအား ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ပြောပြလေရာ ဘစ်ဒီလည်း အလုပ်ကိုရပ်နား၍ ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျိုးနှင့်ဘစ်ဒီတို့သည် ကျွန်ုပ် ကောင်းစားမည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ခွဲခွာရမည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသောအမူအရာကို ကွယ်ဝှက်ထားရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကြလေ၏။ ဘစ်ဒီသည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို မမအား ကြိုးစား၍ နားလည်အောင် ပြောပြသော်လည်း မမမူကား နားမလည်ရှာချေ။

အခန်း (၁၆)

ဒုတိယနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘစ်ဒီနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကား
ပြောလျက် ရှိကြ၏။

- နိုင် ။ ။ “တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ပါရစေ ဘစ်ဒီ”
ဘစ် ။ ။ “ဘာလဲ ပစ်(ပ)”
နိုင် ။ ။ “ကျုပ် မရှိတဲ့နောက် ကျိုးကို သင်ပြပေးရစ်ပါနော်”
ဘစ် ။ ။ “ဘာ သင်ပြရမှာလဲ”
နိုင် ။ ။ “လူထဲ သူထဲ ဝင်တတ်ဖို့ အမှုအရာတို့ ဘာတို့ပေါ့
ဘစ်ဒီ”
ဘစ် ။ ။ “ကျိုးက လူထဲသူထဲ ဝင်မလို့တဲ့လား”
နိုင် ။ ။ “ဟုတ်ရိုးလား ဘစ်ဒီ၊ ကျုပ်ကောင်းစားလာတဲ့
အချိန်မှာ သူ့ကို ဒီမှာ ဘယ်ထားမလဲ၊ ကျုပ်ဆီ
ခေါ်ယူပြီး ပြုစုထားမှာပေါ့”
ဘစ် ။ ။ “သူက လိုက်ပါမလား”
နိုင် ။ ။ “ဘာကြောင့် မလိုက်ရမှာလဲ၊ ပန်းပဲအလုပ်က ဘာ
အသုံးကျလို့လဲ”
ဘစ် ။ ။ “မာနဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ် ပစ်(ပ)”
နိုင် ။ ။ “ဘာမာနလဲ”
ဘစ် ။ ။ “ကျိုးက သူ့ထမင်းကို သူ့ရှာစားရတာ မြိန်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်၊ မလိုက်ပေဘူး ထင်တယ်၊ ဒါတော့ မဆို
နိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ထင်တာ ပြောမိတာပဲ၊ သူ့
အကြောင်းကို မင်း အသိဆုံး နေမှာပေါ့”
နိုင် ။ ။ “တယ်ဆိုးပါလား ဘစ်ဒီ”

ဘစ် ။ ။ “အလို ကျုပ်က ဆိုးတယ်လား”

နိုပ် ။ ။ “ကျုပ် ကောင်းစားတာကို ခင်ဗျားတို့ လူစုက မနားလိုလို့ ဒီလို သဘောထားတာပေါ့”

ဘစ် ။ ။ “ပြောပါမောင် . . . ပြောပါ . . . နာနာ ပြောသွားစမ်းပါ”

လူ၏သဘာဝတစ်ခုမှာ အချင်းချင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ တစ်ယောက်ကောင်းစားသည်ကို တစ်ယောက်က မရှုစိမ့်နိုင်ကြောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်က ‘လက်ချာ’ ပေးလိုက်မိသေး၏။ ဘစ်ဒီကမူကား ပြန်လည် ထုချေခြင်း မပြုချေ။

နောက်နေနံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ထဲသို့သွား၍ အပ်ချုပ်သည် မစ္စတာထရက်(ဘ) ဆိုင်တွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ အဝတ်အစားများ ချုပ်ရန် ဝင်သွားလေ၏။ မစ္စတာထရက်(ဘ) သည် ကျွန်ုပ်ကို အရေးမလုပ်ဘဲ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်လျက်ရှိရာ . . .

နိုပ် ။ ။ “မစ္စတာထရက်(ဘ) ကို ပြောရမှာ ကြွားချင်သလို ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းတော်တော် များများ အမွေရလိုက်တယ်ဗျ”

ရက် ။ ။ (ပေါင်မုန့်ကို ပစ်ချထားခဲ့လျက်) “ကောင်းပါလေ့မောင်ရယ်”

နိုပ် ။ ။ (ရွှေဒဂီးများကို အိတ်ထဲမှ နှိုက်လျက်) “လန်ဒန်ကို ကျွန်တော်သွားမလို့ အဝတ်တစ်စုံ ကောင်းကောင်း ချုပ်ချင်တယ်ဗျာ ငွေလက်ငင်း ပေးမှာပါဗျ ”

ရက် ။ ။ “ကြွပါမောင် . . ကြွပါ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ် တကယ်ပြောတာ၊ ဟဲ့ကောင်ကလေး . . ဘီရိုထဲကနံပါတ် (၄) အထည်အလိပ် ချလိုက်စမ်း”

အထည်သည် မစ္စတာ ထရက်(ဘ) ၏ တပည့် သူငယ်ကလေးမှာ ၎င်းနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အကဲဆုံးသော မိုက်ရူးရဲကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ဝင်လာသောအခါ၌ ဆိုင်ထဲတွင် တံမြက်လှည်းလျက်ရှိ၍ ပန်းပဲသမား လက်ထောက်မျှလောက်ကို အရေးလုပ်ဖို့ မလိုဘူးဟူသော အနေမျိုးဖြင့် အမှိုက်များကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ တမင် လှည်းထုတ်လေ၏။ မစ္စတာထရက်(ဘ) သည် သူငယ်၏ အပြုအမူကို ရိပ်မိသည်နှင့် . . .

ရက် ။ ။ “ဟေ့ကောင်ကလေး... အထည်အလိပ် ချလိုက်
လို့၊ ဇော်ပြုတ်သွားမယ် လုပ်ပါဟ မြန်မြန်၊ တယ်
.. ငါလေ ’

မစ္စတာထရက်(ဘ) သည် အထည်အလိပ်များကို စားပွဲကြီးပေါ်၌
တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖြန့်လျက် ကျွန်ုပ်အား လောကဝတ်စကား ပြောချည်
တစ်ခါ၊ ကောင်ကလေးအား ငေါက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် အထည် လေးငါး
ရှစ်လိပ်ခန့်မျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြန့်ပြလေ၏။ ဤအတောအတွင်း
ကောင်ကလေးက ကျွန်ုပ်အား မထိမဲ့မြင် ပြုချေဦးမည်လောဟု ကာကွယ်
သောအနေဖြင့် မကြာခဏ မျက်စောင်းထိုးကြည့်သေး၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်
သည် ငွေမျက်နှာကြီး အကြောင်းကို ပထမအကြိမ် တွေ့ကြုံခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်ကြိုက်သော အထည်ကို ရွေးပြီးသောအခါ
မစ္စတာထရက်(ဘ)သည် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်များကို ချုပ်နေကျဖြစ်၍
အတိုင်းအထွာကို သိပြီးဖြစ်သော်လည်း အသစ်တိုင်းထွာရမှ ကျေနပ်နိုင်
မည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို တရိုတသေ တိုင်းထွာလေ၏။ ထို့နောက်
ချုပ်ပြီးသောအဝတ်ကို မစ္စတာပန်ဘလီချွတ်၏ အိမ်သို့ပို့လိုက်ရန် မှာထား
ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဖိနပ်ဆိုင်၊ ဦးထုပ်ဆိုင်၊ ရုပ်အင်္ကျီဆိုင်များသို့
သွားရောက်ဝယ်ယူ၍ စနေနေ့နံနက် လန်ဒန်သို့ ထွက်သော မြင်းရထား
ကြီးပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်နေရာ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

အလုံးစုံ ကိစ္စပြီးစီး၍ ကျွန်ုပ်သည် အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်အိမ်သို့
လျှောက်သွားလေရာ ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ပြင်သို့ ထွက်၍
ခရီးဦးကြို ပြုလေသည်။ ပန်ဘလီချွတ်မှာ ပန်းပဲဖိုသို့ ဒေါက်ကပ်နှင့်
ရောက်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ကြားသိပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ စား
သောက်စရာများ ပြင်ဆင်ထား၏။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏
ရှေ့၌ ကန့်လန့်လုပ်နေရမည်လောဆို၍ သူ၏စာရေးကို ငေါက်ပစ်လိုက်
သေး၏။ စားစရာများ ပြင်ထားသော စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ...

ပန် ။ ။ “ဝမ်းသာလိုက်တာမောင်ရယ်၊ ကောင်းပါလေ
ကောင်းပါလေ၊ တစ်နေ့နေ့ ကောင်းစားရမယ်ဆို
တာ ငါသိသားပဲ၊ ဒီလို ကောင်းစားရအောင် ငါက
လမ်းထွင်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ကျေးဇူးတင်မိပါတယ် မောင်ရယ်”

သို့သော် မည်သည့်နည်းဖြင့် ထွင်ပေးလိုက်သည်ဟူ၍ ကား ကျွန်ုပ် နားမလည်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးရှင်အကြောင်းကို စကားစပ်၍ မပြောဖို့ ကျွန်ုပ်က သတိပေးရ၏။ ပန်ဘလီချွတ်သည် တံခါးဝ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ စဉ်က တစ်ကြိမ်၊ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ၌ တစ်ကြိမ်၊ စားပွဲ၌ ထိုင် လျက်ရှိစဉ်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ရင်း ဝမ်းသာကြောင်းကို ပြော၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ပန် ။ ။ “စားပါမောင် စားပါ။ လမ်းလျှောက်လာရတာ ဝမ်း ဟာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလေတော့ စားစရာကလေး တွေ တမင် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ ဟောဒါက ဟိုတယ်က မှာယူထားတဲ့ ကြက်ကြော် မောင်ရဲ့၊ ဟောဒါက ဝက်လျှာ၊ ဟောဒါက မောင်ကြိုက် တတ်တဲ့ ကြက်ဥကြော် မောင်ရဲ့၊ စားစမ်းပါ မြိန် မြိန်စားစမ်းပါ။ ဟောဒါက ဝိုင်အရက်ပါမောင် သောက်စမ်းပါ။ အားမနာပါနဲ့ ဘာမှအားမနာပါနဲ့၊ သဘောရှိ စားပါ။ သောက်ပါ။ တစ်ဆိတ်ကလေး မောင်ရယ် . . .”

‘တစ်ဆိတ်ကလေး’ ဆိုခြင်းကား ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ဆွဲလိုခြင်းဖြစ်၍ သူ၏လက်ကို လှမ်းပေးလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်ကို ထုတ်ပေးရ၏။

ပန် ။ ။ “လှံထမ်းလာတာ မြင်နိုင်တယ်၊ ကံထမ်းလာတာ မမြင်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် မောင့်အကြောင်းတော့ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီလောက် လက္ခဏာကောင်းတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် မကောင်းစားဘဲ နေနိုင်မလား တစ်ဆိတ်ကလေး မောင်ရယ် . . .”

ကျွန်ုပ်လည်း လက်ကို ထုတ်ပေးရပြန်၏။

ပန် ။ ။ “မောင့်ကို လက်သပ်မွေးခဲ့ရတဲ့ မမကော နားလည် ရှာရဲ့လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနော်၊ မောင်ကလေး ကောင်းစားတာတောင် သဘောမပေါက်ရှာဘူး၊ “တစ်ဆိတ်ကလေးမောင်ရယ်” ဟု လက်ချင်းဆက် ကြပြန်၏။

ပန်ဘလီချွတ်မှာ စားပွဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ကျွန်ုပ် လက်ကိုင်ဆွဲခါရန် ခဏခဏ ထလာရသည်နှင့် အမောတကြီး ဖြစ်နေတော့ ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်၏ သားလီးဓားကို မချမိသဖြင့် ဓားထိတော့ မတတ် ဖြစ်သွားသေး၏။ ကျွန်ုပ်က အဝတ်စုံ အသစ်ချုပ်ထားခဲ့၍ ရွာထဲ၌ လူမမြင်စေလိုသဖြင့် ဤအိမ်သို့လာပို့ရန် မှာထားခဲ့ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ပန်ဘလီချွတ်က သူ၏အိမ်၌ ကျွန်ုပ် အဝတ်လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ခြင်း ပင်လျှင် သူ့အဖို့ ဂုဏ်သရေကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေဟန် အားရဝမ်းသာ ပြော သေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ အရက်အချို့ အတော်များများ ဝင်ပြီးသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ဤလူကြီးကား ကျွန်ုပ်ထင်သလောက် မဆိုးဘဲ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနှင့်ပြည့်စုံ၍ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်ပေတည်းဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိခြင်းမှာ အရက်မူး သောကြောင့် မဟုတ်တန်ရာချေ။ ဤသည်ကား လူ၏ သဘာဝပေတည်း။

ပန်ဘလီချွတ်သည် သူ၏ အရောင်းအဝယ် အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အား ဖွင့်ဟပြောပြပြီးလျှင် အကြံဉာဏ်များ တောင်း သေးသည့်ပြင် သူ၏အလုပ်တွင် အခြားအရာမလိုဘဲ ငွေရင်းသာလိုကြောင်း အကယ်၍ လာဘ်မြင်သော နေရှင်တစ်ယောက်သည် သူ၏အလုပ်တွင် ငွေရင်းထည့်ရုံမျှ ထည့်ထားပါက လုံးဝဥသု သူက တာဝန်ယူ၍ အလုပ် လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါ နေရှင်သည် အချိန်တန်သောအခါ ဆိုင်ထဲ သို့ ကိုယ်တိုင်လာသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်စားလှယ် တစ် ယောက် လွှတ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ မိမိက အမြတ်ငွေအနက်မှ တစ်ဝက် တိတိ ခွဲပေးလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ဆွယ်တရား ဟောသေး၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်က “ခဏလောက်စောင့်ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်ခြင်းကိုပင် ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံလှပေသည်ဟု ချီးကျူး၍ “တစ်ဆိတ် ကလေး” ဟူ၍ပင် ခွင့်မတောင်းတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာကာ လက် ကို လှုပ်ယမ်းလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် (၃၇) ကြိမ်မြောက် လက်ဆွဲလှုပ်ယမ်း ကြပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်တော့မည်ဟု ဝင်းပေါက်သို့ ထွက်လာကြသည် တွင် ပန်ဘလီချွတ်သည် အပေါက်ဝသို့ လိုက်ပို့၍ လမ်းပေါ်၌ ဘာသာ အလျောက် လှည်းမောင်းလျက်ရှိသော လှည်းသမားကလေးအား လမ်း ပိတ်ဆိုရချေသလောဟု ငေါက်အော် ဖယ်ရှားလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာ၍ အရိပ်ကောင်းသော ချုံတစ်ခု အောက်၌ တရားတမောအိပ်ပြီးမှ အိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်မျှသော ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းကလေးများကို ရွေးချယ်ထုပ်ပိုး၍ သောကြာနေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပန်ဘလီချွတ်အိမ်သို့ အဝတ်လဲလှယ်ရန် သွား၍ မစ္စဟေဗီရှ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် သွားရမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်စုံအသစ်မှာ အဝတ်သစ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် မရှိလှသော်လည်း စမ်းသပ်ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါတွင် မဆိုးလှဟု အောက်မေ့ရ၏။

ထိုနေ့မှာ အနီးအနားရှိမြို့၌ ဈေးနေ့ဖြစ်၍ ပန်ဘလီချွတ်သည် အိမ်၌ရှိပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏အခန်း၌ အဝတ်သစ်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် မစ္စဟေဗီရှ်၏ နေအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်သစ်ကြီး ဝတ်လျက် လူမြင်မခံလိုသည်နှင့် လူရှင်းသော လမ်းများမှ ကွေ့ကောက်လျှောက်သွား၍ မစ္စဟေဗီရှ်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မစ္စပေါ့ကက်သည် တံခါးဖွင့်ရန်လာ၍ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်ရာတွင် လဲလှဲမတတ် ဖြစ်သွားသည့်ပြင် ၎င်း၏ သစ်ကြားသီး မျက်နှာမှာလည်း စိမ်းဝါရောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

မစ္စဟေဗီရှ်ထံ တစ်ခေါက်သွားမေးပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွင်းသွား၍ မစ္စဟေဗီရှ်၏ အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မစ္စဟေဗီရှ်မှာ လက်ထပ်ကိတ် မုန့်ကြီးရှိသော အခန်းထဲတွင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းနှင့် စကြိုလျှောက်လျက်ရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရှ်သည် မစ္စပေါ့ကက်အား စောင့်နေရန် ပြောပြီးနောက် . . .

ဟေ ။ ။ “ဘယ့်နယ်လဲ ပစ်(ပ)”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် လန်ဒန်သွားတော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ လာပါတယ် ခင်ဗျာ . . .”

ဟေ ။ ။ “ဝတ်လို့ စားလို့ ပါကလားကွယ့်”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော့်မှာ အမွေရလို့မို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟေ ။ ။ (မစ္စပေါ့ကက်၏ မနာလိုသောမျက်နှာကို အရသာနှင့် လှမ်းကြည့်လျက်) “အေးလေ မစ္စတာဂျက်ဂါးနဲ့တွေ့လို့ ငါကြားပြီးပါပြီ၊ မင်း နက်ဖြန်သွားမှာလား”

နိုပ် ။ ။ “မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟေ ။ ။ “မင့်ကို လူချမ်းသာ တစ်ယောက်က မွေးစားတယ်ဆို”

နိုင် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟေ ။ ။ “မစ္စတာဂျက်ဂါးက မင်းကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်
ရမယ် ဟုတ်စ”

နိုင် ။ ။ “မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မစ္စပေါက်ကသည် ဤစကားကို ကြားရ၍ ငြုစုလျက်ရှိရာ မစ္စဟေ
ဗီရုံလည်း မစ္စပေါက်၏ မျက်နှာထားကို အရသာနှင့် ကြည့်လေ၏။

ဟေ ။ ။ “မင်းတော့ ရှေ့လျှောက် ကောင်းစားဖို့ချည်းပဲ၊ သို့
သော် ထိုက်တန်အောင်သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
နေကွယ့်နော်၊ မစ္စတာဂျက်ဂါးရဲ့စကားကို နား
ထောင်ရမယ်”

နိုင် ။ ။ “ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျား. . .”

ဟေ ။ ။ “ကိုင်း. . သွားပေတော့ ပစ်(ပ)”

မစ္စဟေဗီရုံသည် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးရာ ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပေါ်
တွင် ဒူးထောက်၍ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိလေ၏။ ဤအတောအတွင်း မစ္စဟေဗီရုံ
သည် မစ္စပေါက်ကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ မစ္စပေါက်သည် ကျွန်ုပ်ကို
လိုက်ပို့စဉ် ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်သော်လည်း ပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ဟ၍
ငေးကြည့်နေလေ၏။

ထိုနေ့မှာ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်သစ်ဝတ်လျက်
နှင့်ပင် ဧည့်ခန်း၌ အိမ်သားများနှင့် အတူထိုင်ကာ စကားပြောလျက်ရှိရာ
အထူးနေ့ဆို၍ အထူးစားစရာများ စီမံသော်လည်း မည်သူမျှ ကောင်းစွာ
မစားနိုင်ချေ။ ကောင်းစားဖို့ဆို၍ ချွင်လန်းအောင် ကြိုးစားကြသော်လည်း
အထူး နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက် (၅) နာရီထွက်မည့် မြင်းရထားကြီးကိုစီးရမည်
ဖြစ်ရာ ရထားဆိပ်သို့ ဂျိုးနှင့်အတူ လျှောက်သွားခဲ့လျှင် ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်
အလွန်ကွာခြားနေသည်ကို ရှက်သောကြောင့် ဂျိုးအား လိုက်မပို့စေဘဲ
သားရေအိတ်ကလေးကို လက်ဆွဲလျက် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်
လာခဲ့လေ၏။ အတန်ငယ်ရောက်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊
ဂျိုးက ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ဖက်၊ ဘစ်ဒီက ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ဖက် ကိုင်လျက်
ကျွန်ုပ်နောက် ပစ်ပေါက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးထုပ်ကို
မြှောက်ယမ်းပြ၍ ဂျိုးက လက်ကိုမြှောက်ယမ်းပြရာ ဘစ်ဒီမူကား မျက်နှာ

ကို အဝတ်နှင့် သုတ်လျက်ရှိ၏။ မမမှာမူ ဘာကိုမျှ နားမလည်ရှာဘဲ တရယ်တည်း ရယ်မောလျက် ရှိ၏။ လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် ဟန်မပျက် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ရှိုက်လာပြီးလျှင် ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးမိသေး၏။

လောက၌ မျက်ရည်ကျခြင်းသည် လူတို့၏ ခက်ထန်ထောင်လွှားသော စိတ်သဘောကို နူးချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိပေရကား ရှက်ဖွယ်သော အခြင်းအရာ တစ်ခု မဟုတ်ချေ။ ထိုကဲ့သို့ ငိုလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာတော့သည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ အိမ်မှ မထွက်မီ ငိုမိခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးကို ရထားဆိပ်သို့ ရောက်အောင် လိုက်၍ ပို့စေဦးမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

အခန်း [၁၇]

ကျွန်ုပ်တို့၏မြို့ကလေးမှ လန်ဒန်မြို့တော်သို့ မြင်းလေးကောင် တပ် ရထားကြီးဖြင့် (၅)နာရီခန့် စီးသွားရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါ သွားသော မြင်းရထားကြီးသည် မြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ နေ့လယ် (၁၂)နာရီကျော်အချိန် ရှိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းရထားကြီးပေါ် မှ ဆင်း၍ မစ္စတာဂျက်ဂါးနေထိုင်သော ၃(၃) လမ်းသို့ မြင်းရထားတစ် စီးနှင့် သွားရောက်ရာတွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးမှာ သူ၏အလုပ်တိုက်ခန်းတွင် မရှိဘဲ ရုံးကြီးသို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်သဖြင့် သူ၏စာရေး ညွှန်ကြားချက်အရ သူ၏ အလုပ်ခန်းသို့ဝင်၍ စောင့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးမှာ ရုတ်တရက် ပြန်မလာသေးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကလေးကို စာရေးကြီးထံ အပ်နှံထားခဲ့ပြီးလျှင် အနီးအပါးရှိ ရပ်ကွက်များသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နယူးဂိတ်ထောင်ကြီးနှင့် အခြား အဆောက်အဦများ ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် မစ္စတာဂျက်ဂါး ရောက်လောက်ပြီအထင် နှင့် ၎င်း၏အလုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရာတွင် လမ်းပေါ်၌ လျှောက်လာ သော မစ္စတာဂျက်ဂါးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့မြင်ရလေ၏။ လမ်းပေါ်၌ အမှုသည်များသည် မစ္စတာဂျက်ဂါးကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိကြလေရာ ၎င်း တို့သည် မစ္စတာဂျက်ဂါးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ ချည်းကပ်ကြလေ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ် ပခုံးပေါ်လက်တင်ကာ အတူတကွ လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် အမှုသည် များကို တစ်ယောက်လျှင် စကား နှစ်ခွန်း၊ သုံးခွန်းစီပြော၍ လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဆက်လက်လျှောက်လာသဖြင့် အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ အမှုသည် တစ်ယောက်အား စကားပြောပြီးသည့်

အဆုံး၌ “စာရေးကြီးကို ရှေ့နေခ ပေးပြီးပြီလား” ဟူသော မေးခွန်းကို အမှုသည်တိုင်းအား မေးလေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်လာကြ၍ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်ကို ၎င်း၏ အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး လျှင် အိတ်ထဲမှပေါင်မုန့်နှင့် ရှယ်ရီဘူးကိုထုတ်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ နေ့စာ စားရင်း ကျွန်ုပ်အဖို့ စီမံထားသော အစီအစဉ်များကို ပြောပြလေ၏။ ၎င်းအစီအစဉ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာပေါ့ကက်၏သား ပေါ့ကက်ကလေး နေထိုင်သော ‘ဘားနတ်သင်း’ ခေါ် အဆောက်အဦသို့ သွား၍ တနင်္လာနေ့ တိုင်အောင် ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ တနင်္လာနေ့တွင် ပေါ့ကက်ကလေးနှင့်အတူ ဖခင်ပေါ့ကက်ကြီး၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ၎င်းလူကြီး ကို ကျွန်ုပ် သဘော ကျမကျ၊ စုံစမ်းရန် လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် လစဉ် အသုံးစရိတ်ငွေ မည်၍ မည်မျှရလိမ့်မည်ဟု ပြောပြီးလျှင် အဝတ်အထည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်အလိုရှိ သော ပစ္စည်းများကို မည်သည့်ဆိုင်မှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်မည့် အကြောင်းကို လည်း ပြောပြ၏။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် သူ၏ စာရေးကြီး ဝမ်းမစ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထည့်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်သည် သားရေအိတ်ကလေး ကိုဆွဲလျက် ဝမ်းမစ်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာကြလေ၏။ လမ်းခရီး၌ ဝမ်းမစ်သည် လန်ဒန်မြို့ကြီး၏ ကြီးကျယ်ရှုပ်ထွေးပုံများနှင့် လိမ်မည့်သူ၊ လုမည့်သူ၊ သတ်မည့်သူများ အလွန်ပေါများသည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အား ပြောသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်ခြောက်သွေ့၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း လှသော အဆောက်အဦ လေးငါးခု ပေါင်းစုတည်ရှိနေသော နေရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ၊ ဝမ်းမစ်သည် ဖုန်များ ထူထပ်လှသော လှေကား အိုကြီးတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွား၍ တစ်ခုသောအခန်းဝသို့ ရောက် ကြသောအခါ အခန်းတံခါးပေါ်တွင် ‘မစ္စတာပေါ့ကတ် ဂျူနီယာ’ ဟူသော စာလုံးများ ရေးထား၍ ၎င်းအောက်၌ ‘မကြာမီပြန်လာမည်’ ဟု ရေးခြစ် ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝမ်းမစ်သည် အခန်းဝတွင် ကျွန်ုပ်ကို ထား ခဲ့၍ ၎င်း၏အလုပ်တိုက်သို့ ပြန်သွားလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ် နှင့် အရွယ်တူလောက်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် စက္ကူအိတ်များ ကို ဂျိုင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ညှပ်၍ အိတ်ကလေးတစ်ခုကို လက်တစ် ဖက်တွင်ကိုင်ပြီးလျှင် မောကြီးပန်းကြီး တက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူက ‘မစ္စတာပစ်(ပ) လား’ ဟုမေး၍ ကျွန်ုပ်က ‘မစ္စတာပေါ့ကက်လား’

ဟု ပြန်မေးရာတွင် ထိုသူက “ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ အပိုင်းဆီက နေ့လယ်လောက်ဆိုက်တဲ့ မြင်းရထားကြီးမှာ ခင်ဗျား ပါလာလိမ့်မယ် ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျား စားရအောင် သစ်သီး ကလေးနည်းနည်းပါးပါး ပြေးဝယ်တာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူငယ်ကို မြင်ရသောအခါတွင် တစ်စုံတစ် ခုသော အကြောင်းကြောင့် အလွန်အံ့ဩလှသည်နှင့် မျက်လုံးများပြူး လျက် ကြည့်နေမိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပေါ့ကက်ကလေးသည် သူ၏ အခန်းတံခါး ကို ဖွင့်နေစဉ် လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော သစ်သီးများမှာ ကြေမွ၍ ယိုဖြစ် ကုန်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်က သစ်သီးထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူ၍ ကိုင်ထား သောအခါမှ သူသည် တံခါးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက်ပွင့်၍ ပက်လက်လန်လျက် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ လဲကျလာသည်တွင်မှ နှစ်ယောက် လုံး ရယ်မောကြလေ၏။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩခြင်း မပြေပျောက်နိုင် သေးဘဲ ရှိနေသေး၏။

ငင်းနောက် ပေါ့ကက်ကလေးက “ဝင်ပါဗျာ.. ဝင်ပါ။ ကျွန်တော့် အခန်းက အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းတော့ ခပ်နည်းနည်းပဲဗျို့၊ ကျွန်တော့် သဘောက ခင်ဗျားကို ခဏတစ်ဖြုတ် ကျွန်တော်နဲ့အတူနေပြီး လန်ဒန် မြို့ကြီးကို လျှောက်ကြည့်ရရင် အပျင်းပြေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပို့ထားတာပဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါမယ်ဗျာ.. စားစရာအဖို့တော့ ခင်ဗျား ငွေထဲက ဟိုတယ်မှာ ဝယ်ပြီး စားကြရမှာမို့ သိပ်မဆိုးလှဘူးဗျို့၊ အိပ်စရာ နေစရာတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဝင်ငွေမရှိသေးလို့ ခပ်ချာချာပဲဗျို့၊ ဟော တာက ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြဖို့အခန်းပဲ၊ စားပွဲကလေး၊ ကုလားထိုင်ကလေး များတောင် ခင်ဗျား လာမယ်ဆိုလို့ ခေတ္တ ငှားထားရတာဗျ၊ စားပွဲခင်းတို့ ဇွန်းတို့ သစ်သစ်လွင်လွင်တွေ့ရလို့ သိပ်ပြီး အထင်မကြီးနဲ့နော်၊ ခင်ဗျား အဖို့ ဟိုတယ်က ငှားထားရတာဗျ၊ ဒီဟာက ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းပဲ၊ ခပ်စုတ် စုတ်ပေါ့လေ၊ ဘားနစ်အင်းတစ်ခုလုံး ခပ်စုတ်စုတ်ချည်းပါပဲ၊ ဟောတာက ခင်ဗျားအိပ်ခန်း၊ ခုတင်တို့ ဘာတို့က ခင်ဗျားအတွက် ငှားထားရတာဗျ၊ လိုချင်တာရှိရင် ပြောနော်၊ ကျွန်တော် သွားယူပေးမယ်၊ နေကြရမှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ချည်းပဲ၊ သို့သော် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ် ပုတ် မနေတန်ကောင်းပါဘူးဗျာ၊ အလို အားနာစရာကြီးဗျာ၊ သစ်သီးထုပ် ကို ခင်ဗျား ကိုင်ထားရပါကလား၊ ပေးပါဗျာ ရှက်စရာကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် ပေါ့ကက်ကလေးအား သစ်သီးထုပ်ကို လှမ်းပေး၍
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြစဉ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့သြသော
 မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေကြလေ၏။ အကြောင်းမှာမူကား ထိုသူငယ်မှာ
 အခြားမဟုတ်၊ မစ္စဟေဗီရံ၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုးသတ်ခဲ့ဖူး
 သည့် ဖျော့တော့သော လူငယ်ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်
 နှင့် ပေါ့ကက်ဂျူနီယာတို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း
 သတိရမိကြသဖြင့် အံ့သြရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အသံ: [၁၈]

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့သြစွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြပြီးနောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရယ်မောကြလေ၏။ ပေါ့ကက်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ လှုပ်ယမ်းလျက် “လွန်ပြီးတာလွန်ပါစေဗျာ၊ သဘောကြီးကြီး ထားကြမှပေါ့၊ ခင်ဗျားကို နာနာကြည်းကြည်း ထိုးမိတဲ့အတွက် ရန်ငြိုးမထားပါနဲ့ဗျာနော်” ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူသာလျှင် ကြိမ်ဖန်များစွာ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသည့် အခြင်းအရာကို သတိရသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ရယ်ချင်လှသော်လည်း သူ၏လက်ကို အားရပါးရ လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။

ကက် ။ ။ “ဟိုအခါတုန်းက ခင်ဗျားမှာ အမွေမရသေးဘူးပေါ့နော်”

နိုင် ။ ။ “မရသေးဘူးဗျ”

ကက် ။ ။ “ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်ကြားပါရဲ့၊ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ရဖို့ မျှော်လင့်နေဆဲပါဗျာ”

နိုင် ။ ။ “ဟုတ်လား”

ကက် ။ ။ “ဟုတ်တယ်ဗျ. . . မစ္စဟေဗီရုံက ကျုပ်ကို ငွေဦးစွာ ခေါ်ကြည့်သေးတာပဲ၊ ကျုပ်ကို မကျေနပ်တော့မှ ခင်ဗျားကို ခေါ်ယူတာကလားဗျာ”

နိုင် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ”

ကက် ။ ။ (ရယ်မောလျက်) “မိန်းမကြီး စိတ်ကူးလွဲတာပါဗျ။ ကျုပ်ကို အစမ်းခေါ်ကြည့်လို့ ကျေနပ်သွားရင် ကျုပ် ရဖို့ပဲ၊ ကျုပ်ကို သဘောကျသွားရင် အဲ့စတယ်လားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ပေါ့ဗျာ”

- နှိပ် ။ ။ “ခင်ဗျား သူနဲ့ လွဲသွားရတာ ဝမ်းမနည်းဘူးလား”
- ကက် ။ ။ “ထက်သရီး . . ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မိန်းမကြီးက သိပ်မာနကြီးတာပဲ”
- နှိပ် ။ ။ “မစ္စဟေဗီရှ်လားဗျ”
- ကက် ။ ။ “သူလည်း အတူတူပါပဲ၊ သို့သော် ကျုပ်က အဲ့စတယ်လာ ပြောတာပါ။ အဲဒီ မိန်းကလေးက အလွန်တရာ ခက်ထန်၊ အလွန်တရာ မောက်မာ၊ ခဏခဏ စိတ်ပြောင်းတတ်တဲ့ ဟာကလေးပါဗျာ လွန်ရော၊ မစ္စဟေဗီရှ်က ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာ လက်စားချေရအောင် ဆိုပြီး၊ ဒီမိန်းကလေးကို တမင်မွေးထားတာဗျ”
- နှိပ် ။ ။ “သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုတော်ကြသလဲဗျ”
- ကက် ။ ။ “ဘာမှမတော်ဘူး မွေးစားတာဗျ”
- နှိပ် ။ ။ “ယောက်ျားတွေကို လက်စားချေချင်ရတာက ဘာကြောင့်တဲ့လဲဗျ”
- ကက် ။ ။ “အလို . . မစ္စတာပစ်(ပ)၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”
- နှိပ် ။ ။ “မသိဘူးဗျ”
- ကက် ။ ။ “ဖြစ်ရလေဗျာ . . . ဇာတ်ထုပ်တစ်ခု ရေးလောက်တယ်ဗျ၊ သို့သော် . . . ညစာစားပြီး ပြောပြမယ်၊ ဟိုနေ့တုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရာတွင် ပေါ့ကက်ကလေးသည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍ ပြီးဆုံးသောအခါ၌ ရယ်မောလေ၏။ ၎င်းနောက် အဲ့စတယ်လာအပေါ်တွင် စိတ်မနာသလောဟု သူကမေးရာ သူ့အဖို့မှာမူ ကျွန်ုပ်သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က မမေးတော့ချေ။

- ကက် ။ ။ “မစ္စတာဂျက်ဂါးက ခင်ဗျားကို ထိန်းသိမ်းရတယ်ပေါ့ . . ”
- နှိပ် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ . . . ”
- ကက် ။ ။ “ဒီလူကြီးက မစ္စဟေဗီရှ်ရဲ့ လူယုံတော်ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားကို စာသင်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်အဖေကို သူက အကြံပေးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေက မစ္စတာဟေဗီရှ်ရဲ့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲဗျ၊ နို့ပေမယ့် သူတို့

မောင်နှမ ခင်ခင်မင်မင် မရှိကြဘူး၊ ကျွန်တော့်
အဖေဟာ မိန်းမကြီးကို ချောမပေါင်းတတ်ဘူးဗျ”

ပေါ့ကက်ကလေးမှာ ပွင့်လင်းသော အမူအရာရှိ၍ ချစ်ခင်ဖွယ်
ကောင်းလှပေရာ ယုတ်မာသော အမှုတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာပြုလုပ်ရန်
မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ ဤလူကဲ့သို့ စိတ်ချရသော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်သည်
ယနေ့တိုင် မတွေ့ရသေးချေ။ ဤသူငယ်မှာ မျှော်လင့်တတ်သော ဝါသနာ
ရှိသော်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ အလွန်အမင်း ကြွယ်ဝရန် သို့မဟုတ်
ကြီးပွားရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ်သိနိုင်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ သိနိုင်
သည်ကို ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ငြားသော်လည်း ပထမအကြိမ် ထိုနေ့က တွေ့ရ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ထိုကဲ့သို့ သိနေပြီဖြစ်လေတော့
သည်။ ပေါ့ကက်ကလေးမျက်နှာမှာ လူချောတစ်ယောက်ဟူ၍ မခေါ်နိုင်
သော်လည်း အလွန်ရွှင်၍ အလွန် ချစ်စရာကောင်းသောကြောင့် ချောခြင်း
လှခြင်းထက်ပင် အဖိုးတန်သေး၏။ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပြေပြစ်
သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အဝတ်သစ်များကို ကျွန်ုပ် ဝတ်ထားခြင်း
ထက် အဝတ်ဟောင်းများကို သူ ဝတ်ထားခြင်းသည် သာ၍ အဆင်ပြေ
သည်ဟု ကျွန်ုပ် နားလည်၏။

ပေါ့ကက်ကလေးသည် သူ၏အကြောင်းကို ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်
ကလည်း ကျွန်ုပ် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏
ကျေးဇူးရှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြဖို့ အခွင့်မရှိခြင်းကိုလည်း
ပြောပြရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တောရွာကလေးတွင် ပန်းပဲသမားကလေးအဖြစ်
နှင့် အလုပ်သင်လာခဲ့ရသောကြောင့် လူကဲ့သို့များ၏ အမူအရာတို့ကို
နားမလည်သဖြင့် မှားယွင်းသော အရာများတွင် ကျွန်ုပ်အား ပြင်ဆင်ပေးဖို့
ကိုလည်း တောင်းပန်ထား၏။ ပေါ့ကက်ကလေးက သင်ပြပါမည်ဟု ဝန်ခံ
၍ သူ့အား ‘ဟားဘတ်’ ဟုခေါ်ရန် ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပထမနာမည်
ကို မေးမြန်းသဖြင့် ဖိလစ်(ပ) ဟု ပြောပြရ၏။ ထိုအခါ ဟားဘတ်က
ဖိလစ်(ပ)ဟူသော အမည်ကို မကြိုက်သဖြင့် ပန်းပဲသမား တစ်ယောက်
အကြောင်းကို ဟင်ဒယ်(လ်)အမည်ရှိ လင်္ကာဆရာကြီး စီကုံးဖူးသော
လင်္ကာကို အကိုးအကားပြု၍ ကျွန်ုပ်အားလည်း ဟင်ဒယ်(လ်)ဟု မှည့်ခေါ်
မည်ဆိုရာ ကျွန်ုပ်က သဘောတူလိုက်လေသည်။ ၎င်းနောက် ညစာစား
ကြမည်ပြု၍ ဟားဘတ်က ကျွန်ုပ်၏ပိုက်ဆံနှင့် စားရမည့် ညစာဖြစ်သော
ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား စားပွဲထိပ်မှထိုင်ရန် ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အိမ်ရှင်

သာလျှင် ထိုင်သင့်သည်ဟု အတင်းငြင်းသည်နှင့် ဟားဘတ်သည် စားပွဲထိပ်၌ ထိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်ကောင်းမွန်အောင် ပြင်ဆင်ထားသော ညစာကို မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကတိထားခဲ့သည့်အတိုင်း မစ္စဟေဗီရုံ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြရန် တိုက်တွန်းရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

ကက် ။ ။ “ဟုတ်ပေဗျာ ပြောရမှာပေါ့။ သို့သော် မပြောခင် ကျွန်တော်က တစ်ခု သတိပေးချင်တာက ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်မှာ ပါးစပ်ထဲကို ဓားနဲ့ခွံတဲ့ ထုံးစံ မရှိဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဇွန်းနဲ့ခွံပြန်တော့လည်း အာခေါင်ထဲရောက်အောင် သိပ်မထိုးရဘူးဗျ။ သိပ်တော့ အရေးမကြီးဘူးဗျာ။ သို့သော် သူများလုပ်သလို လုပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျ။ ပြီးတော့ ဇွန်းကိုလည်း လက်ပေါ်က မထားရဘူးဗျ။ လက်အောက်က ထားရတယ်။ ဒီဟာကတော့ ပါးစပ်ထဲခွံရာမှာ လွယ်ကူစေဖို့ပါပဲ’

စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သွန်သင်ပြသရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အနည်းငယ် ရှက်မိသော်လည်း သွန်သင်ပုံ နေရာကျလှသည့်အတွက်ကြောင့် ရယ်မောကာ နာယူလေ၏။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်၍ . . .

ကက် ။ ။ “မစ္စဟေဗီရုံ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုဗျ။ ဒီမိန်းမကြီးက ကလေးဘဝမှာ အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးပြီး နွဲ့ဆိုးဆိုးလာခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုးဗျ။ သူမိခင် ငယ်ငယ်က သေသွားတော့ အဖေကြီးက သမီးကလေးတစ်ယောက်ကို အင်မတန် အလိုလိုက်ထားတာကိုး။ သူ့အဖေက ခင်ဗျားတို့အရပ်မှာ ဘီယာစိမ်ရောင်းတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်တဲ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်ထုံးစံက တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ။ ပေါင်မုန့်ဖုတ် ရောင်းတဲ့လူဟာ လူကုံထံတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ဗျ။ ဘီယာတော့ စိမ်ချင်တိုင်း စိမ်ရောင်း လူကုံထံ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့ဗျ။”

နိုပ် ။ ။ “နို့ဗျာ လူကုံထံတစ်ယောက်က အရက်ဆိုင်တို့
ဘာတို့ ဖွင့်နိုင်သေးသလားဗျာ”

ကက် ။ ။ “ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ဘီယာ ကုန်
သည်ကြီး မစွတာဟေဗီရုံဟာ အလွန်ကြွယ်ဝပြီး
အလွန်မာနကြီးသတဲ့၊ သူ့သမီးကလည်း ထိုနည်း
၎င်းပဲ၊ သူ့မှာ မောင်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အရင်း
တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေတူ မအေကွဲတဲ့၊ ဘာ
ကြောင့်ဆိုတော့ သူ့အဖေက ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမ
နဲ့ လက်ထပ်ပြီး သားကလေး တစ်ယောက် မွေး
သတဲ့ဗျ”

နိုပ် ။ ။ “သူ့အဖေကလည်း မာနကြီးတာပဲထင်တယ်”

ကက် ။ ။ “ကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ထမင်းချက်နဲ့
တိတ်တိတ်ကလေး လက်ထပ်တာပါ၊ အဲဒီ ဒုတိယ
မိန်းမ သေတဲ့အခါကျတော့မှ သူ့သမီးကို ဒီအကြောင်း
ဖွင့်ပြောပြီး မွေးခဲ့တဲ့သားကလေးကို အိမ်ခေါ်
ထားတယ်၊ သားကလေးက အရွယ်ရောက်လာ
တော့ ခပ်ဆိုးဆိုး မိုက်မိုက်နဲ့ အသုံးအစွဲ အင်မတန်
ကြီးလေတော့ သူ့အဖေက အမွေမပေးဘူးဆိုပြီး
သေခန်းဖြတ်လိုက်တယ်၊ သို့သော် အဖေကြီး သေခါ
နီးကျတော့ သူ့သားအပေါ် သနားလာပြီး အမွေ
ပစ္စည်း အတော်အတန်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မစွ
ဟေဗီရုံလောက်တော့ မများဘူးပေါ့လေ၊ ဝိုင်တစ်ခွက်
လောက် သောက်ပါဦးလားဗျာ၊ လူအများ ထုံးစံက
တော့ ဖန်ခွက်ထဲ အရက်မကျန်စေရအောင် ဖန်ခွက်
ဖင်ထောင်ပြီး သိပ်မော့သောက်လို့ အရုပ်ဆိုးလွန်း
တယ်ဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်ပြောသော စကားကို စိတ်ဝင်စားလွန်း
သဖြင့် သူပြောသည့်အတိုင်း ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်မိသည်နှင့် သတိ
ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရ၏။

ကက် ။ ။ “အဖေကြီး သေပြီးတဲ့နောက် မစွဟေဗီရုံဟာ အမွေ
တွေ အများကြီးရပြီး ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောရယ်လို့

လူတိုင်းက ပိုးပန်းကြတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့မောင်က တော့ အမွေ အတော်အတန်ရပေမယ့် အသုံးအစွဲ ကြီးလေတော့ အမွေတွေကုန်ပြီး အကြွေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါရောဗျား၊ မောင်လုပ်တဲ့လူက ဘယ်လို သဘောရနေသလဲဆိုတော့ သူ့အဖေကို သူ့အစ်မက ကုန်းတိုက်ထားတဲ့အတွက် အဖေကြီး က သူ့ကို မုန်းရတယ်ဆိုပြီး သူ့အစ်မအပေါ်မှာ ရန်ငြိုးဖွဲ့တယ်ဗျ၊ ဒါထက် ဖန်ခွက်ထဲကို လက်သုတ် ပဝါသွင်းလို့ မဝင်ပေဘူးမှတ်တယ် ဟင်ဒယ်(လ)”

ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကြောင့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ လက်သုတ်ပဝါကို မဝင် ဝင်အောင် သွင်းနေမိသည်ဟု မပြောတတ်အောင်ရှိပေရာ ဟားဘတ် က သတိပေးသောအခါမှ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ တောင်းပန်ရ၏။

ကက် ။ ။ “တောင်းပန်နေဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအခါမှာ ဒီအရပ်ကို လူတစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်လာပြီး မြင်း ပွဲတို့၊ ကပွဲတို့ အစရှိတဲ့ လူစုတဲ့နေရာတွေမျိုးမှာ မစွဟေဗီရုံနဲ့ တွေ့လို့ လူပျိုလှည့်တော့တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် အခုပြောနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ခင်ဗျား တို့ ကျုပ်တို့ မမွေးခင်က အဖြစ်အပျက်တွေမို့လို့ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကို မမြင်ဖူးဘူးပေါ့၊ ကျုပ်အဖေ ပြောပုံတော့ ဒီလူက ဂိုက်နဲ့ဆိုက်နဲ့ မိန်းမများ မျက် စိကျတတ်တဲ့ လူမျိုးဆိုကိုး၊ အဲဒီလူက မစွဟေဗီရုံကို ပိုးပန်းလိုက်တာ နောက်ဆုံးကျတော့ ပါရောဆိုပါ တော့ဗျာ၊ ပါလိုက်ပုံမှ ဒီလူကို တမ်းတမ်းစွဲဆိုပဲ၊ ငနဲက မစွဟေဗီရုံ ပါတယ်ဆိုရင်ပဲ ငွေအမြောက် အမြားရအောင် နှူးပြီး၊ မိန်းမကြီး အတော်ကြွေ လိုက်သတဲ့၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦးစပ်ပိုင်တဲ့ ဗျစ်စက်ရုံကြီးကို မစွဟေဗီရုံ တစ်ဦး တည်းပိုင်ဖြစ်အောင် သူ့မောင်ဆီက ငွေအမြောက် အမြားအမ်းပြီး ဝယ်စေသတဲ့ဗျ၊ သူတို့ လက်ထပ် ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဗျစ်စက်ရုံကို သူတစ်ဦးတည်း စိမ့်အုပ်ချုပ်မယ်ပေါ့လေ၊ အဲဒီအခါတုန်းက ခင်ဗျား

ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂျက်ဂါးဟာ လည်း မစ္စဟေဗီရုံရဲ့ လူယုံတော် မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ မိန်းမကြီးက မာနလည်းကြီး၊ သူ့ရည်းစားလည်း အင်မတန် ချစ်လေတော့ ဘယ်သူ့စကားမှ နား မထောင်ဘူးတဲ့။ သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း အားလုံး မွဲပြီး သူ့ဆီက ချူဖို့ချည်းပဲ ကြံနေကြသတဲ့။ ကျွန်တော့်အဖေ တစ်ယောက်တည်း မွဲတော့မွဲရဲ့။ သူတို့လို အလိုက်သင့်ပြောပြီး ချူလည်းမချူဘူး၊ မနာလို ဝန်တိုခြင်းလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အဖေက မစ္စဟေဗီရုံကို သတိပေးတယ်။ ဒီလူကို သိပ်ပြီး အလိုမလိုက်နဲ့၊ သူလုပ်တိုင်းခံရမယ့် အခြေအနေ ရောက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဖြစ်စေနဲ့လို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ မစ္စဟေဗီရုံက ကျွန်တော့်အဖေကို သူ့ရည်းစားရှေ့မှာ အိမ်ထဲက ထွက်သွားဖို့ မောင်းထုတ်သတဲ့။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျွန်တော့်အဖေလည်း မစ္စဟေဗီရုံနဲ့ မတွေ့တော့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ မစ္စဟေဗီရုံနဲ့ ဟိုလူလက်ထပ်ဖို့ ရက်ချိန်း အစီအစဉ်တွေလုပ်၊ ဧည့်သည်တွေဖိတ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ပြီးမှ လက်ထပ်မယ့်နေကျတော့ ဟိုလူ ပေါ်မလာဘဲ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်သတဲ့”

နိုပ် ။ ။ “ဒီစာကို လက်ထပ်မယ့်နေ့ (၈) နာရီ မိနစ် (၄၀) အချိန်မှာ ရတယ်မဟုတ်လား။”

ကက် ။ ။ “အစစ်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ မစ္စဟေဗီရုံက သူ့အိမ်မှာရှိတဲ့ နာရီကြီး၊ နာရီကလေးတွေကို (၈)နာရီ မိနစ်(၄၀) အချိန်မှာ တစ်ခါတည်း ရပ်ထားလိုက်တယ်၊ ဒီနောက် မစ္စဟေဗီရုံမှာ အပြင်းဖျားပြီး အဖျားလည်းပျောက်ရော ဗျစ်စက်ရုံကြီးကို ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ် ပစ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နေမင်း အလင်းရောင်ကို ဘယ်ငေး ၇ မှ မကြည့်တော့ဘူးတဲ့ဗျ”

နိုပ် ။ ။ “ဒါ ဆုံးငေး လား။”

ကက် ။ ။ “ကျုပ် သိသလောက်တော့ ဒါအကုန်ပဲ၊ ဒါလောက် တောင်မှ ကျုပ်အဖေက ပြောပြလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် စပ်ဟပ်ယူရတာပဲ။ မစ္စဟေဗီရုံက မှာတယ်ဆိုလို့ သူ့အိမ်မှာ ကျုပ်သွားနေတုန်းက လည်း ဒီဟာတွေကို ဘာမှ မပြောပြဘူးဗျ၊ သို့သော် တစ်ခု ကျုပ်မေ့နေတယ်၊ မစ္စဟေဗီရုံရဲ့ ရည်းစား ဆိုတဲ့ လူက သူ့မောင်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး မိန်းမကြီးကို လိမ်ချကြတာဆိုပဲ။ ဒီဗျစ်စက်ရုံ ဝယ်ယူတယ်ဆိုတဲ့ ငွေတွေကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲယူကြတယ် လို့ ပြောကြတယ်”

နိုပ် ။ ။ “ဒီလူက မစ္စဟေဗီရုံကို လက်ထပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ အားလုံးရအောင် ဘာကြောင့် မလုပ်ပါလိမ့်”

ကက် ။ ။ “သူ့မှာ လက်ထပ်ပြီးမယား ရှိသလားမှမဆိုနိုင်တာ၊ တစ်ကြောင်းကလည်း မောင်ဆိုတဲ့လူက မစ္စဟေဗီရုံ ရင်ကွဲပြီး ဒုက္ခရောက်အောင် စိမ့်တာလည်း ဖြစ်နိုင် တာကိုး၊ သို့သော် ဒီဟာတွေတော့ ကျုပ် အမှန် သိတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

နိုပ် ။ ။ “နောက်တော့ ဒီလူနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

ကက် ။ ။ “ဒီလူနှစ်ယောက်လား ယုတ်သထက် ယုတ်၊ ညံ့ သထက် ညံ့၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ပျက်စီးခြင်းတိုင် သွားကြတာပါပဲ”

နိုပ် ။ ။ “အခု ရှိကြသေးသလား”

ကက် ။ ။ “ကျုပ် မသိဘူးဗျ”

နိုပ် ။ ။ “မစ္စဟေဗီရုံက အဲ့စတယ်လာကို မွေးစားတယ် ဆိုတယ်၊ ဘယ်တော့ကလဲဗျ”

ကက် ။ ။ “မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်အဖို့တော့ မစ္စဟေဗီရုံ အကြောင်းကြားရဖူးကတည်းက အဲ့စတယ်လာ ဆိုတာ တွဲလျက်ပါလာတာပဲ၊ ဒီပြင်တော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ကိုင်း မိတ်ဆွေ၊ မစ္စဟေဗီရုံအကြောင်းကို ကျုပ်သိရသမျှ ခင်ဗျားသိပြီးပါပြီ၊ ဒါအကုန်ပါပဲ”

နိုပ် ။ ။ “ကျုပ်သိသမျှလည်း ခင်ဗျား သိပြီးသားပဲ”

ကက် ။ ။ “ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ ဂုဏ်တု
ဂုဏ်ပြိုင်လုပ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား
ကျေးဇူးရှင်အကြောင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်း
မပြုရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့
ကျွန်တော်က သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ လူများက သော်လည်းကောင်း ဒီ
အကြောင်းကို စကားစပ်မိလို့ မပြောပါဘူးဆိုတာ
စိတ်ချပါ”

ယင်းကဲ့သို့ အပြန်အလှန် ပြောပြကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏
စိတ်တွင် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းကောင်းကြီး ရှင်းလင်းသွားပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရွှင်ပျစွာ စကားပြောကြ
၍ ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်အား ၎င်း၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း မေး
မြန်းရာ ဟားဘတ်က ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ အာမခံသည့် အရင်းရှင်
တစ်ယောက်ဟူ၍ ပြောပြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ အာမခံ
ခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်သည် အလွန် ကြီးကျယ်သဖြင့် ငွေရင်း
အမြောက်အမြားရှိမှ လုပ်နိုင်သည်ဟု နားလည်ရကား ဤသို့သော အရင်း
ရှင်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်က အလဲထိုးမိဖူးသော အဖြစ်ကို သတိရသဖြင့်
လန့်သွားမိ၏။ သို့ရာတွင် ဟားဘတ်ပေါက်ကန်အား အလွန်ကြွယ်ဝသော
လူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဟူသောအချက်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် သက်သာရာ
ရသွား၏။

၎င်းနောက် ဟားဘတ်က သင်္ဘောများ အာမခံအလုပ်သာမက
အသက်အာမခံအလုပ်ကိုပါ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်၍ ကျောက်မီးသွေးကုမ္ပဏီ
အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ဦးမည့်အပြင် မိမိကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပိုင်ဝယ်၍
အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစုများသို့ ပို့ထည်၊ ရှောထည်၊ သစ်ကြမ်းပိုး၊ ဖာလာ၊
နံ့သာဖြူ၊ ကရမက် အစရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖို့
အကြံအစည်ရှိကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ ထို့ပြင် ဆေးသကြား၊
အရက်စသော ကုန်များအပြင် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ဆင်စွယ်များဝယ်ယူ၍
သင်္ဘောကြီးများနှင့် တင်ဆောင်ဦးမည့် အကြံအစည်များလည်း ပါရှိ၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဟားဘတ် အာမခံထားသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ
သည် မည်သည့်ဒေသများသို့ ကူးသန်းသွားလာပါသနည်းဟု မေးသော
အခါ ဟားဘတ်က အာမခံအလုပ်ကို အစမပြုရသေးဘဲ ကြည့်တုန်း

ရှုတုန်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်အကြောင်းကို အတော် သဘောပေါက်လာ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဟားဘတ်က “ကြည့်တယ် ရှုတယ်ဆိုတာ အလကား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အခွင့်အရေးကြည့်နေတာပဲ၊ အခွင့်အရေးပေါ်လို့ အချက်ကောင်း အကွက်ကောင်းတွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီအကွက်ကို မိအောင်ဖမ်းလိုက်ရင် ငွေရင်း ပေါ်လာတာပဲဗျ၊ ငွေရင်းရလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်ဖို့ မရှိတော့ဘူး၊ အသားကလေး မျှောထားပြီး အမြတ်ခွဲယူရုံ ရှိတာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ဟားဘတ် အလုပ်လုပ်ပုံမှာ ကျွန်တော်နှင့် သတ်ပုံတစ်ခုကအတိုင်း ဖြစ်၏။ မိမိအား ထိခိုက်သမျှကို စိတ်မပျက်လက်မပျက် သည်းခံ၍ မျှော်လင့်ချက် အမြဲထားပြီးလျှင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားကြ၍ တစ်ဝက်ခရသော ဇာတ်ရုံတွင် ဇာတ်ပွဲကြည့်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်၍ ညနေခင်းအချိန်တွင် ဥယျာဉ်ထဲ၌ လမ်းလျှောက်ကြရာ မြင်းစီးသူများနှင့် မြင်းရထား အမြောက်အမြား တွေ့ရသည်နှင့် ၎င်းမြင်းအားလုံးကို ‘ဂျိုး’ သံခွာရိုက်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိ၏။

တနင်္လာနေ့တွင် ဟားဘတ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခုတွင် နေ့စာစားကြ၍ ကျွန်ုပ်၏ သားရေအိတ်ကို ယူပြီးလျှင် ဟားဘတ်တို့၏ ဖခင် မစ္စတာပေါ့ကက်၏ နေအိမ်သို့ သွားကြသဖြင့် ညနေ (၃)နာရီခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်လေ၏။

အသံ: [၁၉]

မစ္စတာပေါ့ကက်၏ ဝင်းခြံအတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မစ္စပေါ့ကက်သည် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေ၍ ကလေး (၆) ယောက်တို့သည် အထိန်းနှစ်ယောက်တို့နှင့် အနီးအပါးတွင် ကစားလျက်ရှိ၏။ မစ္စပေါ့ကက်သည် ကလေးများ ဆူပူလဲကွဲခြင်းကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ စာအုပ်ကို အတွင်သာဖတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မစ္စပေါ့ကက်သည် ကလေးများနှင့် အထိန်းနှစ်ယောက်ကို အိမ်တွင်းသို့ မောင်းသွင်းလိုက်၍ မစ္စတာပေါ့ကက်လည်း ထွက်လာလေ၏။ မစ္စတာပေါ့ကက်မှာ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ဖရိုဖရဲရှိနေသော ဆံပင်များရှိရာ ၎င်းမျက်နှာမှာ မည်သည့်နေရာကိုမျှ နေရာကျအောင် မစိမံတတ်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာ ရှိ၏။ မစ္စတာပေါ့ကက်သည် ကိမ်းဗရစ်ယူနီဗာစီတီမှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် အလွတ်ပညာသင်ပေးခြင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါတွင် စတားတော့နှင့် ဒရမ္မလီဆိုသူ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် လက်ခံသင်ပြလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်သွား၍ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာပြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ် အတွက်လိုအပ်သော အဝတ်အစားများကို ဝယ်ခြမ်းပြီးသောအခါ မစ္စတာပေါ့ကက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြာရှည်စွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။ မစ္စတာပေါ့ကက်မှာ မစ္စတာဂျက်ဂါးထံမှ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုသိရှိပြီး ဖြစ်၍ လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် မည်သို့သော နေရာများသို့ ကျွန်ုပ်သွားသင့်ကြောင်း ဗဟုသုတကို မည်ကဲ့သို့ ဆည်းပူး၍ ၎င်းထံမှ မည်သို့သော အကူအညီ ရရှိမည့် အကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစီအစဉ်မှာ ယခု နေမြဲအတိုင်း ဘားနစ်ပေါ့ကက်၏အိမ်သို့ ပညာသင်လာရောက်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအစီအစဉ်ကို မစ္စတာဂျက်ဂါးအား ပြောပြသောအခါ

မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် သဘောတူညီ၍ ကျွန်ုပ်အတွက် လိုအပ်သော စားပွဲ ကုလားထိုင် အစရှိသည့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် ပေါင် (၂၀) ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပညာသင်သော ဒရမ္မလီဆိုသူမှာ အလွန် စကား နည်း၍ ကုပ်ချောင်းချောင်း နေတတ်သူ ဖြစ်လေရာ လူကောင်ကြီး သလောက် လေးလံ၍ ဉာဏ်လည်း အလွန်ထိုင်း၏။ ဤသူသည် အလွန် ပျင်း၍ မာနလည်းကြီး၏။ နှမြောတတ်၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မယုံကြည် တတ်ချေ။ ပညာသင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း ဒရမ္မလီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးမြင့်သော အရွယ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ စကား တော့(ပ) ဆိုသူမှာ ဒရမ္မလီထက် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်း၍ ရက်အနည်းငယ် အတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ရောနှောမိ၏။ စကားတော့(ပ)နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လှေ တစ်စင်းစီနှင့် ထွက်သွား၍ ပြန်လာကြသောအခါတွင် ဒရမ္မလီသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အဖော်မပြုချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာပေါ့ကက်၏ လက်အောက်၌ နှစ်လခန့်မျှ ပညာသင်မိသောအခါ အသုံးအစွဲ အတော်ကြီးလာ၍ အတော်အတန် အပျော်အပါး ကြိုက်သော်လည်း စာအုပ်များကိုမူ ကြိုးစား၍ ဖတ်၏။ ကျောင်းတွင် ပေါ့ကက်ကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ညတွင် ပေါ့ကက်ကလေးနှင့် လည်းကောင်း အတူနေ၍ ပညာဗဟုသုတ ဆည်းပူးခွင့်ရသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်အတွင်း အတော်အတန် ပညာတိုးတက်ခဲ့လေ ပြီ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အောက်ပါ စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။

ချစ်မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာပစ်(ပ)၊ မစ္စတာဂျီး
ဂါဂရီ ထောက်ခံချက်အရ ဤစာကို ကျွန်မ ရေးလိုက်ရပါ
သည်။ ဂျီးဂါဂရီနှင့် မစ္စတာပေါ့ဆလီတို့သည် လန်ဒန်
သို့လာ၍ ရှင်အိမ်သို့ ဝင်ကြပါလိမ့်မည်။ ရှင်အိမ်ကြီးမှာ
ရှင်သွားစဉ်ကအတိုင်း ရှိပါ၏။ ရှင်အကြောင်းကို မီးဖိုထဲ
တွင် ကျွန်မတို့ ညတိုင်းပြောရပါသည်။ စွန့်စား၍ စာရေး
လိုက်သည့်အဖြစ်မှ လွတ်ပါမည့်အကြောင်း။

ဘစ်ဒီ

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာကို တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ရရှိသဖြင့် နောက်
တစ်နေ့တွင် ဂျီးတို့ ရောက်လာမည် ဖြစ်၏။ အမှန်ကိုဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်

သည် ဂျိုးကို ချစ်ခင်သော်လည်း ၎င်းတို့လာရောက်သည့်အတွက် ဝမ်းမသာ လှချေ။ ၎င်းတို့ မလာစေရန် ငွေပေး၍ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ငွေပေးဖို့ အသင့်ရှိ၏။ သို့သော် မစွတာပေါ့ကက်၏အိမ်သို့ မလာဘဲ ဘားနဒ်အင်း သို့လာကြမည်ဆိုသောကြောင့် တော်ပါသေး၏။ ဂျိုးကဲ့သို့သောလူကို ဟားဘတ်တို့ သားအဖ မြင်ခဲ့လျှင် ကိစ္စမရှိ။ ဒရမ္မလီမြင်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ကို အထင်အမြင် သေးချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းမှာ ရောက်ခါစနှင့် မတူဘဲ အတော်ပင် သားသားနားနား ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ် သည် လူငယ်တစ်ယောက်ကိုပင် တပည့်အဖြစ်နှင့် ကျွေးမွေးထား၍ တနင်္လာနေ့နံနက် (၈)နာရီ၌ ထိုသူငယ်ကို အခန်းမကြီး၌ စောင့်နေရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် ဟားဘတ်ကလည်း ဂျိုးကြိုက်တတ်မည့် စားစရာများကို နံနက်စာအတွက် ဝယ်ယူထားဖို့ အကြံပေး၏။ ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်ခန်းနှင့် နံနက်စာ စားပွဲကို သားသားနားနား ခင်းကျင်းပြင်ဆင်၍ စောင့်နေစဉ် လှေကားမှ တက်လာသော ဂျိုး၏ခြေသံကို ကြားရ၏။ ကျွန် တော်ငှားထားသော သူငယ်၏အမည်မှာ ပက်ပါးဖြစ်ရာ ပက်ပါးသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ မစွတာဂါဂရီလာရောက်ကြောင်း ကြေညာလေ၏။ ဂျိုးမှာမူ အခန်းဝ၌ထားသော ခြေသုတ်အုန်းဆံပေါ်၌ ခြေသုတ်၍ မပြီးနိုင်ဘဲ ရှိရာ ကျွန်ုပ်က အတင်းဆွဲသွင်းသောအခါမှ ဝင်လာတော့၏။

“မာရဲ့နော် ဂျိုး”

“မာရဲ့နော် ပစ်(ပ)”

ဂျိုးသည် ဦးထုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ချထား၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ် ဖက်ကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ရေစုပ်ဘုံဘိုင်ကဲ့သို့ ကြိမ် ဖန်များစွာ အထက်အောက် လှုပ်ခါလျက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုး၏ဦးထုပ်ကိုယူ၍ တင်ထားမည်ပြုသော်လည်း ဂျိုးသည် ဦးထုပ်ကို ကျွန်ုပ်အားမပေးဘဲ ကြမ်းပေါ်၌ပင် ချထား၍ ၎င်း အနီး၌ရပ်ကာ စကားပြောလေ၏။

ဂျိုး ။ ။ “သိပ်ထွေး၊ သိပ်ဝ၊ သိပ်ခုံ၊ တယ်နေရာကျကိုး၊ တိုင်း ပြည်ကရော ရှင်ဘုရင်ကရော ဂုဏ်ယူလောက်ပေ တာပဲကိုး”

နပ် ။ ။ “ဂျိုးလည်း သိပ်ကျန်းမာတာပဲ”

ဂျိုး ။ ။ “ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မာပါတယ်၊
အစ်မကြီးကတော့ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ဘစ်ဒီ
လည်း ထုံးစံအတိုင်း သွက်လက်ပါပေဗျာ၊ ဒီပြင်
လူတွေကလည်း မတိုးမဆုတ်ပါပဲ၊ မစ္စတာဝေါဆလီ
တစ်ယောက်ပဲ ဆုတ်ယုတ်ရှာတယ် ”

ထိုအတောအတွင်း၌ ဂျိုးသည် ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ကြက်ဥ
များ ထည့်ထားသကဲ့သို့ ရွရွကလေး ကိုင်ထားပြီးလျှင် အခန်းတွင်းရှိ
အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများနှင့် ပန်းပွင့်ကြီးများပါသော ကျွန်ုပ်ဝတ်လုံ၏ ခမ်း
နား သိုက်မြိုက်သောအဖြစ်ကို အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

မစ္စတာဝေါဆလီ၏ ဆုတ်ယုတ်ပုံအကြောင်းကို မေးမြန်းသော
အခါ ထိုသူမှာ ကျောင်းစာရေး အလုပ်မှ ထွက်၍ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုတွင်
ဇာတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားကြောင်း၊ ၎င်း၏ ဇာတ်ပွဲကို လန်ဒန်မြို့
တွင် မိမိကြည့်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုခဏ၌ အခန်းထဲသို့ ဟားဘတ် ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဂျိုးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေရာ ဟားဘတ်က ထုံးစံအတိုင်း လက်လှမ်းပေး
သော်လည်း ဂျိုးကမူ ဟားဘတ်ကို လက်ဆွဲရန် မဝံ့သည်နှင့် ဦးထုပ်ကို
မလွှတ်ဘဲ ကိုင်ထားလေ၏။ ထို့နောက် ဟားဘတ်က လက်ဖက်ရည်
ကြိုက်သလော၊ ကော်ဖီကြိုက်သလောဟု မေးရာ ဂျိုးက တိုက်ချင်ရာတိုက်
သောက်ပါမည်ဟု ပြော၏။

ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် ၎င်း၏ ဦးထုပ်
ကို ဘီရိုအစွန်းတွင် တင်ထား၍ မကြာခဏ လိမ့်ကျသဖြင့် ကျွန်ုပ်က
လုံခြုံသောနေရာ၌ ထားပါရစေဟု ပြောသော်လည်း မရဘဲ သူ၏ဦးထုပ်ကို
သူသာလျှင် ထိန်းသိမ်းထားလေ၏။ ဂျိုးမှာ အဝတ်သစ် ဝတ်ထားရသည်
တစ်ကြောင်း၊ သူနှင့် အတန်းအစားမတူသော ကျွန်ုပ်တို့ လူစုနှင့်အတူ
ထိုင်၍ စားရသည်က တစ်ကြောင်း၊ လန်ဒန်မြို့ကြီး အရှိန်ကို လန့်သည်
တစ်ကြောင်းကြောင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရှာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
စားစရာကို ခံတွင်းသို့ ခွံ့မည်ဟု ခက်ရင်းနှင့်ထိုးမြှောက်ပြီးမှ ခက်ရင်း
တန်းလန်းနှင့် ငေးနေမိ၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တောင်ကြည့် မြှောက်ကြည့်
နှင့် ကျီးကန်းကို လူမိသကဲ့သို့ ပြူးကလူး၊ ပြာကလာ ဖြစ်နေရှာ၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ အကြီးအကျယ် ချောင်းဆိုး၍ စားပွဲနှင့် နီးကပ်စွာ မထိုင်ဝံ့ဘဲ
စားစရာများကို ခံတွင်းသို့ ခွံ့မိသည်ထက် စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ကျသည်က

များနေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုး၏အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရသဖြင့် ခပ်ရှက်ရှက်ရှိနေရာ အချိန်တန်၍ မြို့ထဲသို့ ဟားဘတ် ထသွားသည်တွင်မှ ဟင်းချမိပေတော့၏။

စင်စစ်သော်ကား ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အပြစ်ပင် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျိုးအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရှက်မိလေလေ ဂျိုးမှာ မနေတတ်အောင် ရှိလေလေ ဖြစ်နေပေရာ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ရှက်ဖွယ်ကဲ့သို့ မထင်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ခဲ့ပါမူ ဂျိုးသည်လည်း ဤမျှလောက် မဆိုးဘဲ အလိုက်အထိုက် နေတတ်ရှာမည် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ယခုမှာ သူ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရှက်သည်ကို ဂျိုးက ရိပ်မိရှာသဖြင့် ကြိုးစားလေလေ သာ၍ဆိုးလေလေ ဖြစ်နေပေတော့၏။

ဟားဘတ် ထွက်သွားသည့် နောက်၌ကား ဂျိုးသည် အတော်အတန်သက်သာရာရ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေကြ၏။ သို့နှင့်ပင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်အား ခင်ဗျားကစ်ခွန်း၊ ပစ်(ပ) တစ်ခွန်းပြောနေရှာစဉ် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ယောက်ဖကလေး တစ်ယောက်ကို 'ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်' နှင့် ပြောရန်မလိုကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပြောပြသည်တွင်မှ အတန်ငယ် ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနိုင်ရှာ၏။ သို့နှင့်ပင် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် 'ခင်ဗျား' ဟု သုံးနှုန်းမိ၍ အလွန်တရာ စကားလက်ဆုံ ဝင်လာသော အခါတွင်မှ ပစ်(ပ)ဟူ၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပြောနိုင်ရှာ၏။

ဂျိုးသည် မစွတာပန်ဘလီချွတ်နှင့်တွေ့၍ မစွဟေဗီရှုံက သူနှင့်တွေ့လိုကြောင်း ပြောသဖြင့် သွားရကြောင်း၊ မစွဟေဗီရှုံနှင့် တွေ့ရာတွင် မစွဟေဗီရှုံက ဂျိုးအား အဲ့စတယ်လာ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံ အကြောင်းကြားရန် ပြောကြောင်း၊ ဤအကြောင်းကို ဘစ်ဒီအား စာရေးဖို့ ပြောသော်လည်း ဘစ်ဒီက ဂျိုးကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ သွားရောက်ပြောကြားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ပြောသဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဂျိုးက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အဲ့စတယ်လာ၏နာမည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် မျက်နှာထူပူ၍ နီတက်သွားတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်အား ကြီးပွားသည်ထက် ကြီးပွားပါစေဟု ဆုတောင်းပြီးလျှင် ပြန်တော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထလေရာ ကျွန်ုပ်က ညစာစားဖို့ ဖိတ်သော်လည်း ငြင်းပယ်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။ သွားခါနီးတွင် ဂျိုးက ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ မိမိမှာ ဤအဝတ်သစ်များကို ဝတ်ထားရသည့်အတွက်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေကြောင်း၊ မိမိ၏

ပန်းပဲဖိုထဲ၌ အလုပ်ကြမ်းသမား အဝတ်အစားနှင့် တွေ့ကြရပါမူ ဤကဲ့သို့
မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောသွားရှာသေး
၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုးထွက်သွားပြီးနောက် ဂျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်ရှက်မိခြင်းကို
နောင်တရသည်နှင့် လှေကားမှဆင်း၍ ဂျိုးနောက်သို့ လိုက်ပြေးပါသော်
လည်း ဂျိုးကို မတွေ့ရတော့ချေ။

အနီး [၂၀]

တစ်နေ့သ၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်အား သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တို့နှင့်အတူ ၎င်း၏နေအိမ်၌ ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်၊ စတားတော့(ပ)၊ ဒရမ္မလီတို့နှင့်အတူ ၎င်း၏အလုပ်တိုက်သို့ သွားကြလေ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးမှာ အမှုသည်များကို လက်ခံစကားပြော၍ အလုပ်ကိစ္စပြီးစီးသည့်အခါတိုင်း ဆပ်ပြာမွှေးနှင့် လက်ဆေးလေ့ရှိရာ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိလက်၌ တွယ်ကပ်လျက် ရှိသော ချေးညှော်များနှင့်အတူ ရှေ့နေအလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော အညစ်အကြေးများလည်း ပါသွားတော့သည်ဟု အယူရှိဟန်တူ၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသော အခါ၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ရေချိုးခန်းထဲမှ လက်ဆေး၍ ထွက်လာစ ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ခန်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ အချို့အမှုသည်များသည် မစ္စတာဂျက်ဂါးကို အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ရန်ရှိသေးဟန်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မည်ပြုကြသော်လည်း မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ လက်မှဆပ်ပြာနံ့ရသည်နှင့် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏သဘောကို သိကြပြီးဖြစ်၍ လက်လျှော့ကာ ဆုတ်ခွာသွားကြလေ၏။

လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာဂျက်ဂါးတို့ တွဲလျက်လျှောက်သွားကြ၍ ဆိုဟိုရပ်ကွက် ဂျာရတ်လမ်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျယ်ဝန်းခုံညားသလောက် ပေရေညစ်ပတ်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့တွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် သော့ကို ထုတ်၍ တံခါးကိုဖွင့်လေ၏။ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြ၍ အကောင်းဆုံးသောအခန်း၌ ညစာပြင်ဆင်ထားလေရာ မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များနှင့် အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းများမှာ ၎င်း၏နာရီကြိုးနည်းတူ အမျိုးကောင်း၍ ခုံထည်ထည် ရှိသော်လည်း ပကာသနရှေ့ထား၍ လှလှပပ မရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထမင်းစားပွဲကြီး

အနီး မစ္စတာဂျက်ဂါး ထိုင်သောနေရာနှင့် ကပ်လျက် 'ဒမ်းဝိတ်တာ' ခေါ် စင်ကလေးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းစင်ပေါ်၌ လှပသော ပစ္စည်းများ အစုံအလင် တင်ထား၍ မစ္စတာဂျက်ဂါးကိုယ်တိုင် လက်နှင့်လှမ်းယူကာ လိုသမျှကို ကျွန်ုပ်တို့အား ကမ်းလှမ်းပေးလေ၏။

မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းများကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်သာ စကားပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်းများအား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟု တစ်ယောက်စီ မစ္စတာဂျက်ဂါးနှင့် မိတ်ဆက် ပေးရလေ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းများအနက် ဒရမ္မလီကို အထူး စိတ်ဝင်စားဟန်တူ၏။ ကုပ်ချောင်းချောင်း အမူအရာရှိ ၍ 'ပင့်ကူ' နှင့်တူသည်ဟု ပြောသော်လည်း မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ထိုသူ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ အရေးလုပ်၍ ပူးပူးကပ်ကပ် နှီးနှော ပြောဆို လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအနက်တွင် ဂွအကျဆုံးဟူ၍ လူတိုင်းက သမုတ် ထားကြသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော် အံ့သြမိ၏။ ပထမ၌ ဒရမ္မလီသည် မစ္စတာဂျက်ဂါးကို သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် ခပ်ခွာခွာ လုပ်နေသော်လည်း မစ္စတာဂျက်ဂါးက ကျင်လည်စွာ ပူးကပ် လိုက်သည်တွင် တစ်ခဏချင်း ရင်းနှီးသောအခြေသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒရမ္မလီနှင့် မစ္စတာဂျက်ဂါးတို့ကို အကဲခတ်လျက် ရှိစဉ် အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးချုပ်သော မိန်းမကြီးသည် စားစရာများနှင့် စားပွဲသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ စာရေး ဝမ်းမစ်က ဤမိန်းမကြီးကို မစ္စတာဂျက် ဂါး ဆုံးမထားပုံမှာ ကြမ်းကြုတ်သော တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းကို နှိမ်နှင်းထားပုံ နှင့် တူသည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောထားဖူးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထို မိန်းမကြီးကို ဂရုတစိုက် အကဲခတ်မိ၏။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ၍ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ကိုယ်အမူအရာရှိ ပေရာ အလုံးကြီး၍ အရောင်မှိန်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ဖားလျားချ ထားသော ဆံပင်များလည်း ရှိ၏။

မိန်းမကြီးသည် စားစရာများ စားပွဲပေါ်တွင် ချ၍ မစ္စတာဂျက်ဂါး ၏ လက်မောင်းကို လက်ဖြင့် တို့လိုက်သည်တွင် 'မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် အိမ်ရှင်၏ ဝတ္တရားအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။ ငါးတစ် ပွဲ၊ အသားတစ်ပွဲ၊ ငှက်တစ်ပွဲ ပါရှိ၍ ငှက်တို့နှင့် လိုက်လျောအောင် ဟင်း သီးဟင်းရွက်နှင့် ဝိုင်အရက်များလည်း မစ္စတာဂျက်ဂါးကိုယ်တိုင် စင်

ကလေးပေါ်မှ လှမ်းယူ တည်ခင်းကျွေးမွေးလေရာ အတော်လုံလောက်သော ညစာဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်ကမူ ဝမ်းမစ်၏ ကြိုတင် သတိပေးချက်ကြောင့် မိန်းမကြီးကို အထူးဂရုစိုက်၍ အကဲခတ်လျက်ရှိရာ မိန်းမကြီးသည် စားစရာများနှင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏မျက်နှာကို အမြဲစိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ပြန်၍ မကြည့်သော်လည်း သူ၏မျက်နှာထားမှာ မိမိအား ကြည့်နေသည့်အဖြစ်ကို သိဟန်တူ၏။

ညစာစားခိုက်တွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ရှေ့တည်၍ မပြောဘဲ သူတစ်ပါး အစပြုထားသည်ကိုသာ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီး၌ရှိသည့် ညံ့ဖျင်းသော အချက်များကို ပေါ်ထွက်လာအောင် ဖော်ထုတ်တတ်သော အစွမ်းသတ္တိရှိ၏။ ဥပမာဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖွာဖွာဖြုန်း၍ ဟားဘတ်အတွက် ကိုပင် ကျွန်ုပ်က စိုက်ထုတ် အကုန်ခံသည့် အဖြစ်ကို ဖော်ထုတ်ကြားဝါမိလေရာ အခြားလူ အသီးသီးကလည်း မိမိတို့ကြားဝါရန် ရှိသည်ထင်သော အခြင်းအရာများကို ဖော်ထုတ် ကြားဝါမိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနက်တွင် ဒရမ္မလီမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို ပေါင်းသင်းထိုက်သည် မထင်သောကြောင့် ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေခဲ့သည့် အခြင်းအရာကိုပင် ဖော်ထုတ် ကြားဝါပါလေ၏။ ဤကဲ့သို့ အသီးအသီး အရူးဖြစ်ကြရခြင်းမှာ မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ မြှောက်ပင့်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မည်သူကမျှ မရိပ်မိကြချေ။

လှေလှော်ခြင်းအကြောင်းကို စကားစပ်မိကြ၍ ဒရမ္မလီအား ကျွန်ုပ်နောက်မှ လှော်ခတ်၍ လိုက်တတ်သည့်အဖြစ်ကို ပြက်ရယ်ပြုကြရာတွင် ဒရမ္မလီက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရွံ့သည့်အတွက် တမင်တကာ နောက်ချန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စင်စစ်မှာ လှေလှော်ခတ်ခြင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို သူက သင်ပြနိုင်သော အခြင်းအရာ များစွာရှိကြောင်း၊ အားခွန်ဗလနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို သူက ဖွဲ့ကဲ့သို့ လွှင့်စင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်းများနှင့် ပြောလေ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးလည်း ထိုသူကို မသိမသာ မြှောက်ပင့်ပေးရာ နောက်ဆုံးတွင် ဒရမ္မလီသည် အင်္ကျီကိုချွတ်၍ လက်မောင်းမှ ကြွက်သားများကို ထုတ်ညစ်ပြသသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အသီးသီး အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ကြွက်သားများနှင့် ရင်အုပ်များကို ပြသလေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ မိန်းမကြီးသည် စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုသိမ်းဆည်းလျက်ရှိရာ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် မိန်းမကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲကိုင်ဖမ်းလိုက်ပြီးနောက် “ဗလကောင်းတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလက်မောင်းမျိုးရှိရတယ်လို့ သိရအောင် ပြလိုက်စမ်းပါကွယ် မော်လီ”ဟုပြောလိုက်၏။ မော်လီလည်း ‘မလုပ်ပါနဲ့ရှင်’ ဆို၍ ငြင်းနေ၏။ သို့ရာတွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးက အတင်းပြန်ခိုင်းသည်နှင့် မော်လီလည်း လက်နှစ်ဖက်ကိုယှဉ်လျက် ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းပြသည်တွင် တစ်ဖက်တွင် အမာရွတ်များပြည့်လျက် ရှိသော်လည်း ကြွက်သားများ ဖူးဖူးကြွလျက်ရှိသော လက်မောင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရလေ၏။ ဤတွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးက “ဘယ်သူ့ဘာပြောပြောကွယ့်၊ ဟောဒီလက်မောင်းမှ လက်မောင်းဆိုမှ လက်မောင်းကွယ့်၊ ယောက်ျားထဲမှာ ရှာရှာ... မိန်းမထဲမှာ ရှာရှာ ဒီလက်မောင်းမျိုး မင်းတို့ တွေ့ခဲလိမ့်မယ်... ရှာမှရှားဆိုတဲ့ လက်မောင်းမျိုးကွယ့်’ဟု ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် မစ္စတာဂျက်ဂါးလည်း လက်ကိုလွှတ်လိုက်ရာ မော်လီလည်း ဆတ်ခနဲ ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

၎င်းနောက် မစ္စတာဂျက်ဂါးက “ကိုင်း (၉) နာရီခွဲပြီ ငါ့လူများ” ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ဆုံး အရက်တစ်ခွက်စီသောက်ကြ၍ ထိုင်ရာမှ ထကြလေရာ မစ္စတာ ဂျက်ဂါးကမူ “မစ္စတာဒဲရမ္မလီ ကြီးပွားပါစေ” ဟု တိုင်တည်ကာ အရက်တစ်ခွက် သောက်သေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူငယ်ဖြစ်သည့်အလျောက် အရက်ကလေးဝင်မိလျှင်ပင် စကားများတတ်ကြပေရာ မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ မြှောက်ပင့်မှုကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က ကလော်ချင်ကြ၏။ ဒဲရမ္မလီသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစု၏ စည်းကမ်းမရှိ သုံးဖြုန်းခြင်းကို မဲ့ရွဲ့ကာ ရှုတ်ချလေရာ ကျွန်ုပ်က စတားတော့(ပ) ထံမှ ပိုက်ဆံချေးဖူးသူက ဤကဲ့သို့ မပြောထိုက်ကြောင်း သတိပေး၏။

လီ ။ ။ “ချေးပေမယ့် ပြန်ဆပ်မှာပေါ့ကွ”

နီပံ ။ ။ “မဆပ်ဘူး မပြောပါဘူး၊ နီ.ပေမယ့် သူ့ပိုက်ဆံလည်း ချေးသုံးသေးရဲ့ လက်ဖွာလွန်းသလေးနဲ့ ကဲ့ရဲ့တာတော့ မတော်ဘူးထင်တယ်...”

လီ ။ ။ “မင်းက ဘာထင်တော့ ငါက ဘာဂရုစိုက်ရမှာတုန်း”

နီပံ ။ ။ “မင့်သဘောလိုကတော့ ငါတို့ကို ဘယ်တော့မှ မချေးဘူးပေါ့လေ...”

- လီ ။ ။ “ကွာလေရန်ကွာ၊ မင်းတို့လူစုကို ငါက ပိုက်ဆံ တစ်ပဲနီတောင် ထုတ်မချေးဘူးဟေ့. .”
- နီပ် ။ ။ “ဒါဖြင့်လည်း သူတစ်ပါးဆီကတော့ ချေးသေး သကိုး၊ ယုတ်မာပေကွာ လူကဖြင့်. .”
- လီ ။ ။ “မင်းက ဘာပြောတော့ ငါက ဘာဂရုစိုက်လိမ့်မှာ လဲကွ”
- နီပ် ။ ။ “စတားတော့(ပ)ဆီက မင်း ပိုက်ဆံချေးတော့ ဟား ဘတ်နဲ့ငါက ဘာပြောကြတယ် မှတ်သလဲ. .”
- လီ ။ ။ “မင်းတို့ဘာပြောပြော ငါမကြားချင်ပါဘူး”
- နီပ် ။ ။ “မင်းက မကြားချင်ပေမယ့် ပြောရလိမ့်မယ်မောင်၊ ငါတို့ ပြောကြတယ်၊ ငါပိုက်ဆံချေးတဲ့ အကောင် ဟာ တော်တော်မိုက်တာပဲလို့ မင့်ဝမ်းထဲကအောက် မေ့ပြီး ရယ်နေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ငါတို့ ပြောမိကြသေး တယ်”
- လီ ။ ။ “အောက်မေ့တယ်ကွ အောက်မေ့တယ်၊ မင်းတို့ အားလုံး မြည်းလောက်မိုက်တဲ့ အကောင်ချည်းပဲလို့ ငါအောက်မေ့တယ် ဘာဖြစ်သေးလဲ. .”

ထိုအခါ စတားတော့(ပ)သည် စိတ်မဆိုးဘဲလျက် အချက်ကျ အောင် ပြောတတ်သည်နှင့် ခပ်ရွမ်းရွမ်း ပြောလိုက်သည်တွင် လူအား လုံး ပွဲကျ၍ ရယ်မောကြ၏။ ဒရမ္မလီသည် ကိုယ်တိုင်ပွဲကျအောင် မပြော တတ်ဘဲ၊ သူတစ်ပါးပွဲကျအောင် ပြောတတ်သည့်အတွက် ဒေါသထွက်လာ ၍ စတားတော့ (ပ)ကို ဖန်ခွက်နှင့်ပေါက်မည်ဟု လက်မြှောက်လိုက်ရာ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ဆွဲထားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မစ္စတာဂျက်ဂါးက အားလုံးကျေနပ်အောင် ဖြန့်ဖြေပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်း၏ နေအိမ်မှ ဆင်းလာကြရာ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဒရမ္မလီကို ညွှန်ပြလျက် “ဟိုသူငယ်နဲ့ တယ်မပေါင်းနဲ့နော်၊ ခပ် ရှောင် ရှောင်နေဟေ့၊ ငါကတော့ ဒီသူငယ်ကို သဘောကျတယ်ကွာ”ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်သေး၏။

အင်း (၂၁)

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာသို့ ခေတ္တပြန်ရန် ဝတ္တရားရှိ၍
ဂျိုး၏အိမ်၌ တည်းခိုသင့်သည့်အကြောင်းကို သိရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်
တို့၏ရွာသို့ မြင်းရထားကြီးနှင့် လိုက်သွားသော်လည်း ဂျိုး၏နေအိမ်၌
တည်းခိုနေမှုတို့မှာမူ မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးဖြင့် လှည့်စားမိ၏။
ဂျိုးအိမ်၌တည်းခိုခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် အိပ်ရာနေရာ ပြင်ဆင်ရသည့်
အတွက် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မည်။ မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်နှင့်
လည်း ဝေးလွန်းသည်။ ဂျိုး၏နေအိမ်၌ တည်းခိုခြင်းကို မစ္စဟေဗီရုံက
ကြိုက်ကောင်းမှ ကြိုက်လိမ့်မည် အစရှိသော ဆင်ခြေများဖြင့် ကျွန်ုပ်
ကိုယ်ကျွန်ုပ် လှည့်စားမိရာ လှည့်စားခြင်းအမျိုးမျိုးတို့တွင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ
လှည့်စားခြင်းသည် အဆိုးရွားဆုံးပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းရထားကြီးနှင့် ရွာသို့လိုက်ရန် ထွက်လာသော
အခါ ဟားဘတ်နှင့်တွေ့၍ ဟားဘတ်က ၎င်း၏ မြင်းရထားကြီးပေါ်တွင်
အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလိမ့်မည် အကြောင်းပြောရာ
စိတ်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အကျဉ်းသမားဟူသော စကား
ကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်မိလေတော့၏။ မြင်းရထားကြီး
ဆိုက်သောဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသမား နှစ်ယောက်နှင့်
အကြပ်တစ်ယောက်သည် အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြလေရာ အကျဉ်း
သမားနှစ်ယောက်တို့မှာ ပူးတွဲကာ လက်ထိပ်ခတ်ထား၍ ခြေထောက်တွင်
လည်း သံခြေချင်းကြီးများ ခတ်ထားလျက်ရှိ၏။ အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်
အနက် တစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရွာတွင် အရက်ဆိုင်ထဲ၌ တွေ့ဖူး၍
ကျွန်ုပ်အား သျှိုလင်ဒါးတစ်ပြားကို ပေါင်စက္ကနစ်ချပ်နှင့် ထုပ်၍ ပေးဖူး
သော လူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သော်လည်း

မှတ်မိဟန်မရှိဘဲ ၎င်း၏အဖော်ကို စကားပြောလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက် စလုံး ရယ်မောကြ၏။

မြင်းရထားကြီးပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် ရှေ့မှ ထိုင်ရ၍ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသော လေငွေ့သည် ကျွန်ုပ်၏လည်ကုပ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျလျက်ရှိ၏။ ခရီးတစ်ဝက် ကျော်လွန်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသမား နှစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်လျှောက်လုံး စဉ်းစားလာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မှားယွင်း၍ ပေးဖူးသော ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက်ကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ပြန်ပေးပါရမည်နည်းဟု စဉ်းစား စိတ်ကူးမိလေ၏။ ဥတုရာသီမှာ ဆောင်းတွင်းဖြစ်သဖြင့် ယင်းသို့ စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်သွားမိရာမှ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်က ‘ပေါင်စက္ကူနှစ်ချပ်’ဟု ပြောလိုက်သံကြားသဖြင့် ဆတ်ခနဲလန့်နိုး၍ အကျဉ်းသမား နှစ်ယောက်တို့၏စကားကို နားစိုက်ကာ ထောင်မိ၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်ုပ်မမြင်ဘူးသော အကျဉ်းသမားက . . .

“သူ ဘယ်က ရသလဲ”

“ဘယ်ပြောတတ်မလဲ၊ သူ့မိတ်ဆွေများက ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်ုပ်တို့များ ဒီလို ရစမ်းချင်ပါဗျာ”

“ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက်လား မိတ်ဆွေလား”

“ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက် ပြောတာပါ၊ မိတ်ဆွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ရှိသမျှ မိတ်ဆွေတွေကို ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက်နဲ့ လဲချင်သေးရဲ့ . . . ဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ . . .”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် မမြင်ဘူးသော အကျဉ်းသမားက . . .

“ဒီတော့ သူကပြောတယ်၊ သူ့ကို ကျွေးမွေးဖူးတဲ့ သူငယ်ကလေးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက် ပေးလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါတုန်းက ကျုပ်ကတော့ လွတ်လုဆဲဆဲပဲကိုး၊ သူ့မှာတော့ ထောင်ထဲမှာ ကျန်နေရစ်သေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်က သူပေးလိုက်တဲ့ ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက် ယူလာခဲ့ပြီး သူ့မှာလိုက်တဲ့သူငယ်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပေးလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျား တော်တော်မိုက်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်လိုတော့ ဘာပေးလိမ့်မလဲ၊ အရက်ဝယ်သောက်လိုက်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့ တော်တော်ကျွမ်းသလား . . .”

“မကျွမ်းပါဘူး.. သင်္ဘောတစ်စင်းစီ ထားတာပေါ့။ သူ့မှာတော့ ထောင်ဖောက်ပြီးထွက်ပြေးမှုနဲ့ ထောင် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျသွားလေရဲ့။”

၎င်းနောက် အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်တို့သည် စကားဖြတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသမား နှစ်ယောက်တို့၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အကယ်၍ တစ်ယောက်သောအကျဉ်းသမားသည် ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာတွင် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့မည် ဖြစ်၏။

မြင်းရထားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြို့ကလေးသို့ ဝင်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား အကျဉ်းသမားက မှတ်မိမည်ကို စိုးသောကြောင့် ရထားဆိပ်သို့ ရောက်အောင်မလိုက်ဘဲ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ရထားပေါ်မှ ပစ်ချ၍ ခုန်ဆင်းနေရစ်လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မူလကတည်းက စီစဉ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဟိုတယ်သို့ သွား၍တည်းခိုပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင်မှ မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များ ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိလေ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် အံ့စတယ်လာကို မွေးစား၍ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မွေးစားထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားရန် အကြံရှိသည်ဟု တွေးမိသော်လည်း အံ့စတယ်လာမှာ အလွန်တရာ မာနကြီးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ သင့်လျော်သော အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အရွယ်မရောက်မီ အချိန်ကာလကတည်းက အံ့စတယ်လာကို စွဲခဲ့ရာမှ လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေသော ယခုအချိန်တွင် သာ၍စွဲလမ်းလျက် ရှိနေပေတော့သည်။

အချိန်တန်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ သွား၍ ဝင်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သောအခါ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသောသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ ဂျိုး၏ တပည့် အော်လစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ အော်လစ်သည် မထိမဲ့မြင်ရှိသော အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်

၏ မေးခွန်းများကို ပမာမခန့် ဖြေဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က “ဒီအိမ်ကို ဘယ်လို ရောက်နေသလဲ”ဟု မေးသောအခါ “ခြေထောက်နှင့်လာ၍ ရောက်နေ သည်”ဟု ဖြေ၏။ ကျွန်ုပ်က “တစ်ခါတည်း အပြီးနေမှာလား”ဟု မေးသော အခါ အော်လစ်က “တစ်ခါနဲ့ပြီးမလား နှစ်ခါနဲ့ပြီးမလား မဆိုနိုင်ဘူး”ဟု ဖြေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အော်လစ်နှင့် ဆက်လက်၍ စကားမပြောတော့ဘဲ မစ္စဟေဗီရုံကို တွေ့လိုသဖြင့် လိုက်ပို့ရန် ပြောသောအခါ အော်လစ်က သူ၏ အလုပ်ဝတ္တရားမှာ ဝင်းတံခါး၌သာ ပြီးဆုံးကြောင်း ပြော၍ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ ၎င်းက လိုက်ပို့သည်နှင့် မစ္စဟေဗီရုံ၏ အခန်းသို့ရောက်လေ၏။ မစ္စဟေ ဗီရုံအနီး လှပ၍ စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်လျက်ရှိ၏။

“ပစ်(ပ)လားဟေ့”

“မှန်ပါ ခင်ဗျား... မစ္စဟေဗီရုံက မှာလိုက်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါတယ်”

ထိုအခါ သိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ထားသော မိန်းမသည် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏မျက်လုံးမှာ အဲ့စတယ်လာ၏ မျက်လုံးများနှင့် တူသည်ဟု ကျွန်ုပ်အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သိခဲ့ဖူးသော အဲ့ စတယ်လာထက် အများကြီးလှ၍ အများကြီး မိန်းမပီသသည့်ပြင် အများ ကြီး ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုခဏတွင် မိန်းမကား အဲ့စတယ် လာပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ရိပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ ကြမ်း တမ်းသောလက်ရှိသည့် ကူလီအတန်းအစား သူငယ်ကလေးဘဝသို့ ချက် ချင်းပင် ပြန်ဆင်း လျော့ကျသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပန်းပဲသမား လက်ထောက်ဘဝမှ ယခုအခြေအနေသို့ ရောက်လာသဖြင့် အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲနေသည်ဖြစ်သော်လည်း အဲ့စတယ်လာ၏ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် နှိုင်းစာလိုက်သော် ကျွန်ုပ်မှာ ပန်းဘဲသမားလက်ထောက် အတိုင်းပင် ရှိနေသကဲ့သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ရှုံ ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့... ပစ်(ပ)၊ အဲ့စတယ်လာက အများကြီး ပြောင်းမနေဘူးလား”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော်ဖြင့် မှတ်တောင် မမှတ်မိပါဘူးခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “သူက အင်မတန် မာနကြီးပြီး စော်ကားချင်လွန်း လို့ မင်း ထွက်ပြေးချင်တာ မှတ်မိသေးလား”

ကျွန်ုပ်က ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သဖြင့် ထင်မိထင်ရာ ပြောမိပြောရာ ပြောခဲ့ကြောင်း ပြောပြသောအခါ အံ့စတယ်လာသည် မိမိအား စွပ်စွဲခြင်း ခံရဖူးသည့်အတွက် ရွံ့ရှက်သော အမူအရာမရှိဘဲ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်နှင့် ပြုံးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ စွပ်စွဲချက်များသည် မှန်ပေသည်ဟူပင် ပြောလိုက်သေး၏။

မစ္စဟေဗီရှ်က အံ့စတယ်လာအား “သူကော ပြောင်းမသွားဘူးလားဟေ့. .”ဟု မေးလိုက်ရာ အံ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်၍ “အများကြီး ပြောင်းသွားတယ်”ဟု ပြော၍ “ဟိုတုန်းကလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”ဟု မစ္စဟေဗီရှ်က ပြောလိုက်သောအခါ အံ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လျက် ရယ်မောလေ၏။ အံ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်အား သူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် အမှတ်ထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်စိတ်ကို နှိုးဆွရန် ကြိုးစား၏။

အံ့စတယ်လာမှာ ပြင်သစ်ပြည်မှ ဆိုက်ရောက်လာ၍ လန်ဒန်သို့ သွားမည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရ၏။ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် မာနကြီး၍ စိတ်ထန်သော အံ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် အမှတ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသကဲ့သို့ ခိုင်မြဲစွာ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မစ္စဟေဗီရှ်၏ အိမ်၌ ထိုင်နေ တစ်နေ့လုံး နေ၍ ညဉ့်အချိန်တွင် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် နက်ဖြန်တွင် လန်ဒန်သို့ ပြန်ရန် စီမံပြီးဖြစ်၏။ အနည်းငယ် စကားပြောကြပြီးနောက် မစ္စဟေဗီရှ်က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဥယျာဉ်ပျက်ကြီးထဲသို့ သွား၍ လမ်းလျှောက်ကြရန် စေခိုင်းသဖြင့် အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြရာ ဟားဘတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုးသတ်ကြသော နေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ အံ့စတယ်လာက ၎င်းသတ်ပွဲကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့ကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်ုပ်က ဟားဘတ်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ အလွန်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေကြီးများဖြစ်နေကြကြောင်း ပြောပြသောအခါ အံ့စတယ်လာက ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ကောင်းစားနေသော ယခုအချိန်တွင် မိတ်ဆွေသစ်များရ၍ မိတ်ဆွေဟောင်းများကို အဖက်လုပ်တော့မည် မထင်ကြောင်း ပြော၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့စတယ်လာပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၍ ဂျိုးကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် အလိုမရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လမ်းလျှောက်ကြသော်လည်း အံ့စတယ်လာမှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အနေ၌ရှိ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကလေးဘဝ၌သာ ရှိနေသေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေ

ရကား ကျွန်ုပ်နှင့် အဲစတယ်လာတို့ ကွာခြားခြင်းသည် ကြာလေ ထင်ရှားလေ ရှိနေပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဲစတယ်လာနှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့စဉ် က အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများကို စိတ်ထဲတွင် စွဲလျက်ရှိနေသဖြင့် အဲစတယ်လာ မည်သို့ ပြောသည်၊ အဲစတယ်လာ မည်သို့ ပြုလုပ်သည် စသည်တို့ကို ပြောပြသောအခါ အဲစတယ်လာသည် များစွာ စိတ်ဝင်စား ဟန်မရှိဘဲ 'ဟုတ်ကဲ့လား'ဟု ပြန်မေး၏။ အဲစတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကို ငိုအောင်ပြုလုပ်ဖူးသော အဖြစ်အပျက်ကိုပင် သတိမရတော့ချေ။ ဤ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိရသဖြင့် ငိုချင်မတတ် ဖြစ်မိသေး၏။ အဲစတယ် လာက မိမိ၌ ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သော သဘာဝမရှိဘဲ လူညံ့များသာ လျှင် ပျော့ညံ့သော စိတ်နှလုံးရှိတတ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသေး၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အဲစတယ်လာတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြစဉ် အဲစတယ်လာ၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရ ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုခုကိုလည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက် ကိုလည်းကောင်း သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည်ကို သတိရမိသည် ဟူ၍ ကား တွေး၍ မရနိုင်ပေ။

အဲစတယ်လာက မိမိ၌ ချစ်ခင်တတ်သော သဘာဝမရှိသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မချစ်ခင်သေးကြောင်း၊ ချစ်ခင်နိုင်လိမ့်မည်လည်း မဟုတ် ကြောင်း ပြောသေးရာ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပြီဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း လက်လျှော့သေးသည်ကား မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ် ၏စိတ်ထဲ၌ မစ္စဟေဗီရံသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားရန် ကြံရွယ် ချက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိသော်လည်း အဲစတယ်လာ၏ စိတ်နှလုံးကို နူးညတ်အောင် ပြုပြင်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန်တရာ ဝေးလှချေသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရံ၏ အခန်းသို့ ပြန်သွားကြရာ မစ္စတာဂျက်ဂါး ဆိုက်ရောက်နေသဖြင့် ညစာ စားမီအောင် လာရောက် လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ရှေး ယခင်အတိုင်း မစ္စဟေဗီရံကို ဘီးတပ်ထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်၍ အခန်းပတ်ပတ်လည် တွန်းပေးရ၏။ ထိုအချိန်တွင် အဲစတယ် လာ မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ မစ္စဟေဗီရံက ကျွန်ုပ်အား အဲစတယ်လာ၏ ချော လှကြောင်းကို ပြောပြပြီးလျှင် အဲစတယ်လာကို ချစ်ကြိုက်ဖို့ တိုက်တွန်း၏။ “သူက ချစ်ရင်လည်း ချစ်၊ သူက မချစ်ရင်လည်း ချစ်၊ မင့်အသည်း နှလုံးကွဲကြေသွားအောင် ချစ်လိုက်စမ်း၊ ကြပ်ကြပ်ကြီး ချစ်လိုက်စမ်း”ဟု ပြော၏။

မစ္စဟေဗီရုံသည် အဲစတယ်လာကို ချစ်ဖို့ တိုက်တွန်းရာတွင် အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ထိတ်လန့်မတတ် ဖြစ်သွားမိ၏။

နောက်များမကြာမီ မစ္စတာဂျက်ဂါးရောက်လာ၍ မစ္စဟေဗီရုံ၏ အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ထမင်းစားခန်းသို့ သွား၍ အဲစတယ်လာ၏ နောက်ဆက်တွဲ နာမည်ကို မေးမြန်းသောအခါ မစ္စတာဂျက်ဂါးက “မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ” ဟု ပြန်မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ဟေဗီရုံ ဟုတ်ကဲ့လား” ဟု မေးလိုက်ရာ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။ သူကိုယ်တိုင်မူကား မည်သည့်နာမည်ကိုမျှ ပြောမပြချေ။

ညစာစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်သည် ဖဲကစားကြ၍ ညဉ့် (၉) နာရီအချိန်တွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်သို့ အတူတကွ ပြန်လာကြလေ၏။

ထိုညဉ့်တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်မှာ မစ္စဟေဗီရုံက အဲစတယ်လာကို ချစ်ကြိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ တိုက်တွန်းသော အခြင်းအရာကို သတိရ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အဲစတယ်လာကို ပြင်းထန်စွာ ချစ်ကြိုက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။ အဲစတယ်လာသည် ဂျိုးအပေါ်တွင် အထင်အမြင် သေးလိမ့်မည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိသည်နှင့် ဂျိုး၏အိမ်သို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်ရန် စိတ်ကူးကိုပင် ပယ်ဖျက်လိုက်၏။

အနီး (၂၂)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါးနှင့် တွေ့၍ အော်လစ်အကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် ယုံကြည်စိတ်ချထိုက်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် မစ္စဟေဗီရုံ၏နေအိမ်၌ ထားဖို့မသင့်ကြောင်း ပြောပြ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးကလည်း အော်လစ်ကို ထုတ်ပစ်ဖို့ စိမ့်မည်ဟု ပြော၏။

နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပန်ဘလီချွတ်ကို မတွေ့လိုသည်နှင့် လန်ဒန်သို့ မြင်းရထားကြီးနှင့် မလိုက်ဘဲ ခြေကျင် လျှောက်သွားပြီးလျှင် မြင်းရထားကြီး မိလာသောအခါမှ တက်၍ စီးပါတော့မည်ဟု မစ္စတာဂျက်ဂါးအား ပြောပြီးလျှင် ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်ဘလီချွတ်၏ နေအိမ်ကို ရှောင်ကွင်း၍ မြို့ပြင်ရှိ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှ ဖြတ်သန်းပြီးလျှင် ၎င်းအိမ်ကို ကျော်လွန်သောအခါမှ မြို့ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့စဉ် အထည်သည် မစ္စတာထရက်(ဘ)၏ တပည့်ကလေးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ယမ်းလျက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထရက်(ဘ)၏ တပည့်မှာ ကျွန်ုပ်၏အတွက်ကြောင့် ဆရာကြီး ကြိမ်းမောင်းငေါက်ငမ်းခြင်းခံရဖူးသည်ကို သတိရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်ကာ လျှောက်လာခဲ့သဖြင့် မောင်မင်းကြီးသားကလေး၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ပေပြီဟု အောက်မေ့မိစဉ် ထရက်(ဘ)၏ တပည့်သည် ခူးများဆတ်ဆတ်တုန်၍ အလွန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာပြီးလျှင် “ကြောက်လှချေရဲ့ ခင်ဗျာ၊ အမယ်လေး ကြောက်လှချေရဲ့ ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လွှဲလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ကုန်ကြွေးမပျက်ဘဲ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့သဖြင့် ကိုက် (၂၀၀) ခန့်မျှရောက်သောအခါ ထရက်(ဘ)၏ တပည့်သည် ကျွန်ုပ် ရှေ့၌ တစ်ဖန်ရောက်နေ၍ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆတ် ဆတ်တုန်သော ခူးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ပတ်ပတ်လှည့်ပြီးလျှင် တောင်းပန် သော အမူအရာနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကိုပစ်ကာ ရိုသေကျိုးနွံဟန် ဆောင်လေရကား မြင်ရသူများသည် ဟစ်အော်ကာ ရယ်မောကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဆက်လက် လျှောက်သွား၍ အနီး သို့ ရောက်သောအခါ ထရက်(ဘ)၏ တပည့်သည် ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ တစ်ဖန် ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်၌ကား သူသည် လက်၌ ကိုင်ထားသော အိတ်ကို ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကြီးသဖွယ် ပခုံးပေါ် တွင်တင်ကာ ရင်ကိုကော့လျက် ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် လျှောက်လာပြီးလျှင် “မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် မသိဘူး၊ မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် မသိဘူး” ဟု ရွတ်ဆို ရင်း လျှောက်လာရာတွင် သူ၏ သူငယ်ချင်းများက ဩဘာပေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်ပေါင်တန်း ယှဉ်လျက်ရှိသောအခါ သူသည် ရုပ်အင်္ကျီကော် လာကို အထက်သို့ ထောင်လျက် နားထင်၌ရှိသော ဆံပင်တို့ကို လိမ်ကျစ် ၍ လက်တစ်ဖက်ကို ခါးထောက်ပြီးလျှင် ခါးကို တွန့်လိမ်ရင်း စပ်ဖြဖြ မျက်နှာထားနှင့် “မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် မသိဘူး၊ ဘုရားစူးစေ မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ်မသိဘူး” ဟု ပြောင်လှောင် ပြောဆိုသည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများ သည်လည်း တဝေါဝေါ တသောသော ဖြစ်နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အောင့်၍ သည်းခံသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုနေရာ၌ ပွဲချင်းပြီး သေအောင်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မမြင်ချေ။ လမ်း ပေါ်၌ ထိုသူနှင့် ဖက်ပြိုင်၍ သတ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သည့်ပြင် လုံလောက်စွာ အပြစ်ပေးရာ မရောက်သောကြောင့် စိတ်ကူး မထည့်နိုင်ချေ။ ဤသို့သော သူငယ်တစ်ယောက်ကို အနိုင်ရခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ကျက်သရေ မတိုးတက် သည့်ပြင် ခြေနှင့်ကန်ပြန်လျှင်လည်း ခြေထောက်ကြားမှ ဟောင်းဦးမည့် လူစားမျိုး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လက်ငင်းတုံ့ပြန်ရန် မတတ်နိုင် ဘဲ မစွတာထရက် (ဘ)ထံသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် စာတစ်စောင် ရေးထည့် လိုက်ရ၏။ ၎င်းစာတွင် မစွတာထရက်(ဘ) သည် လူကောင်း သူကောင်းတို့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သည့် တပည့်တစ်ယောက်ကို ၎င်း၏ဆိုင်၌ ဆက် လက်ထားရှိပါက ကျွန်ုပ်၏နာမည်ကို ဖောက်သည်များ စာရင်းမှ ပယ် ဖျက်လိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

အချိန်တန်သောအခါ မြင်းရထားကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုမီလာ၍ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ နံဘေး၌ ထိုင်ပြီးလျှင် လန်ဒန်သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးမှ အံ့စတယ်လာအတွက်ကြောင့် များစွာ ထိခိုက်လျက်ရှိ၏။ ဂျိုး၏အိမ်သို့ မဝင်မီခဲသည့်အတွက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် ငါးကြီးတစ်ကောင်နှင့် ကရုဏာမာ သေတ္တာကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် ဂျိုးထံသို့ ပို့လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အာပတ်ဖြေလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် အစေခံ ပက်ပါးကို ဟိုတယ်သို့ စားစရာများယူရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များကို သူငယ်ချင်း ဟားဘတ်အား ပြောပြရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က စကားအနည်းငယ် ပလ္လင်ခံပြီးနောက် အံ့စတယ်လာကို ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံရာတွင် ဟားဘတ်သည် အံ့သြသော အမူအရာမပြဘဲ “ဒါကတော့ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ ဒီပြင်ကော” ဟု မေး၏။ ဟားဘတ်က အံ့စတယ်လာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်ုပ် ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း မူလကတည်းက သိသည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အံ့စတယ်လာသည် ပြင်သစ်ပြည်မှ ပြန်ရောက်လာရာတွင် အလွန်ချော၍ အလွန်ကျက်သရေရှိသောကြောင့် ယခင်ကထက် ဆတက်ထမ်းပိုးတိုး၍ ကျွန်ုပ်ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း ပြော၏။ ဟားဘတ်က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားရန် မစ္စဟေဗီရုံကြံရွယ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ပြောပြီးနောက် အံ့စတယ်လာ၏ သဘောထားကို မေးရာ ကျွန်ုပ်က ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးလောက်ကွာဝေးကြောင်း ပြော၏။ ဟားဘတ်က ယခု ဝေးကွာသော်လည်း ရည်မှန်းပြီးဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် နီးကပ်ရမည့်အကြောင်း ပြော၍ အားပေးသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အားတက်ခြင်း မရှိသော်လည်း ဟားဘတ်၏ အကောင်းဘက်သို့ ကြည့်တတ်သောဝါသနာကို ခိုးကျူးမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ . . .

ဘတ် ။ ။ “ကျုပ်တစ်ခုပြောရင် ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးမှာလား”

နိုပ် ။ ။ “ခင်ဗျားပြောလို့တော့ ဘာပြောပြော စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ . . ”

ဘတ် ။ ။ “ဒီလောက် အာမခံ မရဲနဲ့ဦးလေ”

နိုပ် ။ ။ “ပြောသာပြောပါ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ဘတ် ။ ။ “ကျွန်တော်လည်းပဲ ဟိုတုန်းက မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးလေတော့ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ ပက်တယ်လို့လည်း မအောက်မေ့နဲ့နော် . . . ”

နုပျို ။ ။ “မအောက်မေ့ပါဘူးဗျာ”

ဘတ် ။ ။ “အဲ့စတယ်လာကို ခင်ဗျာစိတ်ထဲမှာ ဖျောက်မပစ်
နိုင်တော့ဘူးလား၊ မစွဟေဗီရုံက သူ့ကို လက်သပ်
မွေးလာခဲ့ပုံကို ကြည့်လိုက်ဦးဗျ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က
အင်မတန် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

နုပျို ။ ။ “ဒါလည်း ကျုပ်သိတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဖျောက်ပစ်လို့
တော့ မရတော့ဘူးဗျာ”

ဘတ် ။ ။ “ကြိုးစားရင်ကောဗျာ”

နုပျို ။ ။ “ဒါလည်း မရဘူးဗျာ”

ဘတ် ။ ။ “ကိုင်း.. ဒါဖြင့် တော်ပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးစရာ
နောက်ထပ်ပြီး ကျုပ် မပြောတော့ဘူး”

ဟားဘတ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိအောင်
ပစ္စည်းများကို စီစဉ်ပြီး တစ်ဖန် ပြန်၍ ထိုင်လေ၏။

ဘတ် ။ ။ “ကျုပ်တို့ သားအဖအကြောင်းကို နည်းနည်း ပြော
ပြချင်တယ် . . .”

နုပျို ။ ။ “ပြောပါဗျာ”

ဘတ် ။ ။ “ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ဟာ ငွေဝင်ငွေထွက် မမျှလို့
ကျုပ်တို့ မောင်နှမတွေဟာ အသီးသီးလက်ထပ်ဖို့
ရည်မှန်းပြီးချည်းပဲဗျ”

နုပျို ။ ။ “အဝင်အထွက် မမျှတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

ဘတ် ။ ။ “အစားအသောက် ကျပ်တည်းတဲ့ အိမ်ထောင်တွေ
ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ထုံးစံရှိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ မောင်နှမ
တစ်စုတွေဟာ နို့စို့ကလေးကလွဲလို့ ယောက်ျား
ကလေးရော မိန်းကလေးရော၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ရည်
မှန်းပြီး ရှိတာချည်းပဲ”

နုပျို ။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလည်း ရှိတာပေါ့”

ဘတ် ။ ။ “ရှိတယ်... သို့သော် ထုတ်ဖော်ပြောလို့ မဖြစ်
သေးဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်၏ ရည်းစားကို သိလိုသဖြင့် နှုတ်လုံပါမည်
ဟု ကတိထား၍ ပြောပြဖို့ တောင်းပန်ရာတွင် ဟားဘတ်က ‘ကလာရာ’လဲ့

ဟု ပြော၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်မေးမြန်းသဖြင့် မိန်းကလေးမှာ လန်ဒန်မြို့၌နေကြောင်း သူ၏ဖခင်မှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများတွင် ရိက္ခာတင်သွင်းခြင်းအားဖြင့် အသက်မွေးကြောင်း၊ ယောက္ခမလောင်းကြီးမှာ မကျန်းမာသဖြင့် မိမိတစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဘူးသေးကြောင်း မိမိ၌ ငွေရင်းလုံလောက်စွာရှိသော တစ်နေ့တွင် 'ကလာရာ'ကို လက်ထပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်မိသဖြင့် စက္ကူတစ်ရွက်ကို တွေ့၍ ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဂျိုးပေးသွားသော ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာဖြစ်၍ ၎င်းဇာတ်ပွဲတွင် ဝေါ့ဆလီပါဝင်၍ ယနေ့ည ကပြမည့်အကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဟားဘတ်သည် သူ၏ ရည်းစားထံသို့ ကျွန်ုပ်ကို တစ်နေ့နေ့ ခေါ်သွားမည်ဟု ကတိထားပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်များကို မီးငြိမ်း၍ ဇာတ်ပွဲသို့ သွားကြလေ၏။

အားနိုး [၂၃]

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇာတ်ပွဲသို့ရောက်၍ ဝေါဆလီ၏ ကပြပုံများကို မြင်ရသောအခါ အလွန်တရာ စိတ်ပျက်သည်နှင့် အဆုံးတိုင် မကြည့်ဘဲ ရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာပေါက်ကန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိစဉ် စာတစ်စောင်ကို ရရှိ၍ မည်သူ၏ လက်ရေးဖြစ်သည်ဟု တွေးဆနိုင်သည်နှင့် ရင်ဖိုလိုက်စွာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေ၏။

သန်ဘက်ခါနေ့လယ် မြင်းရထားကြီးဖြင့် လန်ဒန် မြို့သို့ ကျွန်မ ရောက်လိမ့်မည်။ ကျွန်မကို ကြိုဆိုဖို့ မှာထားပြီး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မစ္စဟေဗီရူ၏ အမိန့်အတိုင်း ဤစာကို ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲ့စတယ်လာ

အချိန်ရှိပါမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စအတွက် အဝတ်သုံးလေးစုံ ချုပ်ကောင်း ချုပ်ပေလိမ့်မည်။ ယခု အချိန်မရှိသဖြင့် လက်ရှိအဝတ်နှင့်ပင် ကြိုဆိုရပေတော့မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းမစားနိုင်တော့ဘဲ သန်ဘက်ခါတိုင် ရောက်ဖို့သာလျှင် နာရီများကို တွက်ချက်နေတော့၏။ ထိုနေ့တွင် (၁၂)နာရီထိုးပြီးမှ မြင်းရထားကြီးဆိုက်မည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိပြီးဖြစ်သော်လည်း မတော်တဆ လက်ချော်ခြေချော် လွတ်သွားမည်စိုးသည်နှင့် (၁၁)နာရီခန့်ကတည်းက မြင်းရထားဆိပ်သို့ မကြာခန့် သွားရောက်စုံစမ်းမိ၏။ ဆိုက်ရောက်ချိန် နီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ စာရေး ဝမ်းမစ်နှင့်တွေ့၍ စကားလက်ဆုံကျနေမိစဉ်

မြင်းရထားကြီးဆိုက်လာ၍ ရထားပြတင်းပေါက်မှ လက်ယပ်ခေါ်လျက် ရှိသော အဲဒီတယ်လာကို မြင်ရလေ၏။ အဲဒီတယ်လာမှာ ခရီးသွားသော အခါ၌ ဝတ်ဆင်သော သားမွေးလောင်းကွတ်ကြီးကို ဝတ်ထားသဖြင့် 'ယခင်ကထက်ပင် နုနုယဉ်ယဉ်နှင့် လှသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သူ၏ အမူအရာမှာလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ယခင်ကထက် ပျူပျူငှာငှာရှိနေ သောကြောင့် မစွဟေဗီရုံ၏ ဩဝါဒအစွမ်းပေတည်းဟု စဉ်းစားမိ၏။

အဲဒီတယ်လာသည် ၎င်း၏ပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြပြီး နောက် ရစ်(ချ)မန်သို့ သွားမည့်အကြောင်း၊ ခရီးမှာ (၁၀) မိုင်ဝေးကြောင်း၊ မြင်းရထားတစ်စီးငှား၍ သူ့အား လိုက်ပို့ရမည့်အကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်လက်သို့အပ်၍ ကုန်သမျှစရိတ်ကို ၎င်းအိတ် ထဲမှ နှိုက်ပေးရန် ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ ထို့ပြင် သူနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမိန့် အတိုင်း လိုက်နာရမည့်လူများဖြစ်၍ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မိမိတို့ ထင် သလို လုပ်နိုင်ခွင့် မရှိကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဲဒီတယ်လာအား လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ပြော ၍ လက်ဖက်ရည်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် စားသောက်စရာများမှာ ထား၍ စားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရစ်(ချ)မန်သို့ သွားရ သော ကိစ္စကို မေးမြန်းသောအခါ အဲဒီတယ်လာက ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမ ကြီးတစ်ယောက်ထံ သွားရောက်နေထိုင်၍ လူကုယ်များနှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ရမည်ဟု မှာလိုက်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် အဲဒီတယ်လာက ကျွန်ုပ်၏ နေရေးထိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပျော်ပိုက်ပါ၏လောဟု မေးမြန်း ရာ ကျွန်ုပ်က အဲဒီတယ်လာ မရှိသောအရပ်တွင် ပျော်ပိုက်ရန် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ “တယ်ပြီး ရူးသေးမိုက်သေးတဲ့ သူငယ်ကလေးကိုး ဘယ်နှယ်ကြောင့် မဟုတ်တရုတ်စကားတွေ ပြောနေပါလိမ့်”ဟု အဲဒီတယ် လာက ပြော၏။

၎င်းနောက် အဲဒီတယ်လာသည် မစွဟေဗီရုံက ကျွန်ုပ်ကို မြှောက် စားသည့်အတွက် ပေါ့ကက်တစ်မျိုးလုံးက ငြူစုလျက်ရှိကြောင်း၊ သို့သော် ငြူစုသော လူစုအနက်တွင် ပေါ့ကက်မပါဝင်ကြောင်း၊ မစွဟေဗီရုံ၏ အနီး၌ နေထိုင်သော ဆာရာပေါ့ကက်မှာ ငြူစုလွန်းအားကြီး၍ သေတော့မတတ် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ၎င်းတို့လူစု ငြူစုကြသည်ကို မြင်ရလေလေ မိမိက ဝမ်း သာလေလေ ဖြစ်နေကြောင်းနှင့် ရယ်ကာမောကာ ပြောပြပြီးလျှင် ထိုလူစု ကို ငြူစုအောင် လုပ်ရာရောက်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်လျှင် ကစ်(စ)ပေးခွင့် ပြုခြင်း

အားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ပါမည့်အကြောင်း ပြောသောအခါ အဲ့စတယ်လာ သည် ကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုသဖြင့် ၎င်း၏ပါးကို ကပ်(စ)ပေးလိုက်၏။ သို့ရာ တွင် သူ၏မျက်နှာမှာ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ အေးအေးစက်စက် ရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာကို လူပျိုစကားပြောသော အခါတိုင်း အဲ့စတယ်လာက “တယ်မိုက်သေးတဲ့ သူငယ်ကိုး၊ သတိပေးလို့လည်း နား မလည်နိုင်ဘဲကိုး” ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ မည်သို့ပင် ပြောစေကာမူ ကျွန်ုပ်က မလျှော့ဘဲ အခွင့်သာတိုင်း တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောလေ့ရှိ၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ် လာ၏ ပိုက်ဆံအိတ်မှ စာရင်းရှင်းပေး၍ မြင်းရထားတစ်စီးငှားပြီးလျှင် ရစ်(ချ)မန်ဘက်သို့ သွားကြလေ၏။ လမ်းခရီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစ္စတာ ဂျက်ဂါးအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာသော ရပ်ကွက်များအကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောသွားကြလေ၏။ အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကို ဥပေက္ခာ မရှုဘဲ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နူးညွတ်အောင် ပြုမူလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်မိ ၏။ စင်စစ်မှာ ၎င်းကိစ္စသည် ခဲယဉ်းခြင်းရှိမည်လည်း မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ် မှာမူ ဤအတွက်ကြောင့် ဝမ်းသာလောက်အောင် မဖြစ်ချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် အဲ့စတယ်လာသည် အပျင်းပြေသဘောမျိုးနှင့် ပြုလုပ် နေခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရင်ကွဲနာနှင့် ဗိုင်းဗိုင်းလဲ၍ သေစေကာမူ ဂရုစိုက်လှမည် မဟုတ်ပေသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာ၏ နေရေး ထိုင်ရေးကို စုံစမ်းသော အခါ မိမိနေထိုင်မည့်အိမ်တွင် အမေနှင့်သမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိကြောင်း၊ မစ္စဟေဗီရုံထံသို့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို မကြာခဏ စာရေး အစီရင်ခံရမည့် အကြောင်း ပြောပြလေ၏။

လမ်းခရီးအဆုံး၌ သစ်ပင်ကြီးများ ခြံရံလျက်ရှိသော အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာ၏ ပစ္စည်းများကို ချပေးပြီးသည့်နောက် အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ပေး၍ ပြုံးပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ၎င်းအိမ်ကြီးကို ရပ်ကြည့်နေစဉ် ထိုအိမ်အတွင်း၌ အဲ့စတယ်လာ နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရပါက အလွန်တရာ ပျော်ပိုက်လိမ့်မည်ဟု စိတ် ကူးမိ၏။ စင်စစ်မှာမူ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာ၏အနီး နေရသမျှသော အချိန်များတွင် ပျော်ပိုက်သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ စိတ်ညစ်ရသည်သာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမြင်းရထားနှင့်ပင် နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ မစ္စတာပေါ့ကက်မှာ အိမ်၌မရှိဘဲ လက်ချာပေးရန်အတွက် အပြင်သို့ လိုက်သွားခိုက်ဖြစ်၏။ မစ္စတာပေါ့ကက်မှာ မိမိနေအိမ်တွင် ဝင်ငွေထွက် ငွေ မျှတအောင် မစီမံနိုင်သဖြင့် အိမ်သူအိမ်သားများမှာ အခါခပ်သိမ်း ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲနှင့် ကြုံနေကြသော်လည်း အိမ်တွင်း ချွေတာ သုံးစွဲရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ချာပေးရာတွင် နာမည်ကြီးလျက် ရှိသည့် ပြင် ၎င်းအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျမ်းအစောင်စောင်တို့ကိုလည်း စီရင်ရေးသားခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာပေါ့ကက်မှာမူ မိမိ စာဖတ်နေခိုက်တွင် ကလေးငြိမ်စေရန်အတွက် အပ်ဘူးကို ပေးထားမိ၍ အချို့အပ်များ ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် ကလေး၏ အာခေါင်ထဲသို့ ဝင်လေ သလောဟု ပြူးတူးပြာတာ ဖြစ်နေကြလေ၏။

အခန်း [၂၄]

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်မိသည့်အခါ ဂျိုးနှင့် ဘစ်ဒီတို့ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ နေခဲ့မိသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို မကျေနပ်သည့်အပြင် မစ္စဟေဗီရ်နှင့် မတွေ့ရဘဲ ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုထဲ၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါမူ ယခုထက် ရောင့်ရဲကျေနပ်၍ ယခုထက်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ရှိသည်ဟူ၍ပင် စဉ်းစားမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အသုံးအစွဲ အတော်ပင်ကြီးလာခဲ့၍ ဟားဘတ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ စရိတ်ကြီးမြင့်သော အနေအထိုင်ကို နှစ်သက်နေခဲ့မိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်အတွက် ကုန်ကျသော စရိတ်ငွေကို တချို့တစ်ဝက် တာဝန်ခံလိုသော်လည်း ဟားဘတ်မှာ မာနရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က စကားစပ်၍ မပြောဝံ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကလပ်တစ်ခုသို့ မင်းသားအဖြစ်နှင့် ပါဝင်ကြ၍ အရွယ်ရောက်ပြီးသော လူကြီးများနည်းတူ အပျော်အပါး လိုက်စားတတ်ကြလေပြီ။

ဟားဘတ်၏ဖခင် မစ္စတာပေါ့ကက်မှာလည်း ငွေကြေးအခက်အခဲနှင့် အစဉ်အမြဲကြုံနေရသဖြင့် ဆံပင်များ ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်ရာ မစ္စတာပေါ့ကက်သည် စိတ်ရှုပ်သောအခါများတွင် စားပွဲကို တံတောင်နှင့်ထောက်ကာ ထိုင်လျက် မိမိဦးခေါင်းကို ဆံပင်မှ ကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြွအောင်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားတတ်သော အလေ့ရှိ၏။ ဤလူကြီးမှာ ယခုတလောတွင် ထိုကဲ့သို့ ဆံပင်ကိုဆွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမြောက်ကြွဖို့ ကြိုးစားရဖန်များသဖြင့် ဆံပင်များ ကျွတ်ပါ၍ ထိပ်ပြောင်စပြုလေပြီ။

ဟားဘတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့ အသုံးအစွဲကြီးခြင်းကို သတိရကြ၍ အသီးသီးပေးရန်ရှိသော ကြွေးများကို စာရင်းလုပ်ကြမည်ဟု စာတစ်ရွက်စီ ကိုင်လျက် ရေးခြစ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က “ပစ်(ပ)၏ ကြွေးစာ

ရင်း” ဟူ၍ စာရွက်ထိပ်တွင် ခေါင်းစဉ်နှင့်တပ်လိုက်ရာ ဟားဘတ်က လည်း “ဟားဘတ်၏ ကြွေးစာရင်း”ဟူ၍ ကျွန်ုပ်နည်းတူ ခေါင်းစဉ် တပ် လိုက်၏။

ယင်းသို့ ပြုလိုက်ရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို စည်းကမ်း စနစ်ကြီးသော လူများဟူ၍ပင် အထင်ရောက်ကြပြီးလျှင် အကြွေးများကို တစ်ဝက်ပေးပြီးသလောက် စိတ်ထဲ၌ ပေါ့သွားကြ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ် သည် ဘီစာရင်းများကို ဘောင်းဘီအိတ်၊ အင်္ကျီအိတ်၊ စားပွဲအံ့ဆွဲ၊ ဘီရို အံ့ဆွဲ စသည်တို့မှ ထုတ်ယူပြီးလျှင် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ပုံစီ သပ်ရပ်စွာ စုပုံကြ၏။ ပေးဆပ်ရန်ရှိသော အကြွေးများကို တစ်ခုစီရေးသား၍ စုစု ပေါင်း တွက်သည့်အခါ ဥပမာအားဖြင့် ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးပေါင် တစ်ဆယ့်သုံးသို့လင် ရှိသည်ဆိုအံ့၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် လိုလိုမယ်မယ်ဟူသော စကားကို အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။ (၁၂၅) ပေါင် (၁၃) သို့လင်ဟူသော ဂဏန်း မှာ အမှတ်အသား ခက်သည်ဆို၍ တိတိကျကျဖြစ်စေရန် တစ်ကြောင်း၊ အသေးအဖွဲ့သုံးရန် နောက်ထပ် ပေါ်ပေါက်မည့်အတွက် လိုလိုမယ်မယ် ဟူ၍လည်းကောင်း သဘောထားပြီးလျှင် ပေါင်(၂၀၀) တိတိဟူ၍ ရေး မှတ်လိုက်၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေါင် (၂၀၀) ပြည့်ရန်အတွက် (၇၄) ပေါင် (၇) သို့လင် လိုသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေါင်(၂၀၀) တိတိ မပြည့်မချင်း စိတ်ချလက်ချ သုံးဖြုန်းကြပြန်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ကြွေးမြီများသည် တိုး၍ တိုး၍သွားလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ မှန်းထားသော ပေါင် (၂၀၀) မှ လေးငါးပေါင်မျှ အမှတ်တမဲ့ ပိုလျှံသွားရာတွင် တိတိရီရီ ဖြစ်စေရန်ဆို၍ ပေါင် (၂၅၀) သို့မဟုတ် (၃၀၀) ပြည့်အောင် သုံးဖြုန်းကြ ပြန်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အခန်းတံခါး၌ ဖောက်ထားသော အပေါက်ငယ်မှ စာတစ်စောင်လျှောကျလာသဖြင့် ဟားဘတ်က ကောက် ယူကြည့်ရှုရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမကြီး မစ္စဂါဂရီ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ကြောင်းကို အထည်သည် မစ္စတာ ထရက်(ဘ) (သုဘရာဇာ အလုပ်လည်း လုပ်သည်)ထံမှ ပေးပို့လိုက်သော စာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးထံသို့ ဝမ်းနည်းကြောင်း စာထည့်လိုက်ပြီးနောက် နံနက်စောစောတွင် မြင်းရထားကြီးနှင့် လိုက်သွား၍ ဟိုတယ်၌ဆင်းပြီးမှ ပန်းပဲဖိုသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထရက်(ဘ) သည် တာဝန်ခံ သုဘရာဇာအဖြစ်နှင့် ဈာပန မွမ်းမံခြယ်လှယ်ရေးကိစ္စကို

စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ အသုဘအိမ်၌ မစ္စတာပန်ဘလီချွတ်လည်း ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနီးသို့ပြေးလာ၍ “တစ်ဆိတ်ကလေး မောင်ရင်” ဟုဆိုကာ လက်လှမ်းပေးလေ၏။

ဈာပနနှင့် ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ် တစ်တွဲ၊ ဘစ်ဒီနှင့်ပန်ဘလီချွတ် တစ်တွဲ၊ မစ္စတာနှင့် မစ္စဟတ်ဘလီ တစ်တွဲ အိမ်ထဲမှ အစဉ်လိုက်ထွက်လာ၍ အဖြူကွပ်ထားသော သက္ကလပ် အနက်ကြီးကို လူ (၆) ယောက်စလုံးအပေါ်၌ လွှမ်းထားလိုက်သဖြင့် ခြေထောက် (၁၂) ချောင်းရှိသော တရုတ်တိုးနယားကြီးနှင့် တူလှပေတော့၏။ ရွာသူရွာသားများသည် အစီအစဉ်နှင့် လျှောက်လာကြသော ဈာပနအခမ်းအနားကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်အမ မစ္စဂါဂရီ၏အလောင်းကို ကျွန်ုပ်မမြင်ဘူးသည့် သွားလေသူ မွေးသဖခင်နှင့် မွေးမိခင်တို့၏ မြေပုံအနီးတွင် မြှုပ်နှံကြလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က အိပ်ခဲ့သော အခန်းကလေးတွင် အိပ်ခြင်းအားဖြင့် ဂျိုးအားကျေးဇူးပြုခဲ့ရာ ဂျိုးသည် ဤအခြင်းအရာအတွက် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်၏။

ဘစ်ဒီမှာ အမကြီး မရှိသည့်နောက် ဂျိုး၏အိမ်၌ နေထိုင်ရန် မလျော်သည်ဖြစ်၍ မစ္စဟတ်ဘလီ၏နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးလျှင် အသစ်ဖွင့်လှစ်သောကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာမအဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်လေ၏။ ဘစ်ဒီက ဂျိုးနေသားတကျ မရှိသေးမီ ၎င်းအား ပြုစုစောင့်ရှောက်သော တာဝန်ကို ယူပါမည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ကတိထားလိုက်၏။

အော်လစ်မှာ မစ္စဟေဗီရုံ၏ တံခါးမှူးအလုပ်မှထွက်ရ၍ ကျောက်တူးသောအလုပ်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်ရာ ထိုသူသည် ဘစ်ဒီကို ပိုးပန်းလျက်ရှိသည်ဟု ဘစ်ဒီထံမှ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ဆိုးမိ၏။

လန်ဒန်သို့ပြန်ခါနီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးထံသို့ မကြာမကြာ လာရောက်လည်ပတ်ပါမည်ဟု ကတိထားရာ ဂျိုးမှာ ဝမ်းသာသော်လည်း ဘစ်ဒီမူကား ကျွန်ုပ်စကားကို မယုံကြည်ချေ။ ထိုအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘစ်ဒီအပေါ်၌ စိတ်ဆိုးခဲ့မိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ဘစ်ဒီ တွေးထင်သည့်အတိုင်း မှန်ကန်လေတော့သတည်း။

အသံ (၂၅)

ဟားဘတ်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြာလေ အသုံးစွဲ ကြီးလေ ရှိနေကြသဖြင့် ကြွေးမြီ အလွန်ထူထပ်လျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ (၂၁)နှစ်ပြည့်၍ လူလားမြောက်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အုပ်ထိန်းသော မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် လူလားမြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်နေခဲ့သော အမွေနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။

၎င်းနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်တွင် စာရေး ဝမ်းမစ်က မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုသည်ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ အလုပ်တိုက်သို့ ရင်ဖိုလှိုက်စွာ သွားရောက်လေ၏။

မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ကျွန်ုပ်အား ကုလားထိုင်ပေးပြီးနောက် ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်အား မစ္စတာပစ်(ပ) ဟူ၍ ခေါ်ရတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ်လျှင် ငွေမည်မျှလောက် သုံးစွဲလျက်ရှိသည် ထင်ပါသနည်းဟု မေး၍ ကျွန်ုပ်က မခန့်မှန်းတတ်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။ “ထင်သားပဲ... ”ဟု မစ္စတာဂျက်ဂါးက ပြော၍ ကျွန်ုပ်အား မေးလိုသောအရာ ရှိပါသလောဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်ကို အမွေပေးမည့် ကျေးဇူးရှင်၏အမည်ကို ယနေ့ သိရပါမည်လောဟု ကျွန်ုပ်က မေး၏။

ဂျက် ။ ။ “ဒါကတော့ မမေးနဲ့၊ ဒီပြင်ဟာမေး”

နိုပ် ။ ။ “ခုမသိရရင် မကြာမီအတွင်း သိရမှာလား”

ဂျက် ။ ။ “ဒါလည်း မမေးနဲ့၊ ဒီပြင်ဟာမေး”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ ဧကန္တ ရမှာလားခင်ဗျာ”

ဤနေရာတွင် မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ဝမ်းမစ်ကို ခေါ်လိုက်၍ ဝမ်းမစ်လည်း စက္ကူတစ်ရွက် ပေးပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

ဂျက် ။ ။ “ကိုင်း မစ္စတာပစ်(ပ) ကျွန်ုပ် ပြောမယ်. . . နားထောင်၊ ခုတလောမှာ မင့်အသုံးစာရင်းဟာ တော်တော် များနေပြီ။ ကြွေးမြီများလည်း တင်သေးတယ် မှတ်တယ်. . . ”

နိုပ် ။ ။ “တင်ပါသေးတယ် ခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ထင်သားပဲ. . . ကိုင်းရေး . . . ဟောဒီစက္ကူကို ယူဖြန့်ကြည့်”

နိုပ် ။ ။ “ပေါင် (၅၀၀) တန် ငွေစက္ကူပါခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . ပေါင် (၅၀၀) ဆိုတာ မနည်းဘူးနော်”

နိုပ် ။ ။ “မနည်းပါဘူးခင်ဗျ”

ဂျက် ။ ။ “ကိုင်း. . . အဲဒီငွေစက္ကူဟာ မင့်ပစ္စည်းပဲ၊ မင်းအရွယ်ရောက်တဲ့နေ့မှာ လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ မင့်ကျေးဇူးရှင်က မင့်ကို ပေးလိုက်တယ်၊ နောက်ကို ဒီနှုန်းအတိုင်း မင်းရသွားလိမ့်မယ်၊ သို့သော် သုံးလတစ်ကြိမ် ဝမ်းမစ်ဆီမှာ (၁၂၅) ပေါင် လာထုတ်ယူလှည့်”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ဘာလဲ”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ဟာ မကြာမီ လန်ဒန်မြို့ကို လာမှာလား သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မှာလား ခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရှေးဦးစွာ တွေ့စဉ်က ငါဘာပြောသလဲ”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ပေါ်ချင်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဂျက် ။ ။ “အေး. . . အဲဒါ ငါ့အဖြေပဲ၊ သူပေါ်လာတဲ့အခါမှာ မင်းနဲ့သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအခါကျတော့

မင်းတို့အကြောင်းကို ငါက ဘာမှ သိဖို့ မလိုတော့
ဘူး၊ ကိုင်း ဒါပဲ"

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ အခန်းမှ ဝမ်းမစ်ဆီ
သို့ သွားပြီးလျှင် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် တိုင်ပင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေးတွင် စိတ်ဝင်စားသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊
ထိုလူ၌ အရင်းအနှီးမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ငွေကြေးစိုက်ထုတ်၍ ကူညီ
လိုကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဝမ်းမစ်က သူ၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိ၍
၎င်းနှင့် တိုင်ပင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ စကားပြန်ပါမည်ဟု ကတိထားလေ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမစ်နေအိမ်သို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွား
ရောက်၍ ၎င်းကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ငွေရင်းစပ်ဖက် လုပ်ကိုင်လိုသည့် ပွဲစားကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆက်မိ
ကြ၍ အတူတကွ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် စည်းကမ်းများ ရေးဆွဲကြ
လေ၏။ ၎င်းစည်းကမ်းအရ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါးထံမှ ရခဲ့သော
ပေါင်(၅၀၀)အနက်မှ တစ်ဝက်ကို ထုတ်ပေးရ၍ သုံးလလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ
မည်၍မည်မျှ အစုထည့်ဝင်ပါဦးမည်ဟူ၍လည်း ကတိထားရသည့်ပြင်
ကျွန်ုပ်အမွေရသောအခါတွင် သင့်ကျသောငွေကို တစ်လုံးတည်း ထည့်ဝင်
ပါမည်ဟူ၍လည်း စာချုပ်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းစာအချုပ်အရ ပွဲစားကလေးသည်
တာဝန်တစ်ဝက်ခံရ၍ ကျန်တစ်ဝက်မှာ ဟားဘတ်အတွက် ကျွန်ုပ်ရည်
မှန်းထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကို ဟားဘတ် မသိစေဘဲ
၎င်းအတွက် ကျသင့်သောငွေစာရင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်က စိုက်ထုတ်ထည့်
သွင်းထားခြင်း ဖြစ်လေရကား ဟားဘတ်သည် ပွဲစားကလေး ကလာရီကာ
ဆိုသူနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန် စီမံခဲ့သည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ပြောပြလေ၏။ ဟားဘတ်က ကလာရီကာသည် မိမိ
အတွက် ကျသင့်သော ငွေရင်းတစ်ဝက်ကို စိုက်ထုတ်ထည့်ရှင်းရှာသည်ဟု
ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် ဝမ်းသာအားရပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ
အမှန်အတိုင်း မသိရှာသော ဟားဘတ်၏ ဝမ်းသာခြင်းကို မြင်ရသဖြင့်
ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဝမ်းသာသော မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာခဲ့၏။ ထိုည၌
ကျွန်ုပ်ရရှိသောအမွေသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကောင်းကျိုးပေးသည်ဟု မဆိုနိုင်
ငြားသော်လည်း ၎င်းငွေဖြင့် အလွန်ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်

အား ကျေးဇူးပြုနိုင်ခွင့် ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ဝမ်းသာသော မျက်ရည်
များဖြင့် ခေါင်းအုံးရွဲလျက် ရှိ၏။

ဤအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် အလွန်တရာ အရေးကြီး
သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ ၎င်းအကြောင်းကို မဖော်ပြမီ
အံ့စတယ်လာအကြောင်းကို အခန်းသတ်သတ် ဖော်ပြပေးမည်။

အား: [၂၆]

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သေသဖြင့် ရစ်(ချ)မန် ရပ်ကွက်၌ရှိသော နေ အိမ်ကြီးတွင် တစ္ဆေခြောက်ခဲ့ပါလျှင် ၎င်းတစ္ဆေမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်လျက် ရှိငြားသော် လည်း နေ့ညမပြတ် အချိန်မရွေး ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် အံ့စတယ်လာ နေ ထိုင်သော အိမ်ကြီးသို့ တဝဲလည်လည်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေ မိလေတော့၏။

အံ့စတယ်လာနေထိုင်သော အိမ်ကြီးတွင် မုဆိုးမ မစ္စဘရန်ဒလီ နှင့် သမီးတစ်ယောက်ရှိရာ မုဆိုးမကြီးမှာ မစ္စဟောဗီရှ်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းစား ဖြစ်သည့်အလျောက် လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှ လူကုံထံများ လာရောက် လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ၎င်းအိမ်သို့ အခေါက်ပေါင်း များစွာ သွားရောက်လည်ပတ်၍ အံ့စတယ်လာနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံ ခွင့်ရှိသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် အံ့စတယ်လာတို့ ရင်းနှီးစွာ ခေါ်ဝေါ် ဆက်ဆံကြသည်ကို အခြားသော လူပျိုများသည် မနာလိုဝန်တုံ့ခြင်း ရှိကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူတို့ ထက် ပိုမို၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အံ့ စတယ်လာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရင်းနှီးခြင်းမှာ မောင်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် သို့ မဟုတ် ဆွေခွဲမျိုးခွဲတစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးခြင်းသာဖြစ်၍ ချစ်မှုကြိုက်မှု နှင့်ပတ်သက်၍မူ အခြားလူများကဲ့သို့ စခန်းဝေးကွာလှသောကြောင့်ပေ တည်း။ အံ့စတယ်လာနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မတ်နှင့်မရီး သို့မဟုတ် ခဲအိုနှင့် ခယ်မ တော်စပ်ခဲ့လျှင်လည်း ယခုထက် ဝေးကွာနိုင်ခွင့် မရှိတော့ချေ။

အံ့စတယ်လာကို ချစ်ကြိုက်သဖြင့် ပိုးပန်းကြသော ယောက်ျား များမှာ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် ပေါများလှ၏။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးစွာ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းကို မြင်ကြသဖြင့် အသည်း ကျွမ်းလျက် ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပွဲများ၊ ဇာတ်ပွဲများ၊ မြင်းပွဲများ၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်းများ အစရှိသော လူများစုဝေးသည့် နေရာများတွင် တတွဲတွဲရှိနေကြသဖြင့် အခြားသူတို့က ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အထင်ကြီးကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အတွင်းဆွေး ဆွေးလျက်ရှိသည်။ အဲဒီတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်စကားပြောသည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲနေရခြင်းမှာ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရသည်ဟူသော အခြင်းအရာကို အခါခပ်သိမ်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူကား အဲဒီတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ကရုဏာဖြစ်သည့် လက္ခဏာနှင့် “ဪ ပစ်(ပ) ခက်တာပဲနော်၊ ဒီလောက်တောင် သတိပေးလို့လည်း နားမလည်ရှာဘဲကိုး . . . ” ဟု ညည်းညူ၏။ “ဘာကို သတိပေးတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးသောအခါ “ကျုပ်ကို ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့ စိတ်ကူး မထည့်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတဲ့စကားပေါ့” ဟု အဲဒီတယ်လာက ပြန်ပြော၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအိမ်ကြီးသို့သွား၍ အဲဒီတယ်လာနှင့် တွေ့စဉ် အဲဒီတယ်လာက ၎င်းအား မစ္စဟေဗီရုံထံသို့ အသွားအပြန် လိုက်ပို့ရန် မှာထားလိုက်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင် သွားကြဖို့ ပြင်ဆင်လေ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဘယ်အခါမျှ တိုက်ရိုက်မရေးဘဲ အဲဒီတယ်လာမှတစ်ဆင့် မှာထားလေ့ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အဲဒီတယ်လာသည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့သွားကြ၍ တွေ့နေကျအခန်းထဲတွင် မစ္စဟေဗီရုံကို တွေ့ကြသောအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် အဲဒီတယ်လာအား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းမတတ် ချစ်ခင်သည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။ အဲဒီတယ်လာအား ကြည့်ပုံမျက်နှာထားနှင့် ပွေ့ပုံဖက်ပုံတို့မှာ မိခင်အမူအရာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ငန်းငန်းတက်ဆိုးရမလောက် ရှိနေလေတော့၏။

မစ္စဟေဗီရုံသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ အဲဒီတယ်လာသည် ၎င်း၏ခြေရင်း၌ ခုံနိမ့်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် အဲဒီတယ်လာ၏ ပေးစာများတွင် ဖော်ပြပါရှိသော ပိုးပန်းသူများ၏ အမည်နာမများကို ထပ်ခါတလဲလဲ မေး၍ အရသာနှင့် နားထောင်လေ၏။ ဤအပြုအမူကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အဲဒီတယ်လာတို့ကို ပေးစားရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိစေကာမူ အခြားသော လူပျိုများကို ရင်ကွဲနာကျအောင် နှိပ်စက်ခြင်းအားဖြင့် ယောက်ျားဟူသမျှအပေါ်တွင် လက်စားချေပြီးသည့် နောက်မှ ပေးစားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိ၏။

ဤတစ်ခေါက်တွင် အဲဒီစတယ်လာနှင့် မစ္စဟေဗီရုံတို့ အတိုက်အခံ စကားများကြသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း နီးကပ်စွာထိုင်ကြ၍ မစ္စဟေဗီရုံသည် အဲဒီစတယ်လာကို ပူးကပ်စွာ ဖက်ထားစဉ် အဲဒီစတယ်လာသည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ လက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ရုန်းထွက်မည်ပြု၏။

ရှုံ ။ ။ “ဘာလဲအေ . . . ညည်းက ငါ့ကို ငြီးငွေ့ပြီလား”
လာ ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြီးငွေ့တာပါ”

အဲဒီစတယ်လာသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထသွား၍ မီးတောက်များကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ရှုံ ။ ။ “ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်မ။ ငါ့ကိုငြီးငွေ့ပြီပေါ့လေ”

အဲဒီစတယ်လာလည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် မီးကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

ရှုံ ။ ။ “သူ့မှာ ချစ်တတ် ခင်တတ် ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ် ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲလိုပဲ”

လာ ။ ။ “အလို . . . ရှင်ကများ ကျွန်မကို စွပ်စွဲရသေးသလား၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူ ဖန်ဆင်းသလဲ။ ရှင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ရှင် လုပ်ထားတဲ့အရုပ် မဟုတ်လား၊ ကောင်းရင်လည်း ရှင့်တာဝန်၊ ဆိုးရင်လည်း ရှင့်တာဝန်ပဲ”

ရှုံ ။ ။ “ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်လောက်များ ခက်ထန်၊ ဘယ်လောက်များ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မိန်းကလေးလဲ၊ ငါက ယုယုယယ ပြုစုလာခဲ့တာများ ငါ့ကို ဒီလို ပြောသလား”

လာ ။ ။ “ကျွန်မက ပြုစုပါလို့ ကျွန်မက ခိုင်းဖူးလို့လား . . . ကျွန်မအပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းခဲ့လို့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို သဘောရှိလုပ်ဖို့ အပ်ထားပြီကော၊ ဘာလိုသေးလဲ”

ရှုံ ။ ။ “ငါ့ကို ချစ်မှ မချစ်ဘဲ”

လာ ။ ။ “အို မွေးစားတဲ့အမေရှင်၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို သဘောရှိပြုဖို့ အပ်ထားပြီဆိုမှဖြင့် ကျွန်မ ဘာလုပ်

ရဦးမှာလဲ၊ ပေးထားတာတွေရှိရင် ပြန်လိုချင်ရင် လည်းယူ၊ ဒီပြင်တော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်ဖို့ ခင်ဖို့ဆိုတာတော့ ကိုယ်ကမှ မပေးခဲ့ဘဲနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရနိုင်မှာလဲ”

ရှုံ ။ ။ “အလို. . . ငါက ညည်းကို မချစ်ဘူးပေါ့လေ”

လာ ။ ။ “ကျွန်မ အားလုံးသိပါတယ်၊ အမေက ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ကျွန်မကို မွေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီခုံကလေးပေါ် က ထိုင်ပြီး အမေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ ကြောက်များတောင် ကြောက်တယ်”

ရှုံ ။ ။ “မေ့ကြပါ မေ့ကြပါ ငါ့ကျေးဇူးကို မေ့ကြပါ”

လာ ။ ။ “မမေ့ပါဘူး အမေ . . . ကျွန်မ ဘာမှ မမေ့ပါဘူး ပေးထားတဲ့ သြဝါဒအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ရှုံ ။ ။ “မာနနော် မာန”

လာ ။ ။ “ဒီမာနကို ကျွန်မ ဘယ်ကရတာလဲ၊ သြဝါဒအတိုင်း မာနကြီးတော့ ဘယ်သူက အားပေးအားမြှောက် လုပ်ခဲ့သလဲ”

ရှုံ ။ ။ “တင်းပါပေ့ကွယ် တင်းပါပေ့”

လာ ။ ။ “တင်းအောင် ဘယ်သူ သင်ခဲ့သလဲ အမေ”

ရှုံ ။ ။ “မာနကြီးတယ် တင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့အပေါ်မှာ တင်းရသလားဟဲ့ အဲ့စတယ်လာရဲ့”

လာ ။ ။ “တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတော်ကြာ ကွဲနေ လို့ တွေ့ရအောင် လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မကို ဘာ ကြောင့် အပြစ်ရှာတာလဲ အမေ။ ကျွန်မဟာ အမေ့ အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ် လား”

ရှုံ ။ ။ “ငါကချစ်သလိုများပြန်ပြီး မချစ်နိုင်ဘူးလားဟယ်”

လာ ။ ။ “ကိုယ်မသင်ခဲ့ရတဲ့စာကို ဘာလဲဟာ တတ်နိုင်ပါမလဲ အမေ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အရုပ်ကို ကိုယ်အပြစ်ရှာ နေလို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး အမေ”

ထိုအတောအတွင်း၌ မစ္စဟေဗီရုံမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ လျှောကျသွား၍ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို အံ့စတယ် လာအား ညွှန်ပြ၍ အခွင့်ကောင်းယူပြီးလျှင် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသောအဆောင်၌ အိပ်စက်လေရာ ထိုအိမ်၌ ပထမအကြိမ် အိပ်ရဖူးခြင်းဖြစ်၍ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မစ္စဟေဗီရုံ၏ ရုပ်ပုံသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာလှည့်ရာအရပ်၌ တဝဲဝဲ ပေါ်လျက်ရှိ၏။ နာရီပြန် (၂) ချက်အချိန်ခန့်တွင် လေရှူရှိုက်ရန်အတွက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ မစ္စဟေဗီရုံမှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ညည်းညူသောအသံကို ကြားသေးရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမကြီး၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကို မကြည့်လိုသည်နှင့် မြေကွက်လပ်ထဲတွင် အတန်ကြာအောင် စကြိုလျှောက်နေလေ၏။ အရုဏ်တက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံနေသောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိရာ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်နှင့် စကြိုလျှောက်တုန်းပင် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ကြရာ အံ့စတယ်လာနှင့် မစ္စဟေဗီရုံတို့မှာ နောက်ထပ်၍ အတိုက်အခံပြောခြင်း မရှိတော့ချေ။ အံ့စတယ်လာအပေါ်တွင် မစ္စဟေဗီရုံ၏ အမူအရာမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ အနည်းငယ် ရွံ့တွန့်တွန့် ရှိသည်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။ အံ့စတယ်လာနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏အိမ်သို့ လေးကြိမ်တိုင်တိုင် သွားရောက်လည်ပတ်ကြရာ ၎င်းအကြိမ်များတွင်လည်း ရန်ဖြစ်ခြင်း မရှိကြချေ။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာပေါက်ကံထံ၌ ပညာသင်ဖက် ဖြစ်သော ဒရမ္မလီအကြောင်းကို မဖော်ပြလိုဘဲနှင့် ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ဟားဘတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပါဝင်ထားသောကလပ်၌ ဒရမ္မလီလည်း မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ၎င်းကလပ်ထုံးစံမှာ မင်းသားများသည် တစ်လှည့်စီထ၍ မိမိတို့သဘောကျသော မိန်းမမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အမည်ကို ဖော်ထုတ်ပြောပြပြီးလျှင် ၎င်းကို ချီးကျူးသောအနေဖြင့် မင်းသားအားလုံး အရက်သောက်ကြရ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကလပ်အစည်းအဝေးတွင် ဒရမ္မလီ၏အလှည့်ကျသဖြင့် ဒရမ္မလီသည် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်ပြီးနောက် အံ့စတယ်လာ၏ အမည်ကိုဖော်ထုတ်ကာ ချီးကျူးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က “နာမည်ကို စုံအောင်ပြောပါ။ ဘာ အံ့စတယ်လာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ

တွင် အခြားမင်းသားများက ယုတ်စွာအဆုံး မိန်းကလေး၏ နေရပ်ကို ပြောသင့်သည်ဟု ထောက်ခံကြ၏။

ထိုအခါ ဒရမ္မလီက “ရစ်(ချ)မန်က အဲ့စတယ်လာပဲ၊ ပြိုင်ဘက် မရှိအောင် ချောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ” ဟု ပြော၏။ ဤတွင်ဟားဘတ်က “ကျွန်ုပ်သိတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း “ကျုပ်လည်း သိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒရမ္မလီသည် “မင်းလားကွသိတာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ဖန်ခွက်နှင့် ပေါက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဒရမ္မလီဆိုသူသည် မိမိနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အမည်ကို ဖော်ထုတ်ချီးကျူးနေပါသည်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဒရမ္မလီက “ဘာပြောတာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုလျှင် ကျွန်ုပ်နေသော အရပ်ကို ဒရမ္မလီသိပါသည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား တစ်ယောက်ချင်းသတ်ဖို့ ချဲ့လင့် (ခ) လုပ်ခြင်းပေတည်း။

ထိုအခါ ကလပ်မင်းသားများသည် မိမိတို့ မင်းသား အချင်းချင်း လက်နက်ကိုင်စွဲကာ သတ်ထိုက် မသတ်ထိုက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်းထ၍ ပြောကြလေရာ ထောက်ခံသူရော ကန့်ကွက်သူများပါ သွေးပူလာကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဖက် (၆) ယောက်အထိ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကလပ်ဥပဒေစည်းကမ်းအရ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်ကို မစွတာဒရမ္မလီသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် သိကျွမ်းကြောင်းကို သက်သေခံ တစ်စုံတစ်ခု ပြနိုင်ခဲ့လျှင် မစွတာပစ်(ပ) က ဂုဏ်သရေရှိ မင်းသားတစ်ယောက်ပီပီ မိမိမှားယွင်းကြောင်းကို ဝန်ခံရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြရ၏။ ထိုကိစ္စကို နောက်တစ်နေ့တွင် ပြီးပြတ်အောင် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ရက်ချိန်းထားရာ ထိုနေ့တွင် ဒရမ္မလီသည် အဲ့စတယ်လာနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တွဲ၍ ကဖူးပါသည်ဟု အဲ့စတယ်လာ၏ လက်ရေးဖြင့် ဝန်ခံထားသော စာတစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့ရကား ကျွန်ုပ်မှာ မှားယွင်းကြောင်းကို ဝန်ခံရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ မည်သို့ပင် ဝန်ခံသော်လည်း ဒရမ္မလီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စားတော့ ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လျက် ထိုင်နေကြလေ၏။

အဲ့စတယ်လာသည် အလွန်တရာ ညံ့ဖျင်းစုတ်ပဲ့လှသည့် ဒရမ္မလီကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်ကို အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံရချေသလောဟု ကျွန်ုပ် ဒေါပွလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဒရမ္မလီကလွဲလျှင် အဲ့စတယ်

လာက မည်သည့် ယောက်ျားကို လက်ခံသည်ဖြစ်စေ တော်ပါလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရာ ဒရမ္မလီမှာ အဲ့စတယ် လာကို ပိုးပန်းနေ၍ အဲ့စတယ်လာကလည်း မျက်နှာသာပေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဒရမ္မလီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကြာခဏ လမ်းချင်းဆုံလျက်ရှိကြ၏။ အဲ့စတယ်လာသည် ဒရမ္မလီကို ရံဖန် မြှောက်ပေး၍၊ ရံဖန် နှိမ်ပြီးလျှင် ရံဖန် အရောဝင်၍၊ ရံဖန် အဖက်မလုပ်ဘဲ နေခြင်းများကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။ ဒရမ္မလီသည် ဓနုဂုဏ်ရောက်သည့်အလျောက် အဲ့စတယ်လာကို အတင်း ပိုးပန်းလေရာ ၎င်းထက် အရည်အချင်းသာသော သူများထက်ပင် ဇွဲကောင်းသည့်အနေမျိုး ဖြစ်နေလေ၏။

ကပွဲတစ်ခု၌ အဲ့စတယ်လာသည် အခြားသော မိန်းကလေးများထက် အပြတ်အသတ် ချောမောလှပ၍ ဒရမ္မလီသည် အဲ့စတယ်လာ နောက်သို့ အတင်း တွယ်ကပ်လျက်ရှိရာ အဲ့စတယ်လာကလည်း မျက်နှာသာပေးသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာကို အခွင့်သာသောအခါတွင် သတိပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အဲ့စတယ်လာအား ဒရမ္မလီကို မျက်နှာသာပေးခြင်းမှာ ထိုလူ၌ မည်သို့သော အရည်အချင်းများ တွေ့မြင်ပါသနည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ အဲ့စတယ်လာက “ဖယောင်းတိုင်ကို ပိုးဖလံများ ဝင်တိုးသောအခါ ဖယောင်းတိုင်က မည်သို့ တတ်နိုင်ပါသနည်း”ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်မေး၏။

နိုပ် ။ ။ “ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး အဲ့စတယ်လာ၊ ဒရမ္မလီ ဆိုတဲ့ငနဲဟာက လူတိုင်းက ရှုတ်ချထားတဲ့ငနဲ အဲ့စတယ်လာရဲ့၊ ဒီအကြောင်း သိရဲ့လား။”

လာ ။ ။ “ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

နိုပ် ။ ။ “ဒီအကောင်က ရုပ်လည်း မရှိ၊ စိတ်ကလည်း အင်မတန် ညံ့တာနဲ့တောင်၊ အဲ့စတယ်လာက မျက်နှာသာပေးနေတာ အံ့ဩပါရဲ့။”

လာ ။ ။ “ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

နိုပ် ။ ။ “ဒီကောင်က ပိုက်ဆံပေါပြီး ပိုက်ဆံဂုဏ်ရောက်နေတဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်များက လွဲပြီး၊ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘူး အဲ့စတယ်လာ”

လာ ။ ။ “ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

နိုပ် ။ ။ “ဘာဖြစ်မလဲ ဒီလိုကောင်မျိုးကို မျက်နှာသာပေးတာ တွေရတော့ ကျုပ် အသည်းကျွမ်းတာပေါ့ အဲ့စတယ်လာ”

အမှန်ကိုရေးရလျှင် အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ် အခံရခက်ရန် အတွက် ဒရမ္မလီကို မျက်နှာသာပေးခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ခုသာ ခံသာ ရှိပါသေး၏။ ယခု အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကို လုံးဝ လူရာမသွင်းဘဲ လျစ်လျူ ဥပေက္ခာရှုကာ မထီမဲ့မြင် ပြုခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သာ၍ အခံရ ခက်လှပေတော့၏။

လာ ။ ။ “ဒီပြင်လူများ အခံရ ခက်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်က တမင်လုပ်တာမို့ ညည်းတွားစရာရှိပါသေးရဲ့၊ ကျုပ်က မရည်ရွယ်ဘဲ မင်းက အခံရခက်နေတာတော့ စကားလုပ်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ပစ်(ပ) ရယ်”

နိုပ် ။ ။ “ပြောရပါသော်ကော အဲ့စတယ်လာ၊ ယောက်ျားထဲမှာ အနံ့ဆုံး အညံ့ဆုံးဆိုတဲ့ ငနဲကိုမှ မျက်နှာသာပေးရမလားလို့ လူများကဲ့ရဲ့တာကို ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး”

လာ ။ ။ “ကျုပ်က ခံနိုင်တယ်”

နိုပ် ။ ။ “တယ် ခေါင်းမာလှပါကလား ကရီ၊ ကျုပ်တို့များတော့ ဒရမ္မလီကို ကြည့်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး၊ သူ့ကို ပြုံးတဲ့ အပြုံးမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပေါင် အဲ့စတယ်လာ”

လာ ။ ။ “ဒါဖြင့် မင့်ကိုလည်း လှည့်စားပြီး ထောင်ဖမ်းတာ ခံချင်လို့လား”

နိုပ် ။ ။ “ဒါဖြင့် သူ့ကို လှည့်စားပြီး ထောင်ဖမ်းနေတာပေါ့လေ”

လာ ။ ။ “ဟုတ်တယ် မင်းကလွဲလို့ ယောက်ျားတွေ အားလုံးပဲ၊ ဟော မစွတာဒရမ္မလီလာပြီ၊ တော်ကြစို့ ”

ရှေးဝတ္ထုတစ်ခု၌ အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုကို စက်ကြိုးယန္တရားဖြင့် ဆင်ထား၍ ၎င်းအဆောက်အဦအတွင်း၌ ဘုရင်တစ်ပါးရှိနေရာ

ဘုရင်၏ရှေ့၌ရှိသော ကြိုးကလေးတစ်ချောင်းသည် ၎င်းအဆောက်အဦ
ကြီးတစ်ခုလုံးကို တည်မြဲအောင် နှောင့်ဖွဲ့ထားကြောင်း ၎င်းကြိုးကိုဖြတ်
လိုက်လျှင် အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျမည့်အကြောင်း၊ ဘုရင်
လက်ထဲ၌ ဓားတစ်ချောင်းကိုင်စွဲလျက်ရှိရာ ၎င်းဓားဖြင့် ထိုကြိုးကို ဖြတ်
လိုက်ရာတွင် အဆောက်အဦတစ်ခုလုံးသည် ဘုရင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့
လဲပြိုကျလာကြောင်း ဖတ်ရဖူး၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းဘုရင်ကဲ့သို့ပင်
ရှိနေ၍ စက်ကြိုးယန္တရားဖြင့် တပ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ရှိသော အဆောက်
အဦကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ချက်ဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပြိုကျလာချေဦး
တော့မည်။

အင်း (၂၇)

ကျွန်ုပ်မှာ အသက် (၂၃) နှစ်ရှိလာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ဆက်ခံမည်ဆိုသော အမွေနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ထမ်မံကြားသိရခြင်း မရှိသေးချေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဟားဘတ်တို့သည် ဘားနစ်ထမ်းဆိုင်မှု ထွက်ခွာ၍ မြစ်အနီးရှိ 'ဂါးဒင်းကုတ်' ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာပေါ့ကန် လက်အောက်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ တိုက်ရိုက်နည်းအားဖြင့် ပညာမသင်တော့ဘဲ ၎င်း၏ ဩဝါဒကိုသာ ဆက်လက် ခံယူလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါခဲ့ရာ ဟားဘတ်၏ အစုစပ်လုပ်ငန်းမှာလည်း ဆက်လက် တည်မြဲလျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဟားဘတ်သည် ပြင်သစ်ပြည် မာဆေးမြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားရောက်သဖြင့် အိမ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရာ မိုးရောလေပါ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ညဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် (၁၁) နာရီတိုင်အောင် စာဖတ်လျက်ရှိ၏။ စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ (၁၁) နာရီ ထိုးသဖြင့် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေကားမှတက်လာသော ခြေသံများ ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်မီးခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ လှေကားသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် “ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်သလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ လှေကားပေါ်မှလူက မစ္စတာပစ်(ပ) ကို တွေ့ချင်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။ “ကျွန်တော်ပါပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသဖြင့် လှေကားပေါ်မှလူသည် အထက်သို့တက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မီးအလင်းရောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်အား ကျေနပ်နှစ်သက်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုသူမှာ အသက် (၆၀) ခန့်ရှိ၍ အလုံးအဖန် ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရှိသော အဝတ်ကြမ်းများကို ဝတ်ဆင်လျက်ရှိရာ လှေကား ထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လက်နှစ် ဖက်လုံး ဆန့်တန်းကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် နှုတ်ဆက်မည် ပြုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူကြီး၏အမူအရာကို အလွန်အံ့ဩ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လို ဟန်တူသည်နှင့် “ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု ပြောသည်တွင် လူကြီးလည်း စားပွဲအနီးသို့ တက်လာသဖြင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားပြီးနောက် ကိစ္စကိုမေးရာ လူကြီးသည် အံ့ဩကျေ နပ်သော မျက်နှာထားနှင့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်၍ အပေါ် အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ထားလေ၏။ ၎င်းနောက် လူကြီးသည် ယခင် နည်းတူ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်က ရူးလေသလော ဟု အောက်မေ့၍ “ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ” ဟု မေးလိုက်၏။

လူ ။ ။ “ပြောပါမယ် ခဏနေပါဦး၊ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

နုပ် ။ ။ “သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလို မေးတာလဲ”

လူ ။ ။ “တယ်လာတဲ့လူပါလား၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးမှ ကြိုက် တာပဲ၊ ကျုပ်တော့ တွန်းမချနဲ့နော်၊ တွန်းချရင် မောင်ရင် မှားလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် လူကြီး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိရာတွင် ဘွားခနဲ သတိရမိပေတော့၏။ ဤလူကြီးကား ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ် စားစရာများနှင့် တံစဉ်းတစ်ချောင်းခိုးဝှက်၍ ပေးခဲ့သော ထောင်ပြေးကြီးဖြစ်သည်ကို သတိ ရမိပေသောကြောင့်တည်း။ လူကြီးသည် မီးဖိုတွင် မီးလှုံလျက်ရှိရာမှ ကျွန်ုပ် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းပေးပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပေးလိုက်သည်တွင် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက် များကို အားရပါးရ လှုပ်ယမ်းလျက် “အင်မတန်တော်တဲ့ လူကလေးပဲ၊ မင်းကို ငါ မမေ့ပါဘူးကွယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ပွေ့ဖက်တော့မည်ကဲ့သို့ ပြုလေရာ ကျွန်ုပ်က သူ၏ရင်ဘတ်ကို တွန်းဖယ်လျက် “တော်ပါလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး လာခဲ့ခြင်းဟာလည်း စိတ်

ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိရပါပြီ။ သို့သော် ခင်ဗျား နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ. . ”

လူကြီးသည် ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေ သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်နေမိ၏။

လူ ။ ။ “ပြောပါလေ မောင်နဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ. . ”

နိုင် ။ ။ “ကျေးဇူးပြုတုန်းကပြုခဲ့လို့ ကျေးဇူးသိတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ ဆက်လက်ပြီး မိတ်ဆက်နေကြဖို့ မလို ပါဘူး မှတ်တယ်။ သို့သော် ခင်ဗျားမှာ မိုးရေတွေ ရွှံ့လာလို့ အရက်ကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက် သွားပါဦးလား။”

လူကြီးက သောက်မည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရမ်အရက်နှင့် ရေ နွေးကို လင်ဗန်းနှင့်ပြင်၍ စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီးနောက် လူကြီးကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ရာတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြမိ၏။

နိုင် ။ ။ “ကျွန်တော်က ဧည့်ဝတ်ကောင်းကောင်း မကျေတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွား တာပါ။”

ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲတွင် ဝှဲ ထည့်ပြီးလျှင် တစ်ခွက်စီ သောက်မည် ပြုလေ၏။

နိုင် ။ ။ “ခင်ဗျား ဘယ်လို အသက်မွေးသလဲ”

လူ ။ ။ “ဟို. . ဩစတြေးလီယားကျွန်းမှာ သိုးတွေ မွေး တယ်။ ဒီပြင် ကုန်လည်းကူးတယ်”

နိုင် ။ ။ “ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

လူ ။ ။ “မင်း ဒီလိုပြောတာ ငါဝမ်းသာတယ် လူကလေး။”

ကျွန်ုပ်သည် ‘လူကလေး’. . . ဟု အရောတဝင် ခေါ်သည်ကို မခံ ချင်သော်လည်း အရေးမယူဘဲ နေခဲ့၏။

နိုင် ။ ။ “လူတစ်ယောက်လွတ်ပြီး ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက် ခင် ဗျားက ပို့ခိုင်းတာ ကျွန်တော် ရတယ်ဗျာ၊ နှစ်ပေါင်

ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဟိုတုန်းကတော့ ဧရာမ
ငွေကြီးပေါ့ဗျာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ချောင်
လည်နေလို့ ခင်ဗျာပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးပါရစေဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ပေါင်စက္ကူ နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ
ပြီးလျှင် လူကြီးလက်သို့ ပေးလိုက်ရာ လူကြီးသည် စက္ကူနှစ်ရွက်ကို မီးဖို
တွင် မီးရှို့ပစ်လိုက်လေ၏။

လူ ။ ။ “မောင် ချောင်လည်ပုံ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

လူကြီးသည် မီးဖိုကျောခိုင်းလျက် မီးလှုံရင်း ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်လာ၍ အမွေရ
ဖို့ မျှော်လင့်စရာရှိသောကြောင့် ချောင်လည်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ထစ်ငေါ့
စွာ ဖြေရလေ၏။

လူ ။ ။ “ဘယ်လို အမွေပါတဲ့လဲ မောင်”

နှုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ”

လူ ။ ။ “ဘယ်သူက ပေးမှာတဲ့လဲ”

နှုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ”

လူ ။ ။ “မောင်က မသိဘူး ဟုတ်စ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်က တွေး
ကြည့်မယ်၊ မောင် လူလားမြောက်တဲ့နေ့ကစပြီး
ပေါင် (၅၀၀) ရတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခုန်လျက် ထိုင်ရာမှထပြီး
လျှင် ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် လက်တင်လျက် လူကြီးကို ငေးကြည့်နေ
မိလေ၏။

လူ ။ ။ “အရွယ်မရောက်ခင်တုန်းက မောင့်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့
လူတစ်ယောက်ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ရှေ့နေထဲက
လေ၊ သူ့နာမည်က ‘ဂဇယ်ယပင်း’နဲ့ စတယ် မဟုတ်
လား”

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏
ဦးခေါင်းထဲ ဓာတ်မီးရောင်လက်သကဲ့သို့ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အလင်းရောင်
ထွက်လျက် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်မိစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

လူ ။ ။ “မောင့် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာက မစ္စတာဂျက်ဂါးဆိုတဲ့ ရှေ့နေကို အစောင့်အရှောက်ထားပြီး၊ မောင်နေ ထိုင်တဲ့ လိပ်စာကို သူ့ စာရေး ဝမ်းမစ်ဆိုတဲ့လူဆီ ကို စာရေးပြီး စုံစမ်းတယ်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

ကျွန်ုပ်မှာ ကုလားထိုင် နောက်မှီပေါ်၌ လက်တစ်ဖက်တင်လျက် လက်တစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဖိနှိပ်ကာ ရပ်နေစဉ် ထိုလူကြီး၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိစပြုလာသည်နှင့် လွန်စွာအံ့သြလှသဖြင့် စကား မပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ဆိုဖာပေါ်သို့ တင်ထားပြီးနောက် မျက်နှာချင်းတွေ့ဆိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လျက်. . .

လူ ။ ။ “ပစ်(ပ) လူကလေးရယ်၊ ငါ မင်းကို လူကုံထံ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပြီးပြီ၊ မင်းကို ငွေတွေ ပေးလာခဲ့တာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပဲကွယ်၊ ဟိုနေ့တုန်းကတည်းက ငါရှာလို့ ငွေတစ်ကျပ်ရရင် အဲ့ဒီ ငွေတစ်ကျပ်ကို မင်း ပေးပါမယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့ပါတယ်၊ ငါက ဆင်းဆင်းရဲရဲနေပြီး၊ မင်းကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားခဲ့ပါတယ်၊ ငါက အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး မင်းကို အလုပ်မလုပ်စေဘဲ ထားခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကို ငါ ထုတ်ဖော်ပြောတာက ငါ့အပေါ် ကျေးဇူးတင်စေချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ကျွေးမွေးဖူးတဲ့ လူဟာ ကောင်းစားလာလို့ လူတစ်ယောက်ကို လူကုံထံဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိစေဖို့ ငါပြောပြတာပါ၊ ငါလုပ်ပေးတဲ့ လူကုံထံဟာ မင်းပါပဲ လူကလေးရယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဤလူကြီးကို သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးသဖွယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဖြစ်လာမိတော့၏။

လူ ။ ။ “ဒီမှာကွယ့် လူကလေးရဲ့၊ ငါဟာ မင်းရဲ့ ဒုတိယအဖေပဲ၊ မင်းဟာ ငါ့သားပဲ. . . တကယ်ဆိုတော့ သားလောက်တောင် မကပါဘူးကွယ်၊ မင်းသုံးဖြုန်းရအောင် ငါက ငွေစုပေးတယ်၊ သိုးထိန်းအဖြစ်နဲ့

သူတစ်ပါးအိမ်မှာ စာရင်းငှားလုပ်ရလို့ တဲကုပ်
ကလေးထဲမှာ နေရတုန်း မင့်မျက်နှာကလေးကို
ငါ့မျက်စိထဲမှာ ပေါ်ပေါ်လာပြီး၊ ငါသူဌေးဖြစ်တဲ့နေ့
မှာ မင်းကို လူကဲ့သို့ တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်
မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့တယ်။ ငါ ရည်မှန်းတဲ့အတိုင်း
အခု ထမြောက်ပြီ မဟုတ်လား လူကလေးရဲ့၊ ကြည့်
စမ်း မင့်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက် သားသားနား
နားရှိသလဲ။ . လူကဲ့သို့ထဲက လော့ဒ် ဆိုတဲ့ လူတွေ
တောင် မင်းလောက် မသုံးဖြုန်းနိုင်ပေဘူး၊ ပြိုင်ချင်
ပြိုင်ချေ၊ မင်းက နိုင်စေမယ်”

လူကြီးသည် မိမိလုပ်ခဲ့သော အလုပ်အကြောင်းကို ဂုဏ်ဖော်လျက်
ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ အလွန် စိတ်ပျက်လျက် ရှိသည်ကို မရိပ်မိချေ။ ၎င်းနောက်
လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အိတ်ထဲမှ ရွှေနာရီကို လည်းကောင်း၊ လက်မှ
ကျောက်နီများ ခြံရံထားသော စိန်လက်စွပ်ကို လည်းကောင်း ယူကြည့်၍
ပထမတန်း လူကဲ့သို့တစ်ယောက်သာလျှင် ဤသို့သော ပစ္စည်းမျိုးကို ဝယ်
ယူဝတ်ဆင်နိုင်မည်ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်အဆင်းကို
ခိုးကျူး၍ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ကြိုက်သော ရည်းစားရှိပါလျှင် ငွေနှင့်ဝယ်ယူ၍
ဖြစ်နိုင်ပါက ငွေမည်မျှ ကုန်ရမည်ဖြစ်စေ ရအောင် ယူပေးမည့်အကြောင်း
ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အံ့စတယ်လာကို သတိရမိ၏။ နောက်ဆုံး၌
လူကြီးသည် တစ်ပြည်တစ်နိုင်ငံ၌ အလွန်နံ့သာသောအခြေမှ မိမိ၏ လုံ့လ
ဝီရိယဖြင့် သူဌေးတစ်ယောက်အခြေသို့ ရောက်လာခဲ့ပုံ အကြောင်းများကို
ပြောပြပြီးလျှင် ပထမနှစ်၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးထံသို့ ကျွန်ုပ်အတွက် ငွေတင်ပို့
လိုက်သည့် အကြောင်းအရာများကိုလည်း ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဤ
လူကြီးနှင့်မတွေ့ရဘဲ ပန်းပဲဖိုထဲ၌ ဘာသာအလျောက် ပန်းပဲသမားအဖြစ်
နှင့်နေရလျှင် ယခုထက် ရောင့်ရဲကျေနပ်၍ ယခုထက် စိတ်ချမ်းသာခြင်း
ရှိချေတော့မည် တကားဟု စဉ်းစားမိ၏။ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ယုယု
ယယ ပြုလုပ်တိုင်း စိတ်ထဲ၌ ရွံ့ခြင်း တွန့်ခြင်း ပြုမိသဖြင့် ဤအခြင်းအရာ
ကို လူကြီးမသိစေရအောင် ကြိုးစား၍ ဟန်ဆောင်ရ၏။

လူကြီးသည် ပြောလိုသော စကားများကို အားရအောင် ပြောပြီး
နောက် ၎င်းအား မည်သည့်နေရာ၌ အိပ်စေဖို့ နေရာချထားပါမည်နည်းဟု
မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူငယ်ချင်း ဟားဘတ်၏အခန်းမှာ အားလပ်နေ

သောကြောင့် ၎င်းပြန်မလာမီ ထိုအခန်း၌ အိပ်စေဖို့ စီမံလေ၏။ လူကြီးက ဤနေရာ၌ မိမိတည်းခိုသည်ကို လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်စွာထားဖို့ အရေးကြီးကြောင်းပြောသဖြင့်၊ အဘယ်ကြောင့် အရေးကြီးပါသနည်းဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာတွင် လူကြီးက လူများသိခဲ့လျှင် မိမိ သေရလိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသနည်းဟု ကျွန်ုပ်က မေးသောအခါ လူကြီးက တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပို့ခြင်းခံရသူ ဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာခြင်းကို အစိုးရသိခဲ့လျှင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဤစကားကို ကြားရသောအခါတွင်မူကား ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်စက်ဆုပ်ခြင်း၏ အဆုံးစွန်သော အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ဤလူကြီးကား ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကျွန်ုပ်မတောင်းသော ငွေများကို တင်ပို့ပြီးနောက် အသက်ကိုစွန့်၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာပြီးလျှင် သူ၏အသက်ကို လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးရန် ကျွန်ုပ်အား တာဝန်ပေးထားသကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့လေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်များမှ အလင်းရောင် မထွက်စေရအောင် ပိတ်ထား၍ တံခါးများကို လုံခြုံစွာ မင်းတုန်းချထားလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ လူကြီးသည် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ရမ်အရက်နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို စားလျက်ရှိ၏။ သူ့စားပွဲကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းကုန်း၌ ဝက်သားသွတ်မုန့်နှင့် ပေါင်မုန့်များ စားပွဲကို သတိရမိ၏။

ဟားဘတ်၏ အခန်းကို ပြင်ဆင်ပေးပြီးနောက် အဝတ်များ လဲလှယ်ရန် ထုတ်ပေး၍ လူကြီးအား အခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်၍ တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ စဉ်းစား စိတ်ကူးနေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးရှင်ကား မစ္စဟေဗီရုံဖြစ်သည်ဟု တွေးထင်မိခြင်းမှာ အိပ်မက်မျှသာဖြစ်၍ အဲ့စတယ်လာမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်ပေးစားရန် မဟုတ်တော့ချေ။ မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ ကျွန်ုပ်သွားခဲ့ရခြင်းမှာ မစ္စဟေဗီရုံ၏ ဆွေမျိုးများကို ငြူစုအောင်ပြုလုပ်၍ အဲ့စတယ်လာအားလည်း ယောက်ျားများကို ရင်ကွဲအောင် ပြုလုပ်ခြင်းကိစ္စ၌ အလေ့အကျင့် ရစေရန်မျှသာ ဖြစ်တော့၏။ ဤသည်တို့ကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို နာကြည်းစေသော စိတ်ကူးများဖြစ်လေရာ အနာကြည်းဆုံးသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာကား . . . ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့သော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုပေါင်း မည်မျှကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု မသိရ၍ အချိန်မရွေး

ဖမ်းဆီးနိုင်သော ထောင်ပြေးကြီးတစ်ယောက်အတွက် ဂျိုးကို စွန့်ပယ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးထံသို့လည်းကောင်း၊ ဘစ်ဒီထံသို့လည်းကောင်း၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်မှာ မိမိအဖိုးမတန် အသုံးမကျသည့်အဖြစ်ကို သိရှိရသောကြောင့် ထိုသူတို့၏ မျက်နှာကို ကြည့်ဖို့ပင် အလွန် ခဲယဉ်းနေတော့၏။

အရုဏ်တက်လုနီးချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီး အိပ်လျက်ရှိသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်၍ ဦးခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပတ်စီးလျက် သေနတ်ကို ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ချထားကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော လူကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်း၏ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သော့ခတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် မီးဖိုအနီး၌ သွား၍ နံနက် (၅) နာရီအချိန်တွင်မှ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်တွင် ဖယောင်းတိုင်များကို ငြိမ်း၍ မီးဖိုထဲ၌ မီးများသေလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၂၅)

ကျွန်ုပ်သည် ဤလူကြီးကို မည်ကဲ့သို့ ပုန်းလျှိုး ကွယ်ဝှက်၍ ထားရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးမိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တပည့်ကျော် ပက်ပါးကို ထုတ်ပစ်လိုက်၍ တူဝရီးနှစ်ယောက်တို့အား နေ့အချိန်များတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရန်အတွက် ငှားရမ်းထားသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အား ကျွန်ုပ် ဦးလေးတစ်ယောက် အလည်အပတ် ရောက်လာသည်ဟု ပြောရန် စိတ်ကူးထား၏။ ၎င်းနောက် မိုးမလင်းသေးသည်နှင့် မီးထွန်းရန် ပြင်ဆင်ရာတွင် မီးခြစ်ရှာမတွေ့သည်နှင့် ည ဒရဝမ်ထဲမှ မှန်အိမ်ငှားရန် လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ လှေကားပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိသည်နှင့် စုံစမ်းကြည့်ရာတွင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ မည်သူနည်းဟု မေးသော်လည်း အဖြေမပေးဘဲ တိမ်းရှောင်သွားသည်ကိုသာ သိလိုက်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ည ဒရဝမ်ထဲသို့ သွား၍ လှေကားရင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ အစောင့်ထားခဲ့၍ ဖယောင်းတိုင်တိုကလေးကို ၎င်း၏ မှန်အိမ်မှ မီးညှိခဲ့ပြီးနောက် လှေကားတစ်လျှောက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းများကို ရှာဖွေပါသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် လှေကားရင်းသို့ ဆင်းလာ၍ ဒရဝမ်အား မေးမြန်းစုံစမ်းရာ ဒရဝမ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေကားမှ ထွက်သွားသော လူတစ်ယောက်၏နောက်မှ အခြားလူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောပြသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူကြီး၏ လုံခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မိုးမလင်းသေးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုဖာပေါ်၌ စိတ်ကူးရင်း အိပ်ပျော်သွားပြန်ရာ မိုးလင်းသောအခါမှ နိုးလာလေတော့၏။

တူဝရီးနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က ယမန်ည၌က ဦးလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းပြော၍ နံနက်စာကို

လည်း နှစ်ယောက်အတွက် ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက်တို့လည်း အိမ်ထဲတွင် ၎င်းတို့၏အလုပ်ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် လူကြီးနိုးလာ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေရာ သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ နေ၏ အလင်းရောင်တွင် မီးရောင်ထဲမှာ ထက်ပင် ဆိုးရွားလှပေတော့၏။ အနီးတွင် ထိုင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က အမည်ကို မေးသောအခါ မက်ဝွစ်(ချ)ခေါ်ကြောင်း ပြော၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်က “ယမန်ညဉ့်က ၎င်း၏နောက်မှ လူတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်ကို မြင်ပါသလော” ဟု မေးရာ မြင်မိသလိုလိုရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်၏။ လူကြီးမူကား စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် လက္ခဏာမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် လူကြီး၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စုံစမ်းမေးမြန်းရာတွင် လူကြီးက မိမိမှာ လန်ဒန်မြို့ကြီးထဲ၌ မနေခဲ့ဘဲ တောပိုင်း၌ နေထိုင်ကြောင်း အမှုဖြစ်၍ ရုံးတင်စစ်ဆေးသည့်အခါမှ လန်ဒန်သို့ ရောက်ဖူးကြောင်း၊ အမှုဖြစ်စဉ်က ရှေ့နေ မစ္စတာဂျက်ဂါးကို ငှားဖူးကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် နံနက်စာ စားသောက်၍ ပြီးသောအခါတွင် လူကြီးသည် ဒန်တိုတစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ ဆေးတစ်ဆုပ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူပြီးလျှင် ပြန်ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ဆေးတံကိုဖွာရင်း လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ငွေကြေးကို ပဓာနမထားဘဲ သားသားနားနား နေထိုင်ရန် အတွက် ယခုထက် ခမ်းနားသော တိုက်တစ်လုံးငှားပြီးလျှင် မြင်းများ၊ ဒေါက်ကပ်များ၊ ဘတ်ဂီများ ဝယ်ယူရန် သားရေအိတ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။ သားရေအိတ်မှာ ငွေစက္ကူများဖြင့် ပြည့်ဖောင်းလျက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်အလိုရှိတိုင်း သုံးစွဲနိုင်ကြောင်း ၎င်းငွေကုန်သောအခါ နောက်ထပ်ရနိုင်ဦးမည့်အကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပေးသောငွေကို သုံးစွဲရန် အကြံမရှိသော်လည်း သားရေအိတ်ကိုယူထား၍ လူကြီးကို မည်သည့်နည်းဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဖုံးကွယ်ထားရပါမည်ကို တိုင်ပင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောတူညီကြသည်မှာ ဟားဘတ်မရောက်သေးမီ ၎င်း၏ အခန်းတွင်အိပ်၍ လုံခြုံသော နေရာတစ်ခုကို စုံစမ်းရှာဖွေပြီးလျှင် ပြန်လာသောအခါ၌ ရွှေ့ပြောင်းရန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတောအတွင်း လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ဖန်ဆင်းသော ဥစ္စာရှင်ကဲ့သို့ သဘောထား၍ အလွန်ကျေနပ်သော မျက်နှာနှင့် ဒန်တိုကို ခဲရင်း ကျွန်ုပ်ကို တပြုံးပြုံးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

၎င်းနေ့ နာရီပြန် (၂)ချက်အချိန်ခန့်တွင် လူကြီးအား အခန်းတံခါးကို ပိတ်၍ နေရပ်ရန် မှာထားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ အလုပ်တိုက်သို့ တိုင်ပင်ရန်သွားရောက်လေရာ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် နှုတ်ဖြင့် ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခြင်း မပြုသော်လည်း ၎င်း၏အမူသည်ဖြစ်သော မက်ဂွစ်(ချ) လာရောက်ခြင်းအကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်က “ကျွန်ုပ်ကို အမွေပေးမည်ဆိုသော ကျေးဇူးရှင်မှာ မက်ဂွစ်(ချ)ဆိုသူ မဟုတ်ပါလော”ဟု မေးသောအခါ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးရှင် ဆိုသူမှာ မစ္စဟေဗီရုံဖြစ်သည်ဟု အထင်မှားခဲ့မိကြောင်း ပြောသောအခါ မစ္စတာဂျက်ဂါးက မည်သည့်ကိစ္စ၌မဆို တွေးရုံထင်ရုံနှင့် မပြီးစေဘဲ လုံလောက်သော သက်သေသာခံက တွေ့ရှိပါမှ ယုံကြည်ထိုက်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးက စည်းကမ်းတွင်ပါသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို အမွေပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ မျက်နှာစုံညီ တွေ့ကြုံပြီဖြစ်သောကြောင့် မိမိမှာ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို ပြောပြလေ၏။ ခွဲခါနီး၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးက မိမိလက်ထဲ၌ အပ်နှံထားသော ငွေများအနက် လက်ကျန်ရှိသေးကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးရှင်ထံသို့ အကြောင်းကြားရန် မှာထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)ကို ရုပ်ဖျက်ရန်အတွက် အဝတ်အစားများ ဝယ်ယူပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာ၍ မက်ဂွစ်(ချ)အား လယ်သမားတစ်ယောက်၏ အသွင်နှင့်တူအောင် ဝတ်ဆင်ပေးရာ မက်ဂွစ်(ချ)၏ စားပုံ၊ သောက်ပုံ၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံများမှာ ၎င်း၏ ဇာတိကို နဖူးတွင်စာနှင့် ရေးထားသကဲ့သို့ ထင်ရှားလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။

မက်ဂွစ်(ချ)သည် ကျွန်ုပ်ကို ဤမျှလောက် ကျေးဇူးပြုခဲ့၍ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုသည့်အတွက် အသက်ကို စွန့်စား၍ လာခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ၎င်း၏အမူအရာမှာ အလွန် ကြမ်းတမ်း ယုတ်ညံ့လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန် စက်ဆုပ်လှသည်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးသွား၍ စစ်တပ်ထဲသို့ သာမန် စစ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အမှုထမ်းပါတော့မည် ဟူ၍ပင် စိတ်ကူးမိ၏။ ဟားဘတ် ပြန်လာဦးမည် ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအကြံအစည်ကို လက်လျှောလိုက်၏။ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ အိပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ဖဲဟောင်းအထုပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ‘ပေးရှင်း’ ကစားနေသည်ဖြစ်စေ အချိန်ဖြုန်းတတ်လေရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကျွန်ုပ်

အား ၎င်းနားမလည်သော ပြင်သစ်သတင်းစာများကို ဖတ်ခိုင်း၍ နားထောင်တတ်၏။ ထိုအခါ၌ မျောက် သို့မဟုတ် ခွေးတစ်ကောင်ကို တုတ်ကိုက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ရှိခိုးခြင်းစသော အတတ်ဆန်းတစ်ခုကို သင်ပေးထားသဖြင့် ၎င်းတိရစ္ဆာန်က စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်သည့်အခါတွင် အသားယူသော ခွေးပိုင်ရှင်ကဲ့သို့ မက်ဂွစ်(ချ)သည်လည်း နိုင်ငံခြားစာများကို ကျွန်ုပ်ဖတ်တတ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် အသားယူ ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)ကို စိတ်မချသည့် အတွက် အပြင်သို့ အလျှင်းမထွက်ဘဲ အိမ်ထဲ၌ စောင့်နေစဉ် လှေကားမှ တက်လာသည့် သူငယ်ချင်းဟားဘတ်၏ ခြေသံကို ကြားသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိရာ မက်ဂွစ်(ချ)ကမူ သူ၏မောင်းချဓားကို ဖွင့်လေ၏။ ဟားဘတ်လည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်လေရာ မက်ဂွစ်(ချ)ကို မြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်၍ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ထံ အလည်လာသော ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဟားဘတ်အားပြော၍ မက်ဂွစ်(ချ)အားလည်း အတူနေ သူငယ်ချင်းဟားဘတ် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရာတွင် မက်ဂွစ်(ချ)သည် ၎င်း၏အိတ်ထဲမှ ကျမ်းစာအုပ်ကိုထုတ်၍ သူ့အကြောင်းကို မည်သူအားမျှ မပြောပါဘူးဟူ၍ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခိုင်းလေ၏။ ဟားဘတ်လည်း အံ့သြသော မျက်နှာနှင့်ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်က “သူခိုင်းသလို လုပ်လိုက်ပါသူငယ်ချင်း”ဟု ပြောလိုက်သော အခါမှ စာအုပ်ကိုယူ၍ မက်ဂွစ်(ချ)ကျေနပ်အောင် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုလေ၏။

အနီး (၂၉)

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် မီးဖိုအနီး၌ထိုင်၍ ကျွန်ုပ်က မက်ဂွစ် (ချ)၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟားဘတ်အား ပြောပြသောအခါ ဟားဘတ်မှာ အံ့သြ၍ ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရှာ၏။ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဤမျှလောက် ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ဥစ္စာရှာခဲ့၍ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ရန် ဤမျှလောက် စွန့်စွန့်စားစား လာခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း အပ်နှင်းသောဥစ္စာကို ကျွန်ုပ်က မက်မောခြင်းမရှိသည့် အဖြစ်ကို မရိပ်မိ ချေ။ ကျွန်ုပ်ကို ခမ်းနားသောအိမ်ကြီး၌ ထား၍ မြင်းများ၊ ဒေါက်ကပ်များ စီးပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်း သုံးဖြုန်းနိုင်သည်ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ရှာ၏။

မက်ဂွစ်(ချ)သည် ကျွန်ုပ်ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ကြခြင်းကိုပင် မနာလိုသည့် လက္ခဏာနှင့် ညဉ့်နက်သည်တိုင် အောင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ထိုင်နေ၍ သန်းခေါင်တိုင်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအတွက် ရှာဖွေငှားရမ်းထားသော နေအိမ်သို့ လိုက်ပို့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လှေကားပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးသည့် အတွက်ကြောင့် စိုးရိမ်မကင်းသည်နှင့် မက်ဂွစ်(ချ)ကို လိုက်ပို့သောအခါ များနှင့် ပြန်ခေါ်ခဲ့သောအခါများတွင် တောင်မြောက်လေးပါးသို့ သတိနှင့် ကြည့်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)ကို ပို့ထားခဲ့၍ ပြန်လာစဉ် လည်းကောင်း၊ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခါနီး၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းပေါ်သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်ရာ မသင်္ကာဖွယ်အခြင်းအရာကို မတွေ့ရချေ။

ကျွန်ုပ် တက်လာသောအခါ ဟားဘတ်သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ် မကြည်ရှင်ခြင်းကို သိသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးဖက်ထား၍ အားပေးစကား ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ရှိရခြင်း၏ အရသာကို ထို

အချိန်တွင် အသိဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးဖိုအနီးတွင်ထိုင်၍ မက်ဂွစ်ချ် အတွက် မည်ကဲ့သို့ စီမံရမည်ဟု ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ၌ လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံမရှိသည့်အပြင် အကြွေး ပင်တင်လျက်ရှိသော်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ဤလူကြီးထံမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မယူတော့ဘဲ စစ်ထဲသို့ ဝင်တော့မည် ကြံစည်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဟားဘတ်က စစ်သားအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သုံးထားခဲ့သော လူကြီးငွေများကို ပေးဆပ်ရန် တတ်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်ပြင် စစ်သားအလုပ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် မလျော်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သူ၏ ပါတနာဖြစ်သော ကလာရစ်ကာ၏ အလုပ်တိုက်တွင်ဝင်၍ လုပ်သင့်ကြောင်း မိမိမှာ ကလာရစ်ကာနှင့် အလုပ်စပ်ဖက် ပါတနာ ဖြစ်နေကြောင်း ကို ပြောပြလေ၏။

ကလာရစ်ကာနှင့် ပါတနာဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်က အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ထားသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ခြင်းကို ဟားဘတ် မသိရှာချေ။

ထို့ပြင် ဟားဘတ်က မက်ဂွစ်(ချ)၏ အကြောင်းကို အကဲခတ်ရသလောက်မှာ တကယ်၍ ကျွန်ုပ် တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးခဲ့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ အဖမ်းခံ၍ ကြိုးစင်တက်မည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသောကြောင့် လူကြီးသေရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂမကင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ပြောပြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား အကောင်းဆုံးသော အကြံအစည်မှာ အင်္ဂလန်ပြည် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဟားဘတ်က အကြံပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်၏အကြံကို သဘောတူသည်နှင့် နက်ဖြန် လူကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ ဤအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်၌ မက်ဂွစ်(ချ)သည် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ရောက်လာ၍ သားသားနားနားနေထိုင်ဖို့ ကိစ္စကို အချိန်မဆိုင်းဘဲ ၎င်း၏ သားရေအိတ်ထဲမှ ငွေများနှင့် ယခုချက်ချင်း မြင်းများ၊ ဘက်ဂီများဝယ်ယူဖို့ ကျွန်ုပ်အား တိုက်တွန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သင့်တော်အောင် အဖြေပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က မက်ဂွစ်(ချ)နှင့် ထိုးသတ်ကြသော အခြားအကျဉ်းသမားအကြောင်းကို ပြောပြရန် မက်ဂွစ်(ချ)အား တိုက်တွန်းရာတွင် မက်ဂွစ်(ချ)သည် ဟားဘတ်အား နှုတ်လုပ်ပါမည်ဟု ထပ်လောင်း၍ ကျိန်ဆိုစေပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

အသံ (၃၈)

လူကလေးရယ် ငါ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကတော့ အရှည်ကြီး ပြောစရာ မရှိလှပါဘူး။ ထောင်ထဲကျလိုက် လွတ်လာလိုက်၊ ထောင်ထဲကျလိုက် လွတ်လာလိုက်၊ ထောင်းတွင်းနဲ့ထောင်ပြင် အပြန်အလှန် ကူးသန်းနေခဲ့တာနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့တာပါပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ ပထမဦးစွာ မှတ်မိပုံကတော့ အက်ဆက်နယ်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ မုန်လာဥတွေ ခိုးနေတုန်း သူက ထွက်ပြေးသွားပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တာကစပြီး မှတ်မိတာပါပဲ။ ငါ့အလုပ်ကတော့ ဟိုနယ် ဒီနယ်လျှောက် ရသမျှတောင်း၊ မရရင်ခိုး၊ အလုပ်ရတဲ့အခါ လုပ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်(၂၀) လောက်တုန်းကတော့ မြင်းပွဲမှာ ကွန်ပီဆင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အသိဖြစ်ကြတယ်။ မင်းနဲ့ တွေ့တဲ့ညက ရေမြောင်းထဲမှာ လည်ကုပ်ခွစီးပြီး လက်သီးနဲ့ ငါက ပိတ်ထိုးတာ အဲဒီကောင်ပေါ့။ ကွန်ပီဆင်ဆိုတဲ့ အကောင်က ကောလိပ်ကျောင်းတွေ ဘာတွေ နေခဲ့ဖူးတဲ့ လူကုန်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။ ရုပ်လည်းချော၊ စကားလည်းတတ်၊ ဂိုက်နဲ့ဆိုက်နဲ့ ဝတ်တတ်တော့ မိန်းမတွေကလည်း တော်တော်ကြိုက်ကြသတဲ့ကွယ်။ မြင်းပွဲမတိုင်မီ တစ်ညမှာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ငါဝင်သွားတော့ စားပွဲတစ်ခုမှာ ကွန်ပီဆင်က လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်။ ဆိုင်ရှင်က ငါ့ကိုမြင်တော့ “ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ အလုပ်ဟာ ဒီလူနဲ့ နေရာကျမှာပဲ”ဆိုပြီး ငါ့ကို ညွှန်ပြတယ်။ ငါက ကွန်ပီဆင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာသားချောက နာရီနဲ့၊ နာရီကြိုးနဲ့၊ လက်စွပ်နဲ့၊ ရွှေရင်ထိုးနဲ့၊ ဝတ်ကောင်းစားကောင်း ဝတ်လို့ကိုးကွယ်၊ သူက ငါ့ကို အသိဖွဲ့ပြီး အရက်သောက်ဖို့ ငါးသျှိုလင် ထုတ်ပေးတယ်။ နက်ဖြန်ကျတော့ ဒီနေရာကို လာခဲ့ပါတဲ့ မှာလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ငါ့ရောက်သွားတော့ ကွန်ပီဆင်က သူ့နဲ့ငါနဲ့ အလုပ်စပ်ဖက် လုပ်ရအောင်တဲ့၊ သူ့အလုပ်ကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။

လူကလေးရယ်၊ လူတွေကို လိမ်ယူဖို့၊ လက်မှတ်လိမ်ထိုးဖို့၊ ခိုးရာပါ ငွေစက္ကူ
 ငွေက စွံအောင်သုံးဖို့ အလုပ်တွေပါပဲ။ ကွန်ပီဆင်က ပညာလည်းတတ်၊
 ဉာဏ်လည်းကောင်းလေတော့ လိမ်နည်းအမျိုးမျိုးတွေ တီထွင်ပြီး ခံစရာရှိ
 တော့ ငါချည်းခံရတယ်ကွယ်၊ သနားကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်ဆိုလို့ တစ်ရွေး
 သားမှ မရှိဘူးကွယ်၊ သူနဲ့အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အာသာဆိုတဲ့ လူတစ်
 ယောက်လည်းရှိတယ်၊ ဒီလူကပိန်လို့ ညော်လို့ သေခါနီးနဲ့ တူပါရဲ့၊ အမွေခံ
 မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိမ်ပြီး ငွေတွေကို ခွဲယူဖူး
 သတဲ့ကွယ်၊ တော်တော်များများဆိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကွန်ပီဆင်လိုလူမျိုးက
 ကစားသမား၊ မြင်းသမားဆိုတော့ ဘဏ်တိုက်တစ်ခုလုံးကို အပ်ထားတာ
 တောင် လောက်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အာသာနဲ့ သူနဲ့ ငွေတွေကို
 သုံးလို့ကုန်တော့ အာသာက ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သေတော့မယ်လုပ်တော့
 ကွန်ပီဆင်မယားက သနားသတဲ့။ ကွန်ပီဆင်ဆိုတဲ့ အကောင်ကတော့
 ဘယ်သူမှ သနားတတ်တဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အာသာဟာ ကွန်ပီ
 ဆင်ရဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာနေတယ်။ တစ်ညမှာ သူတို့အိမ် ငါရောက်သွား
 တော့ အာသာက အပေါ်ထပ်က ဆင်းပြေးလာပြီး “လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်
 တော်မူကြပါဦး၊ လူသေလွမ်းတဲ့အဝတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို အတင်းလိုက်နေပါ
 တယ်။ မနက် (၅)နာရီမှာ အဝတ်ကြီးနဲ့ လွမ်းမယ်လို့ ပြောနေပါတယ်”
 တဲ့၊ ဒီတော့ ကွန်ပီဆင်က “ဟေ့လူ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီမိန်းမ သေမှ
 မသေသေးဘဲနဲ့၊ တကယ်လို့ သူလာရင် ကျုပ်တို့မြင်ရမှာပေါ့” တဲ့။ ဒီတော့
 မှ အာသာက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားပြီး နံနက်
 (၅)နာရီ ထိုးခါနီးကျတော့မှ အိပ်ရာထဲက ထတဲ့ပြီး “လာပြန်ပါပြီဗျ”၊
 “ကျုပ်ကို အဝတ်ကြီးနဲ့ လွမ်းမလို့တဲ့ဗျ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ဟော
 ကျုပ်ကို ဆွဲနေပါပြီ၊ ဟော ဟော ဟော” နဲ့ ပြောရင်းဆိုရင်းပဲ အာသာ
 အသက်ပျောက်သွားရောကွယ်၊ ကွန်ပီဆင်ဆိုတာကတော့ သေတာ
 ကောင်းတယ်တဲ့ ပြောသေးတယ်။ ကြံဖော်စည်ဖက်ရယ်လို့ နည်းနည်းမှ
 မသနားတတ်ဘူး။ အာသာမရှိတဲ့နောက် ကွန်ပီဆင်နဲ့ ငါနဲ့တွဲပြီး အလုပ်
 လုပ်လိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးမှာ သူ့လက်ထဲက မထွက်နိုင်တော့ဘဲ သူ့
 ကျွန်ဖြစ်ပြီး သူခိုင်းသမျှလုပ်၊ သူပေးသမျှ ယူရတယ် ဆိုပါတော့ကွယ်။
 ဒီအခါမှာ ငါက အိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေပြီကွယ်။ သားမယားအကြောင်းတော့
 ထည့်မပြောချင်တော့ဘူးကွယ်။ တစ်နေ့သွ်ကျတော့ ကွန်ပီဆင်နဲ့ ငါနဲ့
 အတူလုပ်ကြတဲ့ လိမ်မှုတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်စလုံး အဖမ်းခံရပြီး ရုံးတင်
 စစ်ဆေးပါရောကွယ်။ အကျဉ်းသမားဆိုပေမယ့် သူကတော့ ဆံပင် သပ်

သပ်ရပ်ရပ်နဲ့၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့၊ လက်ကိုင်ပဝါကလေးနဲ့ မကြာမကြာ ချွေးသုတ်လို့၊ ငါ့မှာတော့ လူမွဲလူကြမ်းဆိုတဲ့အတိုင်း စုတ်တီးစုတ်ပဲ့ပါ ကွယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တရားခွင်ကျတော့ သူ့ရှေ့နေက ဘယ်နှယ်ပြော သလဲဆိုတော့ “တရားသူကြီးခင်ဗျား အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကို ယှဉ် ကြည့်တော်မူပါ။ အကယ်၍ ဤအမှုမှာ တရားခံနှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာ သဖြင့် ဖမ်းထားသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကျူးလွန်တယ်ဆိုရင် သူတို့ နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူက ကျူးလွန်ပုံပေါ်ပါသလဲ၊ အကယ်၍ နှစ် ယောက်စလုံး ကျူးလွန်တယ်ဆိုရင်လည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်တဲ့ အငယ်လူသည် အလွန် ကြမ်းတမ်းယုတ်မာသော အကြီးလူနဲ့ အပေါင်း မှားမိရှာသဖြင့် အဖော်မကောင်းတဲ့အတွက် ပြုမိခြင်းဖြစ်သင့်ပါတယ်”တဲ့။ ကွန်ပီဆင်က ငါ့ထက် နည်းနည်းငယ်တယ်ကွယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တိုတို ပြောရရင် နှစ်ယောက်စလုံး ပြစ်မှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး တရားသူကြီးက ငါ့ကို ထောင်ဒဏ် (၁၄)နှစ်၊ သူ့ကို (၇)နှစ် ချလိုက်တယ်ကွယ်၊ ရှေ့နေငှား စဉ်ကလည်း ကွန်ပီဆင်က သူ့အတွက်သာ ငှားတယ်။ ငါ့ကိုတော့ ပေယျာ လကန် ပစ်ထားတယ်။ အမှန်အတိုင်းတော့ သူက ရှေ့ဆောင်ပြီး နည်း လမ်းညွှန်ပြလို့ လိုက်လုပ်ရတာချည်းပဲကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကောင်နဲ့ငါနဲ့ ဘယ်နေရမှာ ဆုံမိဆုံမိ သူ့မျက်နှာကို အလှပျက်အောင် ငါဆုတ်ဖြုတ် မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားတယ်၊ ပထမတော့ သူနဲ့ငါနဲ့ ထောင်သင်္ဘော တစ်ခုတည်းပေါ်မှာ အတူတူ တင်ထားမိရက်သား ကြုံနေတာကိုးကွယ်။ တစ်နေ့တော့ ငါက သင်္ဘောပေါ်ကခုန်ချပြီး ကမ်းပေါ်မှာ သင်္ချိုင်းထဲက မြေပုံတွေထဲမှာ ပုန်းနေတုန်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ နောက် တစ်နေ့ မင်း ငါ့ဆီကို စားစရာကလေးတွေလာပို့ရင်း ငါ့လိုလူ တစ်ယောက် ကို မြင်ခဲ့တယ်ပြောလို့ လူပုံပန်းမေးကြည့်ရာမှာ ကွန်ပီဆင်မှန်း သိလေ တော့ ငါလွတ်ဖို့ကိစ္စ သတိမရတော့ဘဲ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ငါ့အကြံ ကတော့ သူ့ ဆံပင်ဆွဲခေါ်ပြီး သူ့ရောငါရော ထောင်သင်္ဘောပေါ် ပြန် တက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ။ သို့သော် သူ့ကိုမိလို့ အားရပါးရ ကုပ်ခွစီးပြီး မျက်နှာကို ညက်ညက်ကြေအောင် ထုရိုက်နေတုန်း စစ်သားတွေမိလို့ ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖမ်းသွားတာကို မင်း မြင်လိုက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ရုံး တင်တော့ သူက ဘယ်လိုထုချေသလဲဆို၊ ငါက သူ့ကို နှိပ်စက်လို့ ကြောက် တာနဲ့ ထွက်ပြေးရပါတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ရုံးမင်းက သူ့ကိုတော့ အပြစ်ပေါ့ပေါ့ ပေးပြီး ငါ့ကိုတော့ တစ်ကျွန်းတစ်သက် ပို့လိုက်တယ်ကွယ်၊ တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာပြီး ငါ့အခု ဒီရောက်နေတာပဲ။

နုပျို ။ ။ “ကွန်ပီဆင် သေပြီလား”

မက် ။ ။ “မဆိုနိုင်ဘူးကွယံ၊ ငါတော့ သူ့အကြောင်း ဘာမှ
မကြားတော့ဘူး”

ထိုအတောအတွင်း၌ ဟားဘတ်သည် စာတစ်အုပ်၏ မျက်နှာဖုံး
ပေါ်တွင် ခဲတံနှင့် ရေးခြစ်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာအုပ်ကို
တွန်းပို့လိုက်သဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေ၏။

**မစ္စဟေဗီရှ်၏ မောင်မှာ အာသာ ပြစ်သည်။ ကွန်ပီဆင်
သည် မစ္စဟေဗီရှ်ကို ပိုးပန်း၍ ပစ္စည်းများကို ချူသောသူ
ဖြစ်သည်။**

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဟားဘတ်သို့ ခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်ရာ မက်ဂွစ်(ချ) မှာမူ ဒန်တိုကိုခဲလျက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေ၏။

အခန်း [၃၁]

ကျွန်ုပ်မှာ အထက်ပါအကြောင်းအရာကို ကြားရသောအခါ စိုးရိမ်ဖွယ် အသစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။ အကယ်၍ ကွန်ပီဆင်သည် အသက်ရှင်လျက်ရှိ၍ မက်ဂွစ်(ချ) ပြန်လာကြောင်းကို သိခဲ့ပါမူ ရဲထံသို့ သတင်းပေး၍ ဖမ်းပို့ရန် ကြိုးစားမည်မှာ ကေန့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဲဒီတယ်လာအကြောင်းကို မက်ဂွစ်(ချ) အား ပြောမပြချေ။ သို့ရာတွင် မက်ဂွစ် (ချ) ကို နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်မပို့မီ အဲဒီတယ်လာနှင့် မစ္စဟေဗီရုံတို့ကို သွား၍ တွေ့ရဦးမည်ဟု ဟားဘတ်အား ပြော၍ နောက်တစ်နေ့၌ပင် ရစ်(ချ)မန်ရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဟားဘတ်သည် ကျွန်ုပ် မရှိခိုက်တွင် မက်ဂွစ်(ချ) ကို စောင့်ရှောက်ရစ်ပါမည်ဟု တာဝန်ခံ၏။

ရစ်(ချ) မန်သို့ ရောက်သောအခါ အဲဒီတယ်လာမှာ မစ္စဟေဗီရုံထံသို့သွားကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးနှင့်မစ္စဟေဗီရုံတို့ နေထိုင်သော မြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၎င်းမြို့သို့ရောက်၍ ဟိုတယ်သို့ ဝင်မည်ပြုသည်တွင် သွားပွတ်တံတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် ထွက်လာသော ဒရမ္မလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြလေ၏။

ဒရမ္မလီသည် ကျွန်ုပ်ကို မမြင်ဟန်ပြုသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း မမြင်ဟန် ပြု၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်တွင်းသို့ဝင်၍ နံနက်စာမှာထားပြီးလျှင် အခန်းကြီးထဲ၌ ထိုင်သောအခါ ဒရမ္မလီမှာလည်း ၎င်းအခန်းကြီးထဲတွင် နံနက်စာ စားပြီး၍ ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ခန်းတည်း ဖြစ်နေကြလေ၏။ ဤသို့ ဒရမ္မလီ လာရောက်ခြင်းကိစ္စကို ကျွန်ုပ်ရိပ်မိသဖြင့် ဒေါပွလျက်ရှိ၏။

နံနက်စာ မရောက်လာမီ ကျွန်ုပ်သည် သတင်းစာဟောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြန့်၍ဖတ်ရာ ဒရမ္မလီသည် မီးဖိုအနီးတွင်ရပ်၍ မီးလှုံနေသော

ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အပူငွေမရောက်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဒရမ္မလီနှင့် ယှဉ်ကာရပ်လျက် သူနှင့်အတူ မီးလှုံလေရာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ပခုံးချင်း ယှဉ်လျက် ရပ်နေလေ၏။

အကယ်၍ ဒရမ္မလီသည် ကျွန်ုပ်ပခုံးကို အနည်းငယ်မျှ ထိခိုက်မိလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဒရမ္မလီကို မီးဖိုထဲသို့ တွန်းချလိုက်မည်ဖြစ်ရာ ဒရမ္မလီကလည်း သူ့အား ကျွန်ုပ်က ထိခဲ့လျှင် ထိုနည်းအတူ ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဒရမ္မလီသည် ဟိုတယ်အစေခံကို ခေါ်၍ “ဟေ့ လူ . . . မြင်းပြင်လိုက်စမ်း၊ အနီးအပါး တစ်ဝိုက်က တောရွာကလေးတွေ လျှောက်လည်ကြည့်စမ်းမယ်၊ ပန်းပဲဖိုတို့ အရက်ဆိုင်တို့ရှိတဲ့ ရွာကလေးတွေပေါ့ကွယ် နားလည်လား . . . ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း သွားမှာဟေ့ . . . မြင်းတစ်ကောင်တည်း ပြင်လိုက်၊ ဒီကနေ့ သခင်မလေး မလိုက်ဘူးတဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား”

“ညကျလည်း ဒီမှာ မစားဘူးဟေ့၊ သခင်မကလေး အိမ်မှာ စားမယ်. . . ”

“ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား ”

အစေခံထွက်သွားသောအခါ ဒရမ္မလီသည် သခင်မကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် တစ်ပန်းသာလျက်ရှိ၍ ‘မင်းလို ကြိတ်ပိုးတဲ့ အကောင်မျိုး မှတ်သလား . . . ’ ဟု ဆိုလိုသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူကို မီးဖိုထဲသို့ တွန်းချလိုက်ချင်သော စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ အစေခံသည် မြင်းပြင်ပြီးသဖြင့် ဟိုတယ်ရှေ့၌ ချည်ထား၍ ကျွန်ုပ်၏ နံနက်စာမှာလည်း စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဒရမ္မလီကလည်း မြင်းစီးရန် မသွား၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း နံနက်စာစားရန် မသွားဘဲ မီးဖိုအနီးတွင် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ရပ်နေကြလေ၏။ မီးဖိုအနီးမှ ထွက်ခွာသောသူသည် ကြောက်သောကြောင့် ထွက်ခွာသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီး ယုံကြည်ကြသည်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်စလုံး ပင် မီးဖိုအနီးတွင် ပေလျက် ရပ်နေကြလေ၏။ ဒရမ္မလီသည် မြင်းပြင်ပြီး ကြောင်း အစေခံကပြောသော်လည်း မသွား၊ ကျွန်ုပ်အား နံနက်စာ အေးကုန်တော့မည်ဟု စားပွဲထိုးက ပြောသော်လည်း မသွားချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် မည်မျှလောက် ကြာအောင် ထိုကဲ့သို့ ရပ်နေကြသည် မသိ။ အခန်းမကြီးထဲသို့ အခြားဧည့်သည်များရောက်လာ၍ ၎င်းတို့အား အပူငွေ့ကို ကွယ်ထားသဖြင့် အားနာကြသောကြောင့်သာလျှင် နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုအနီးမှ ဖယ်ရှားပေးရလေ၏။ သွားခါနီး၌ ဒရမ္မလီက အစေခံအား “ဟေ့လူ . . . ငါပြောတာ မှတ်မိရဲ့လား။ ဒီကနေ့ ညစာ ဒီမှာမစားဘူး၊ သခင်မလေးအိမ်မှာ စားပွဲထိုင်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြောပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း သခင်မလေးဆိုသည်မှာ အံ့စတယ်လာကို ဆိုလိုကြောင်း နှိပ်မိသည်နှင့် အလွန်ဒေါသပွ၍ စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒရမ္မလီသည် မြင်းပေါ်သို့တက်၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ပါးစောင်တွင် ခဲထားလျက် ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်သည်တွင် လူတစ်ယောက်သည် တစ်နေရာမှ ပြေးထွက်လာ၍ မီးပေးလိုက်သဖြင့် ဒရမ္မလီက ဦးခေါင်းငုံ့ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ၍ ထွက်သွားလေ၏။ မီးပေးသောသူမှာ ဂျိုး၏ လက်ထောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အော်လစ်ပင် ဖြစ်လေ၏။

အခန်း (၃၂)

နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရှ်၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်၍ မစ္စဟေဗီရှ်နှင့် အဲစတယ်လာတို့ကို လက်ထပ်ကိတ်မုန့်ကြီးတင်ထားသော အခန်းထဲတွင် တွေ့ရလေ၏။ မစ္စဟေဗီရှ်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ အဲစတယ်လာမှာ ထုံးစံအတိုင်း ၎င်း၏ ခြေရင်းရှိ ခုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အဲစတယ်လာသည် ဇာထိုးလျက် ရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရှ်က ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် ဝင်သွားသောအခါ မစ္စဟေဗီရှ်နှင့် အဲစတယ်လာတို့က ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သို့ အမေ့ပေးသည့် ကျေးဇူးရှင်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိပြီဖြစ်ကြောင်း ခံစားမိကြပေ၏။

နှုတ်ခွန်းဆက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က မစ္စဟေဗီရှ်အား . .

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ မစ္စဟေဗီရှ်၊ ယခုလို သိရခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဂုဏ်ကျက်သရေ မတိုးတက်သည့် အဖြစ်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ရှ် ။ ။ “ဪ . . ဩ”

နိုပ် ။ ။ “ဟိုဘက် ရွာကလေးမှာ ကျွန်တော် နေစဉ်က ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်ခေါ်ပြီး မစ္စဟေဗီရှ်က အဖိုးအခနဲ့ အလုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

ရှ် ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ . . .”

နိုပ် ။ ။ “ဒီအခါမှာ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂျက်ဂါးက . . .”

ရှ် ။ ။ “မစ္စတာဂျက်ဂါးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွယ်။ သူ့ကို အလုပ်ကိစ္စအတွက် ငါက ငှားတယ်၊ မင့်ကျေးဇူးရှင်

- ဆိုတာလည်း သူ့ကိုပဲ ငှားတယ်။ ဒီပြင် လူများက
လည်း သူ့ကို ငှားချင်ငှားကြမှာပေါ့။ မတော်တဆ
ဆုံစည်းတာနဲ့ သူ့ကို မင်းက တလွဲမထင်ပါပေနဲ့”
- နှုပ် ။ ။ “သို့သော် ကျွန်တော်က မစ္စဟေဗီရုံကို ကျွန်တော့်
ကျေးဇူးရှင်မှတ်ပြီး အထင်လွဲတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား
တို့က အထင်လွဲတဲ့အတိုင်း ထားကြပါတယ်”
- ရှုံ ။ ။ “မင်းဘာသာမင်း အထင်လွဲတာ ငါတို့က ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ . . . ”
- နှုပ် ။ ။ “လူတစ်ဖက်သား အထင်လွဲနေတာကို ဒီအတိုင်း
ထားခြင်းဟာ ကြင်နာသနားတဲ့သဘော ရှိရာ
ရောက်ပါရဲ့လား ခင်ဗျာ”
- ရှုံ ။ ။ (ဒေါသကြီးစွာနှင့်) “ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူ့ကို
ကြင်နာသနားရမှာတဲ့လဲ . . . ”
- နှုပ် ။ ။ “ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးတုန်းက အဖိုးအခကို
ရက်ရက်ရောရော ပေးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်
ကျေးဇူးရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် အထင်မှား
နေတဲ့အခါမှာ မစ္စဟေဗီရုံက ဆွေမျိုးတွေ ငြူစုကြ
စေဖို့ ကျွန်တော် အထင်မှားတဲ့အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့
တယ် မဟုတ်လား”
- ရှုံ ။ ။ “ထားတယ်လေ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ မင်းဘာသာ
မင်း အထင်လွဲတယ်၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ငြူစု
တယ်၊ ဒီဟာကို ငါက ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ၊ ကိုယ့်
ထောင်ချောက်နဲ့ ကိုယ်ထောင်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ
မိနေတာကို ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ ငါက
ထောင်တဲ့ ထောင်ချောက်မှ မဟုတ်ဘဲ ”

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ အမျက်ပြေသည့်တိုင်အောင် အတန်ငယ်
စောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်၏။

- နှုပ် ။ ။ “ဒီပြင် ဆွေမျိုးတွေကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်
ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူနေတဲ့ မစ္စတာပေါက်ကန်နဲ့
သူ့သား ဟားဘတ်ကတော့ ကျွန်တော် အထင်
မှားသလို မှားကြစေကာမူ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ

လုံးဝ မပြုစုကြပေဘူးခင်ဗျာ၊ မစွဟေဗီရုံက မယုံ
ချင်နေ ယုံချင်ယုံ ကျွန်တော် ပြောပြတော့မယ်၊
သူတို့ သားအဖဟာ အလွန်တရာ ဖြောင့်မတ်ဖြူစင်
တဲ့ စိတ်သဘော ရှိကြပါပေတယ်”

ရှုံ ။ ။ “သူတို့က မင့်မိတ်ဆွေကိုး”

နှိပ် ။ ။ “ဒီပြင် ဆွေမျိုးတွေက ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေလို
သဘောမထားနိုင်တဲ့အခါမှာ သူတို့သားအဖက
ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ သဘောထားကြ
ပါတယ်”

ဟားဘတ်တို့ သားအဖအတွက် ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့ ထောက်ခံ
ပြောဆိုခြင်းကို ကြားရသောအခါ မစွဟေဗီရုံသည် ကျေနပ်သော မျက်နှာ
ထားနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လျက်. . .

ရှုံ ။ ။ “သူတို့သားအဖအတွက် မင်းက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

နှိပ် ။ ။ “ဘာလိုချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူတို့
သားအဖကို ဒီပြင်ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အတူတူပဲလို့
မထင်စေချင်လို့ပါဘဲ၊ တစ်သွေးတစ်သားတည်း
ပေမယ့် စိတ်သဘောချင်း အများကြီး ခြားနားပါ
တယ်ခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “အေးလေ. . . သူတို့အတွက် ဘာများလုပ်ပေးချင်
လို့လဲ”

နှိပ် ။ ။ “ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဟားဘတ်အတွက် ကျေးဇူး
ရှိအောင် သူမသိစေဘဲ လုပ်ချင်ရင်တော့ ကျွန်
တော်က နည်းလမ်းညွှန်ပြနိုင်ပါတယ်”

ရှုံ ။ ။ “ဘာကြောင့် သူမသိစေဘဲ လုပ်ပေးရမှာတဲ့လဲ”

နှိပ် ။ ။ “ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်ကတည်း
က သူ့အတွက် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ခု လုပ်
ပေးခဲ့တာကို သူမသိဘဲ ထားခဲ့လို့မို့ အခုမှတော့
ဖွင့်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် ဆက်
လက်လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်လေတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်
စား ဆက်လက်လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ”

မစ္စဟေဗီရုံသည် မီးဖိုထဲမှ မီးခဲများကို အတန်ကြာအောင် စိုက်
ငေးလျက်ရှိနေရာမှ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအတောအတွင်း၌
အဲ့စတယ်လာမှာ ဇာထိုးလျက် ရှိ၏။

ရှုံ ။ ။ “ဒီပြင်ကော”
နိုပ် ။ ။ (အဲ့စတယ်လာကိုကြည့်လျက်) “အဲ့စတယ်လာ
မင်းကို ကျုပ် ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီးပဲ . . .
ချစ်လာခဲ့တာ ကြာလှပြီနော်”

အဲ့စတယ်လာသည် ဇာထိုးရာမှ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို တုန်လှုပ်
ခြင်းမရှိသော မျက်နှာထားနှင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ မစ္စဟေဗီရုံလည်း
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေလေ၏။

နိုပ် ။ ။ “ဟိုတုန်းကတော့ မစ္စဟေဗီရုံက ကျုပ်တို့ နှစ်
ယောက်ကို ပေးစားဖို့ ကြံရွယ်ထားတယ် ထင်ခဲ့မိလို့
ကျုပ် ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ဖွင့်ပြောရတော့
မယ်”

အဲ့စတယ်လာလည်း ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေ၏။

နိုပ် ။ ။ “မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်သိပါ
တယ် အဲ့စတယ်လာ . . . ဒီရှေ့လျှောက်လို့ ကျုပ်
ကိုယ်ကျုပ် ဘာဖြစ်ဦးမယ် မပြောတတ်သော်လည်း
မင်းကိုတော့ ဒီအိမ်မှာ ပထမအကြိမ် မြင်ရက
တည်းက ချစ်လာခဲ့မိပါတယ်”

အဲ့စတယ်လာလည်း တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်း
ကို ယမ်းပြလေ၏။

နိုပ် ။ ။ “မသိနားမလည်တဲ့ အရွယ်မှာ မစ္စဟေဗီရုံက မမျှော်
လင့်ထိုက်တာကို မျှော်လင့်အောင်လှည့်စား ပြား
ယောင်းလာခဲ့ခြင်းများဟာ အလွန်တရာ ရက်စက်
ရာကျပါတယ်၊ သို့သော်လည်း မစ္စဟေဗီရုံမှာတော့
သူကြံ့ခဲ့ရဖူးတဲ့ ဒုက္ခအတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါးရဲ့
ဒုက္ခကိုလည်း မသနားနိုင်ဘဲ ကြည့်ခဲ့ဟန် တူပါ
တယ်”

မစ္စဟေဗီရုံသည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိနှိပ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေလေသည်။

လာ ။ ။ “ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတာ စကားအဖြစ်နဲ့ တော့ ပြောကြရဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ နားမလည်ဘူး၊ သူများက ချစ်ပါတယ်ဆိုလို့လည်း ဘယ်နှယ်မှ မရှိဘူး . . . ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် သတိပေးဖူးတယ် မဟုတ်လား ”

နုပိ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ . . ပေးဖူးပါတယ်”

လာ ။ ။ “သတိပေးပေးမယ့် မယ့်ခွဲဘူးပေါ့ . . . အခု သိပြီ မဟုတ်လား”

နုပိ ။ ။ “ဒီလောက် ချောတဲ့ လှတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ချစ်တတ်တဲ့ သဘာဝ မရှိဘူးလို့ မယ့်ခွဲပေဘူး အဲ့စတယ်လား”

လာ ။ ။ “ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝဟာ ကျုပ်မှာ မရှိဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဒီပြင်လူတွေ ကျုပ် မပြောခဲ့ဘူး၊ မင်းတစ်ယောက်ကို ကျုပ် ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်”

နုပိ ။ ။ “နို့ . . . ဒရမ္မလီတော့ သူနဲ့အတူတူ မြင်းတွဲစီးပြီး မျက်နှာသာ ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကနေညစာ ဒီမှာ စားမလို့ဆို”

လာ ။ ။ (အံ့ဩသောမျက်နှာထားနှင့်) “ဟုတ်တယ်”

နုပိ ။ ။ “သူ့ကိုကော မချစ်ဘူးပေါ့”

လာ ။ ။ (စိတ်ဆိုးလျက်) “ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်”

နုပိ ။ ။ “ဒါဖြင့် သူ့ကို မယူဘူးပေါ့”

လာ ။ ။ (မစ္စဟေဗီရုံကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်) “အမှန်ဖွင့်ပြောတော့မယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မလို့”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မျက်နှာကို ငုံ့၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားမိ၏။ ၎င်းနောက် ဦးခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မစ္စဟေဗီရုံ၏မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

နှိပ် ။ ။ “အဲ့စတယ်လာ၊ အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်တဲ့ အဲ့စတယ်လာ၊ မစွဟေဗီရုံပြောတိုင်း မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဖယ်ထားလိုက်ပါတော့၊ ထည့် မစဉ်းစားချင်နေပါ။ သို့သော် ဒရမ္မလီကိုတော့ မယူ ပါလေနဲ့ကွယ်၊ သူ့ထက်သာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ယူပါ။ မင်းကို ချစ်ကြိုက်တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိကြ ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျုပ်လိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်တဲ့လူများလည်း ရှိချင် ရှိကြပေလိမ့် မယ်၊ ကျုပ်လောက်တော့ ကြာကြာကြီး စွဲလာတဲ့လူ မပါနိုင်ဘူး၊ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ယူပါကွယ်. . ဒရမ္မလီကိုတော့ မယူပါလေနဲ့. . .”

အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို အံ့သြခြင်း၊ သနားကရုဏာ ဖြစ်ခြင်းတည်းဟူသော မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လာ ။ ။ (အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာသော အသံဖြင့်)
“သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အလုံးစုံ ပြင်ဆင်ပြီးပြီ၊ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်၊ မွေးစားတဲ့ အမေကြီး နာမည် ကိုတော့ ထည့်မပြောပါနဲ့၊ ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ် ယူမှာပါ”

နှိပ် ။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ အဲ့စတယ်လာ၊ တိရစ္ဆာန် တစ်ယောက် ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ယူမလို့လား”

လာ ။ ။ (ပြုံးလျက်) “သူ့ မယူလို့ ဘယ်သူ့ယူရမှာလဲ၊ ကိုယ် က မချစ်တတ်လို့ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် စိတ်နာသွား မယ့် လူမျိုးကို ယူရမှာလား၊ ကိုင်း တော်ပြီ၊ ဒီလောက် ဆိုရင် နားလည်လောက်ပြီ၊ နောက်ထပ် မပြော နဲ့တော့”

နှိပ် ။ ။ “အင်မတန်စုတ်ပဲ့ ညံ့ဖျင်းယုတ်မာတဲ့ တိရစ္ဆာန်လို လူတစ်ယောက်ကိုမှ ရွေးယူတတ်ပလေတယ် အဲ့ စတယ်လာ”

လာ ။ ။ “ရွေးယူပေမယ့် သူ့ကို ဒီက ခေယယနဲ့ စိတ်နှလုံး ကြည်နူးသွားအောင် လုပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့များတော့

မထင်လိုက်ပါနဲ့ မောင်၊ စိတ်သာချ ဒီလိုတော့ မဖြစ်
စေရဘူး၊ ကိုင်း . . . ဒီစကားတော်ကြစို့”

နှိပ် ။ ။ (တားဆီး၍မရသော မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်
သိမ်းဆည်းလျက်) “ဪ ဖြစ်ရလေ အဲ့စတယ်
လာ၊ အင်္ဂလန်မှာ ကျုပ် နေရလို့ရှိတောင် ဒရမ္မလီရဲ့
မယားအဖြစ်နဲ့ မင်းကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်
နိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

လာ ။ ။ “အလကား စကားတွေပါ၊ တော်တော်ကြာတော့
ပြီးပျောက်သွားကြမှာပါ”

နှိပ် ။ ။ “ဘယ်တော့မှ မပြီးပျောက်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ
မမေ့နိုင်ပါဘူး အဲ့စတယ်လာ”

လာ ။ ။ “ပြောမနေပါနဲ့၊ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်အတွင်း၊ ကျုပ်
ကို မေ့သွားမှာပါ”

နှိပ် ။ ။ “ဒီလိုများတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ အဲ့စတယ်လာ၊
မင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပထမအကြိမ် တွေ့တဲ့နေ့က စပြီး
ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ၊ ဘယ်ရောက်
ရောက်၊ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်အကြောင်း စဉ်းစား
စဉ်းစား ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မင်းမပါလိုက်တဲ့ နေရာလို့
တစ်ခါမှ မရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အကြောင်း
မဆုံစည်းလို့ လွဲကြစေကာမူ မင်းရုပ်ပုံကလေးဟာ
ကျုပ်နှလုံးသားထဲမှာ သေခါနီး နောက်ဆုံးအချိန်
ထိစွဲကပ်ပြီး ပါသွားမယ်ဆိုတာ စိတ်ချပါတော့။
ကိုင်း . . . ဘုရားသခင် မင်းကို ကောင်းချီး မင်္ဂလာ
ပြပါစေ . . .”

ယင်းသို့ ပြောခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရံ၏ နေအိမ်မှ
ဆင်းလာ၍ လန်ဒန်မြို့သို့ မြင်းရထားကြီးမစီးဘဲ ခြေကျင် လျှောက်လာ
ခဲ့လေ၏။ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားခဲ့လျှင် ဒရမ္မလီ၏မျက်နှာကို မြင်ရမည်
စိုးသောကြောင့် ဟိုတယ်ဘက်သို့မလှည့်ဘဲ လန်ဒန်ဘက်သို့ ခြေဦးတည့်
တည့် လှည့်ပြီးလျှင် ကိုယ်ပင်ပန်းမှ အဲ့စတယ်လာကို မေ့ပျောက် နိုင်လိမ့်
မည်အထင်နှင့် တစ်လမ်းလုံး ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

သန်းခေါင်ကျော်သောအချိန်တွင်မှ လန်ဒန်မြို့သို့ ဝင်လာ၍ နေအိမ်လှေကားရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ညဉ့်ဒရဝမ်က စက္ကူရွက်ကလေး တစ်ခုကိုပေးသည်နှင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ “အိမ်သို့ မသွားနှင့်” ဟူသော စာလုံးများကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်သို့မတက်ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၍ တည်းခိုရန် ဌာနတစ်ခုသို့သွားလျက် အခန်းတစ်ခန်း ငှား၍ အိပ်လေ၏။ သတိပေးသောစာမှာ မစွတာဂျက်ဂါး၏စာရေး ဝမ်းမစ်၏ လက်ရေးဖြစ်သည်နှင့် နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းမစ်၏ နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ဝမ်းမစ်နှင့် တွေ့သောအခါ ဝမ်းမစ်က နိုင်ငံခြားမှရောက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောလူသို့မဟုတ် လူအများက ချောင်းမြောင်း စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြောင်း ပြောပြလေ၏။ အကယ်၍ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်၏နေအိမ်၌ ယခုတိုင် ရှိနေခဲ့ပါလျှင်လည်း အခြားတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ဝှက်ထားရန်ကိုလည်း အကြံပေး၏။ ကျွန်ုပ်က နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်ပို့ရန် အကြံအစည်ရှိကြောင်း ပြောသောအခါ ဝမ်းမစ်က လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာ ပုန်းလျှိုးလိုသော လူများ ဝင်ရန် ခက်သော်လည်း ဝင်ပြီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ပုန်းအောင်းနေရန်အတွက် အလွန်ကောင်းသော နေရာဖြစ်သောကြောင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်၍ စိတ်ချလောက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်အတိုင်း နိုင်ငံခြားသို့ သွားသင့်ကြောင်း အကြံပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမစ်နှင့်တိုင်ပင်ရာ ဟားဘတ်၏ ရည်းစား ‘ကလာရာ’တို့ နေထိုင်သောအိမ်သို့ လူကြီးကို ပြောင်းရွှေ့ရန် သဘောတူကြလေ၏။ ‘ကလာရာ’တို့၏ နေအိမ်မှာ မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင်ရှိ၍ ၎င်းအိမ်တွင် လူကြီးကိုထားရန် အခန်းတစ်ခန်းလည်းရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သိပြီးဖြစ်သည်နှင့် ၎င်းအိမ်သို့ ရွှေ့ထားရန် စီမံလေ၏။ ဝမ်းမစ်က လူကြီးကို ရွှေ့ထားသော်လည်း ခြေရာခံသူများက ကျွန်ုပ်နောက်မှ ခြေရာခံတတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ၎င်းအိမ်သို့ မကြာခဏမသွားဘဲ လူကြီးအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဟားဘတ်ပြောသမျှနှင့် ရောင့်ရဲပြီးလျှင် အခါအခွင့်သင့်သောအခါမှ လူကြီးကို လှေတစ်စင်းနှင့် ထုတ်၍ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သော သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်သို့ ဆိပ်ကမ်းမှမတက်ဘဲ လမ်းမှဖြတ်၍ တင်ပေးလိုက်ရန်ကိုလည်း အကြံပေးလေ၏။ လူကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်မှ ‘ကလာရာ’တို့၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရာတွင်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မလိုက်ဘဲ ညဉ့်အချိန်တွင် ဟားဘတ်တစ်ယောက်တည်းသာ

လူကြီးကိုခေါ်သွားစေဖို့ အကြံပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ အခြားနေရာမှစောင့်၍ 'ကလာရာ' တို့အိမ်သို့ လူကြီးကို ပို့ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကျေနပ်အောင် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးမှ အိမ်သို့ တစ်ပါတည်းပြန်ဖို့ ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမစ်အား ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ ၎င်းအကြံပေးသည့်အတိုင်း ဟားဘတ်က လူကြီးကို 'ကလာရာ' တို့ အိမ်သို့ ပို့စေပြီးမှ ၎င်းအိမ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

အင်း (၃၃)

ကျွန်ုပ်သည် ကလာရာအိမ်သို့ သွားရောက်သောအခါ မက်ဂွစ်(ချ) မှာ ကလာရာ၏ ဖခင်နေသော အခန်းနှင့်ယှဉ်လျက်ရှိသော အခန်း တစ်ခန်း၌ နေရာတကျ သွင်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဟား ဘတ်တို့သည် အောက်ထပ်၌ ရှိသော အခန်းတစ်ခန်း၌ စကားပြောလျက် ရှိကြစဉ် ရုပ်ရည်သန့်ရှင်း မွန်ရည်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် လက် ဆွဲခြင်းကလေးကို လက်တွင်ဆွဲလျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ ဟားဘတ်က မိမိ၏ရည်းစား ကလာရာဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ကလာရာမှာ သိမ်မွေ့သော စိတ်နှ လုံးရှိ၍ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာရှိပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကလာ ရာ၏ လက္ခဏာကိုကြည့်၍ သူငယ်ချင်းဟားဘတ်ကား ကံကောင်းပေသည် ဟု စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးမိစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ဆူညံစွာဟစ်ခေါ်သော အသံများ ကို ကြားရလေ၏။ ၎င်းအသံမှာ ကလာရာ၏ဖခင် မစ္စတာဘာလီ၏ အသံ ဖြစ်လေရာ ထိုလူကြီးမှာ မကျန်းမာသဖြင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဘဲ အိပ်ရာ ထဲ၌ ရပ်အရက်နှင့် စားစရာများကို အချိန်မရွေး စားသောက်လျက်ရှိ၏။ ကလာရာမှာ ကြင်နာတတ်သော စိတ်သဘောရှိသည့်အလျောက် မွေး သဖခင်ကြီးအား အလိုလိုက်ကာ ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ အော်သံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဟော... ပါပါ ခေါ် နေပြီ”ဟု ဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)ကို ထားသောအခန်းသို့ တက်သွားသော အခါ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ နေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်းအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သော အမူအရာမရှိဘဲ တစ်နည်းအားဖြင့် ယခင်ကထက် စိတ်နှလုံးနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသွားသည်ဟု ကျွန်ုပ်မှတ်ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ် (ချ)၏ရန်သူ ကွန်ပီဆင်အကြောင်းကို ကြားသိရသော်လည်း ထိုအကြောင်း

ကို မက်ဂွစ်(ချ)အား ပြောမပြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကွန်ပီဆင် ရှိသေးသည်ဟု သိခဲ့လျှင် မက်ဂွစ်(ချ)သည် မိမိ၏အန္တရာယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကွန်ပီဆင်ကို တွေ့အောင် လိုက်၍ရှာမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရသောကြောင့် ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)အား မစွတာဂျက်ဂါး၏ စာရေးဝမ်းမစ်၏ အကြံပေးချက်အရ ရွှေ့ပြောင်းရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မက်ဂွစ်(ချ) ပြန်ရောက်လာသည်ဟု အစိုးရပိုင်းက မသင်္ကာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ကို ချောင်းနေကြကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဤအိမ်သို့ မလာသေးဘဲ ရှောင်တိမ်းနေ၍ အခါအခွင့်ကောင်းသောအခါ နိုင်ငံခြားသို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် သွားကြမည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။ ခမ်းနားသော အိမ်တစ်လုံးကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်၍ မြင်းများ၊ ရထားများ ဝယ်ယူဖို့မှာမူ ယခုအခြေအနေ၌ မသင့်လျော်သေးကြောင်း ပြောပြသောအခါ မက်ဂွစ်(ချ)သည် ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေကြစဉ် ဟားဘတ်သည် မီးကိုကြည့်ကာ စိုက်ငေးစဉ်းစားနေရာမှ အကြံတစ်ခုရသည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြလေ၏။ ဟားဘတ်၏ အကြံမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်ဟားဘတ် နှစ်ယောက်စလုံးသည် လှေခတ်တတ်သည် ဖြစ်၍ အချိန်သင့်လျော်သောအခါ မက်ဂွစ်(ချ)ကို လှေတစ်စင်းပေါ်တင်၍ လှေခတ်သွားနိုင်ကြောင်း၊ လှေတစ်စင်းကို ထိုကိစ္စအတွက် ရုတ်တရက်ငှားရမ်းခဲ့လျှင် မသင်္ကာဖွယ် အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ယခုကတည်းက ကျွန်ုပ်သည် လှေတစ်စင်းဝယ်၍ လှေဆိပ်၌ ချည်ထားသင့်ကြောင်း၊ လှေဝယ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဟားဘတ်တို့ မကြာခဏ လှေလှော်ထွက်သင့်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်မျှ လှေနှင့်ထွက်ကြပြီးနောက် မက်ဂွစ်(ချ)ကို သင်္ဘောနှင့် ပို့မည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် လှေနှင့် ထွက်လာခဲ့လျှင် မည်သူကမျှ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်၏အကြံကို သဘောကျ၍ မက်ဂွစ်(ချ)ကလည်း အလွန်နှစ်သက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လှေတစ်စင်းဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)ကို နှုတ်ဆက်၍ ၎င်းအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် လှေတစ်စင်းကို ချက်ချင်းဝယ်၍ အနီးဆုံး လှေဆိပ်တွင် ချည်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)၏ ငွေကိုသုံးစွဲရန် စိတ်ထဲ၌ စဉ်းစား၍ မရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မက်ဂွစ်(ချ)အပ်ထားသော သားရေအိတ်ကို

၎င်း၏လက်သို့ ဟားဘတ်မှတစ်ဆင့် ပြန်ပို့လိုက်၍ အလိုရှိသောအခါမှ သုံးပါမည်ဟု သင့်တော်အောင် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ မရှိသည်နှင့် လက်စွပ်၊ ရွှေကြယ်သီး အစရှိသော လက်ဝတ်လက်စားများ ကို ရောင်းချ သုံးစွဲလေ၏။

နေ့ရက် အတော်အတန် ကြာမြင့်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ အံ့စတယ်လာမှာ လက်ထပ်ပြီးလောက်ပြီဟု ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာ တွင် အမှန်ကို သိရမည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သတင်းစာကို လုံးဝ မဖတ်ဘဲ ဟားဘတ်အားလည်း အံ့စတယ်လာအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောရန် မှာထားလေ၏။ ထိုရက်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဝယ်ထားသော လှေကလေးနှင့် မြစ်ထဲတွင် မကြာခဏ လှော်ခတ်ထွက်လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် လှေကလေးနှင့် ထွက် သွား၍ ဒီရေအလိုက် မျှောသွားပြီးလျှင် ဆန်တက်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင် ဒီရေကျချိန်လည်း မတိုင်သေးသည်နှင့် လှေကလေးကို အကောက်ရုံးခန်း အနီးတွင် တံတားတစ်ခု၌ ချည်ထားခဲ့၍ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သွားစဉ်တွင် အဖြစ်အပျက် နှစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ညစာစားပြီးနောက် ဇာတ်ပွဲတစ်ခု သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် သိကျွမ်းဟောင်းဖြစ် သော မစ္စတာဝေါ့ဆလီကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ခုံတစ်ခု ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ဆိုင်ရာအခန်းကို ကပြလျက်ရှိသော မစ္စတာ ဝေါ့ဆလီကို ကြည့်နေရာ မစ္စတာဝေါ့ဆလီလည်း ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိသည်ဟု ထင်မိ၏။ ပွဲပြီး၍ ထွက်လာသောအခါ ရုံပေါက်တွင် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေ သော မစ္စတာဝေါ့ဆလီနှင့် တွေ့၍ မစ္စတာဝေါ့ဆလီက “ပွဲထဲမှာတုန်းက မောင့်နောက်မှာထိုင်တာ ဘယ်သူလဲ” ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်က အဖော်မပါ ဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ကြောင်း ပြော၍ မည်သူ့ကို မြင်ပါသနည်းဟု မေးရာ ဝေါ့ဆလီသည် အတန်ငယ် ဆုတ်ဆိုင်းနေပြီးနောက် အသေအချာ မပြောဝံ့ဘဲ တွေးထင်ချက်မျှသာဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ပြောပြဖို့ တိုက်တွန်းသောအခါ ဝေါ့ဆလီက ကျွန်ုပ်၏နောက်တွင် လူတစ် ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုလူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က ထောင်ပြေးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်ကြစဉ် သတ်ပုတ်နေကြသော ထောင် ပြေးနှစ်ယောက်အနက် မျက်နှာတွင် လက်သီးထိုးခံရသော ထောင်ပြေး ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုလူမှာ ဇာတ်ပွဲမပြီးဆုံးမီ ကျွန်ုပ် နောက်မှထ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ

ဤအတိုင်းမှန်ခဲ့လျှင် အခြားသူ မဟုတ်နိုင် ကွန်ပီဆင်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွား၍ မက်ဂွမ်(ချ)အတွက် စိုးရိမ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကွန်ပီဆင်သည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့လျှင် မက်ဂွမ်(ချ) အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်က ထိုလူဝတ်စားပုံကို မေးမြန်းသောအခါ အနက်ဝတ်စုံဖြင့် သားသားနားနား ဝတ်ထားကြောင်း ဝေါ့ဆလိက ပြော၏။

ဝေါ့ဆလိသည် ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းများကို သေချာစွာ ဖြေကြားရန် မတတ်နိုင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝေါ့ဆလိအား စားစရာများ ကျွေးမွေးပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ (၁၂) နာရီနှင့် တစ်ချက်အတွင်းတွင်မှ ပြန်ရောက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဟားဘတ်မှာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကွန်ပီဆင် အကြောင်းကို ပြောပြပြီးလျှင် ဤအကြောင်းကို ဝမ်းမစ်အား သိစေသင့်သည်ဟု သဘောတူကြသည်နှင့် စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။

အခန်း (၃၄)

အထက်အခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အဖြစ်အပျက် နှစ်ခုအနက် ဒုတိယအဖြစ်အပျက်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် ရှေးနည်းအတိုင်း လှေကလေးကို အကောက်ရုံးဆိပ်တွင် ချည်ထား ခဲ့၍ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာစဉ် မစ္စတာဂျက်ဂါးနှင့် တွေ့ သဖြင့် ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်သွားသည်နှင့် လိုက်ပါသွား၏။

မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ၎င်း၏အလုပ်တိုက်သို့ ရှေးဦးစွာဝင်သွား၍ ဝမ်းမစ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ဂျားရတ်လမ်းရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် သွားကြ၏။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်၍ အခန်းတစ်ခုတွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် . . .

ဂျက် ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ . . . ဝမ်းမစ်၊ မစ္စဟေဗီရှ်က စာကလေးဟာ မစ္စတာပစ်(ပ)ကို ပေးလိုက်ပြီလား”

ဝမ်း ။ ။ “မပေးရသေးဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီမှာရှိတယ်”

ဝမ်းမစ်သည် စာကို ကျွန်ုပ်အားမပေးဘဲ မစ္စတာဂျက်ဂါးသို့ ပေး လိုက်၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် စာကိုယူ၍ ကျွန်ုပ်လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက် ရာ ၎င်းစာတွင် မစ္စဟေဗီရှ်က ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုသဖြင့် လာရောက်ရန် မှာကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ ၏။

ဂျက် ။ ။ “ဘယ်တော့လောက် သွားနိုင်မလဲ”

နီပ် ။ ။ “ချက်ချင်း သွားမယ်ခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ မစ္စတာပစ်(ပ)၊ ဒရမ္မလီက ဗိုလ်ဆွဲ သွားပါပြီကော၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား. . .”

ကျွန်ုပ်ကမူ ဝန်မခံလိုသည်နှင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

ဂျက် ။ ။ “ဒီသူငယ်က အာဂလူကွယ်၊ သို့သော် နေရာတိုင်း
တော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးပေါ့ကွယ်၊
သူတို့လင်မယား ဘယ်လို နေကြလိမ့်မယ် မဆို
နိုင်ဘူး၊ ကာယဗလသမားကပဲ နိုင်မလား၊ အလိမ္မာ
သမားကပဲ နိုင်မလား ကြည့်ရဦးမှာပဲ၊ ငါ့လူက
ဗလအားကိုးနဲ့ ရိုက်လား နှက်လားလုပ်ရင်တော့”

နပ် ။ ။ “ဒီလောက်တော့ ယုတ်မာမယ် မထင်ပေါင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “အေးလေ ငါက ရိုက်လိမ့်မယ်လို့ မဆိုသေးပါဘူး၊
ရိုက်ခဲ့ရင်လို့ ပြောတာပါ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဗလ
အားကိုးနဲ့ ရိုက်လား နှက်လားလုပ်ရင်တော့ သူက
နိုင်မလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့ ဉာဏ်ချင်းတော့
အဝေးကြီးပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာက လုပ်တတ်တဲ့ နည်း
လမ်း နှစ်ခုပဲရှိတယ်”

နပ် ။ ။ “ဘယ်လိုများလဲခင်ဗျာ”

ဂျက် ။ ။ “ဒီလိုလူမျိုးက ရိုက်ရင်ရိုက်၊ ခူးထောက်ရင်ထောက်၊
ဒီနှစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ရိုက်ပဲရိုက်မလား ခူးပဲထောက်
မလား၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ. . . ကိုင်း မိန်းမသား
ဘက်က အောင်မြင်ပါစေဗျား”

မစ္စတာဂျက်ဂီးသည် အရက်သုံးခွက်ကို ထည့်၍ တစ်ခွက်ကို
အထက်ပါနည်းအတိုင်း ဆုတောင်းကာ မော့ချလိုက်၏။

ထိုခဏ၌ မစ္စတာဂျက်ဂီး၏ အစေခံမော်လီသည် စားစရာများ
ပါရှိသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်
သည် မော်လီ၏ လက်ချောင်းများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ဆတ်ခနဲ သတိ
ရမိ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မော်လီ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ
၎င်း၏မျက်လုံးများကို မြင်သဖြင့် ထိုနည်းအတူ စိတ်ထဲ၌ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်
သွား၏။ မော်လီသည် စားပွဲအနီးမှ ထွက်သွားသော်လည်း ‘၎င်း၏ လက်
ချောင်းများနှင့် မျက်လုံးများသည် မည်သူ၏လက်ချောင်းများ၊ မျက်လုံးများ
နှင့်တူပါဘိသနည်း’ဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးနေမိရာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင်
၎င်းတို့ကို တစ်နေရာ၌ ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်ခဲ့ဖူးသည် ဟူ၍မူကား ယုံကြည်
စိတ်ချလျက် ရှိ၏။ မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍မူကား ဖော်ထုတ်၍ မရသေးချေ။

ပေါ်လုပေါ်လုနှင့် ပျောက်ချည်တစ်ခါ။ ပေါ်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်နေပြီး နောက် ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာသည်ကား ဤလက်ချောင်းနှင့် မျက်လုံးများ သည် အံ့စတယ်လာ၏ မျက်လုံး၊ လက်ချောင်းများနှင့် တူလှ၏။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မော်လီကား အံ့စတယ်လာ၏ မိခင်ပင် ဖြစ်ရမည်။

မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် အံ့စတယ်လာကို ကျွန်ုပ် ချစ်ကြိုက်နေကြောင်းကို ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍ ဒရမ္မလီလင်မယားအကြောင်းကို မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်လျက်ရှိရာ မော်လီသည် စားပွဲအနီးသို့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် လာရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏မျက်လုံးနှင့် လက်ချောင်းများကို ကြည့်လိုက်သဖြင့် (အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရသောကြောင့် ကြမ်းတမ်းနေခြင်းမှတစ်ပါး) အံ့စတယ်လာ၏ မျက်လုံးနှင့် လက်ချောင်းများကဲ့သို့ ရှိနေ၍ သားအမိဖြစ်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် သေချာသည်ထက် သေချာလေတော့၏။

ဥစာစားပြီးနောက် ဝမ်းမစ်နှင့်ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ နေအိမ်မှ အတူတကွထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းမစ်အား “မစ္စဟေဗီရို၏ မွေးစားသောသမီး မစ္စအံ့စတယ်လာကို မြင်ဖူးပါသလော” မေးရာ မမြင်ဘူးကြောင်း ဖြေ၏။

၎င်းနောက် အခြားစကားအနည်းငယ် ပြောဆို၍ ‘မော်လီ’ အကြောင်းကို ဝမ်းမစ်အား မေးကြည့်ရာ ဝမ်းမစ်က မော်လီမှာ အလွန်တရာ စိတ်ခက်ထန်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မစ္စတာဂျက်ဂါးက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာအောင် ဆုံးမခဲ့ကြောင်း၊ မော်လီသည် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏အိမ်သို့ ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မော်လီအကြောင်းကို သိလိုသေးသည်နှင့် ဝမ်းမစ်အား ဆက်လက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းရာတွင် ဝမ်းမစ်က အလုံးစုံမသိရဘဲ အနည်းငယ်မျှလောက်သာ သိရသည်ဟု စကားခံ၍ ပြောပြလေ၏။

ဝမ်းမစ် သိသလောက်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀) ခန့်က မော်လီမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့၍ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ၎င်းအတွက် ရှေ့နေလိုက်ပေးခဲ့ကြောင်း မော်လီသည် ‘ဂျစ်ပဆီ’ သွေးပါသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အလျောက် အလွန်ခက်ထန်သော စိတ်ရှိ၍ ရုပ်ရည်အလွန်တရာ ချောလှခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အသတ်ခံရသူမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စတာဂျက်ဂါးမှာ ထိုစဉ်အခါက နာမည်မကြီးလှသေးသော ရှေ့နေကလေး တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ မော်လီ၏ လူသတ်မှုကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆောင်ရွက်လိုက်သည်တွင် နာမည် ကျော်ကြားလာခဲ့ကြောင်း၊

အသတ်ခံရသော မိန်းမသည် မော်လီထက်(၁၀)နှစ်ခန့် ကြီး၍ ကြီးမား ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ကာယရှိကြောင်း၊ မော်လီသည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက တေလေဂျပိုးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်၍ ထိုမိန်းမကို လင်ခိုးမှုအတွက် ကြောင့် ဒေါသအလျောက် သတ်သည်ဟု စွပ်စွဲထားကြောင်း၊ တေလေ များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ရောက်တတ်ရာရာ နေထိုင်ကြ၍ ဟောင် ဆလိုဟိ(သ)ရပ်ကွက်ရှိ ကျီတစ်ခုအတွင်း၌ အလောင်းကို တွေ့ရကြောင်း၊ အလောင်းတွင် သတ်ပုတ်ထားသော ဒဏ်ရာများ အနှံ့အပြား တွေ့ရှိရ၍ နောက်ဆုံးတွင် လည်ပင်းကို ညှစ်၍ သတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မော်လီမှ တစ်ပါး မသင်္ကာဖြစ်ဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိသဖြင့် မော်လီကို ဖမ်းဆီးစွပ်စွဲခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

မစ္စတာဂျက်ဂါးက ဤမျှလောက် ကြီးမားထွားကျိုင်း၍ ကာယဗလ ကောင်းဟန်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မော်လီ ကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သေးကွေးသော မိန်းမတစ်ယောက်က လည်ပင်း ကို ညှစ်သတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြ၍ ထုချေကြောင်း.. . တရားခွင်၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် မော်လီအား ကိုယ်လုံးသေးငယ်သည်ဟု ထင်စေလောက်သည့် အဝတ်အစားမျိုးကိုသာ ဝတ်ဆင်စေကြောင်း၊ မော်လီ ၏လက်နှင့် လည်ပင်းများတွင် လက်သည်းနှင့် ခြစ်ကုတ်ထားခြင်းနှင့် တူသော အပွန်းအပဲ့များ ရှိနေသော်လည်း မစ္စတာဂျက်ဂါးက ဆူးချုံ တစ်ခုမှ ဆူးခြစ်မိသော ဒဏ်ရာများဖြစ်သည်ဆို၍ မော်လီ၏ လက်မောင်း ၌ ဆူးအစအနများကိုပင် ဖော်ထုတ်ပြသနိုင်သည့်ပြင် ဆူးချုံတွင် ငြိ၍ ကျန်ရစ်သော မော်လီ၏ အဝတ်အစအနကိုပင် ပြနိုင်ကြောင်း၊ တေလေ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့မှာ ဆူးခြစ်မိခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်သဖြင့် ယုတ္တိရှိလှကြောင်း၊ သို့သော် တရားလိုရှေ့ နေက ဖော်ပြသောအချက်မှာ မော်လီသည် လင်ယောက်ျား တေလေနှင့် မွေးသော သုံးနှစ်အရွယ်သမီးကလေးကိုပင် သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်း အားဖြင့် လင်ယောက်ျားပေါ်၌ မကျေနပ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်ကို ထောက် ခြင်းအားဖြင့် ထိုမိန်းမကိုလည်း ဒေါသအလျောက် သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြစ်ရ မည်ဟူ၍ ဆွဲငင်အကြောင်းပြကြောင်း၊ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ထုချေပုံမှာ တရားလိုရှေ့နေက တရားခံမော်လီ၏ လည်ပင်းနှင့် လက်တို့တွင် ကွယ် လွန်သူမိန်းမကြီး၏ လက်သည်းဒဏ်ရာများ တွေ့ရှိသည်ဟု စွပ်စွဲခြင်းနှင့် အတူ သုံးနှစ်သမီးကလေးကိုလည်း သတ်သေးသည်ဟု စွပ်စွဲပြန်လေရာ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်လျှင် မော်လီ၏ဒဏ်ရာသည် သုံးနှစ်ရွယ် သမီးကလေး၏

လက်သည်းဒဏ်ရာများသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ တရားလိုရှေ့နေက ဤအမှုတွင် တရားခံမော်လီအား သုံးနှစ်အရွယ် သမီးကလေးကို သတ်ဖြတ်သည့်အတွက် စွပ်စွဲခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိန်းမကြီးကို သတ်ဖြတ်မှုနှင့် စွပ်စွဲထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အမြီးအမောက် မတည့်ကြောင်းနှင့် ထုချေသည်တွင် ဂျူရီလူကြီးများသဘောကျ၍ တရားခံမှာ တရားသေ လွတ်သွားခဲ့ကြောင်း။ ထိုနေ့မှစ၍ မော်လီသည် ဂျက်ဂါးကို ကျေးဇူးဆပ်သောသဘောနှင့် ၎င်း၏ အိမ်တွင် အလုပ်အကျွေး အစေခံအဖြစ်နှင့် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်းများနှင့် ဝမ်းမစ်က ပြောပြ၏။

နောက်ထပ် ပြောပြရန် စကားမရှိတော့သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲခွာကြပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။

အခန်း (၃၅)

မစ္စဟေဗီရုံက ၎င်းအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရချေမည်လောဟု အပြစ်ပြောမည်စိုးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏စာကို သက်သေခံ အဖြစ်နှင့် အိတ်ထဲတွင်ထည့်လျက် နောက်တစ်နေ့တွင် ၎င်းနေအိမ်သို့ မြင်းရထားကြီးဖြင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။ အိမ်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ လက်ထပ်ကိတ်မုန့်ကြီး တင်ထားသော အခန်းကြီးအတွင်း၌ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် မှိုင်းငေးကာ ထိုင်လျက်ရှိသော မစ္စဟေဗီရုံကို တွေ့ရလေ ၏။ နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် . . .

ရုံ ။ ။ “ဟိုတစ်ခါတုန်းက မင်းပြောဖူးတယ်၊ မင်းသူငယ် ချင်းအတွက် ကျေးဇူးပြုဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခု ညွှန်ပြ နိုင်တယ်ဆို”

ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်နှင့် ကလာရီကာတို့ အစုစပ်ပါတနာလုပ် ကြသော အလုပ်အကြောင်းကို ပြောပြ၏။

ရုံ ။ ။ “တစ်ခါတည်း ပြီးပြတ်သွားအောင် ငွေရင်း ဘယ် လောက်လိုသလဲ”

နိုပ် ။ ။ “ပေါင် (၉၀၀) လိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရုံ ။ ။ “ပေါင် (၉၀၀) ကို ငါက ထုတ်ပေးလျှင် မင်းက နှုတ်လုံမှာလား . . .”

နိုပ် ။ ။ “လုံပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရုံ ။ ။ “မင်းလည်း စိတ်ကျေနပ်သွားမယ်ဆိုပါတော့”

နိုပ် ။ ။ “ကျေနပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရုံ ။ ။ “မင်း ဝမ်းသာသွားပြီလား”

နှိပ် ။ ။ “ဒီအတွက် ဝမ်းသာသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင် ဒုက္ခတွေ ရှိနေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သို့သော် ကျွန်တော်က ဖော်ထုတ်ပြောဖို့ မပိုင်ဆိုင်တဲ့တွက် မပြောတော့ပါခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ (ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်လျက်) “ဒီပြင်ဒုက္ခတွေ ရှိသေးတယ်လို့ ဝန်ခံဖော်ရတာ သဘောထား မြင့်မြတ်ပါပေတယ်ကွယ်၊ ဒါ အမှန်ပဲလား...”

နှိပ် ။ ။ “အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “မင့်အတွက်ကြောင့် မင့်သူငယ်ချင်းကို ငါက ကျေးဇူးပြုလိုက်ရပြီ ဆိုပါတော့၊ မင့်အဖို့တော့ ငါက ဘာများ ကူညီနိုင်သလဲ”

နှိပ် ။ ။ “ကူညီနိုင်စရာနည်းလမ်း မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သို့သော် ဒီလိုပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်”

မစ္စဟေဗီရုံသည် ရွှေကွပ်ထားသော ဆင်စွယ်ပြားကလေးတစ်ခုကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ ၎င်းအပေါ်တွင် ခဲတံနှင့် ရေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အားလှမ်းပေးလေ၏။

ရှုံ ။ ။ “ရော့ဟော့၊ ငါ့မှာ ငွေအလွယ် မရှိဘူး၊ ဒီဟာကို မစ္စတာဂျက်ဂါး လက်ကိုပေးလျှင် မင်းလိုတဲ့ငွေကို သူက ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်”

နှိပ် ။ ။ “ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ”

၎င်းနောက် မစ္စဟေဗီရုံသည် အခြားဆင်စွယ်ပြားတစ်ခုကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်လက်သို့ ခဲတံနှင့်တကွ ပေးအပ်ပြီးနောက်...

ရှုံ ။ ။ “ငါ့နာမည်က အပေါ်ကပါတယ်၊ မင်းက ‘သူ့ကို ကျွန်ုပ် အပြစ်လွှတ်ပါသည်’ လို့ အောက်နားမှာ ရေးသားနိုင်ရဲ့လား”

နှိပ် ။ ။ “ရေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အပြစ်တွေ ဗရပွနဲ့မို့ သူတစ်ပါးကို အပြစ်လွှတ်ဖို့ ဦးမလေးပါဘူး ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ရေးပေးခဲ့၏။ ထိုအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ ဝမ်းနည်းသော မျက်ရည်များ စီး

ကျလာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မစ္စဟေဗီရုံ ငိုကြွေးသည်ကို မမြင်ဘူးသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက် ၎င်း၏ လက်မောင်းများကို ကိုင်ဆွဲကာ ထူပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် မစ္စဟေဗီရုံသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှမထဘဲ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေ၍ ‘ငါဘယ့်နှယ်လုပ်မိပါလိမ့်၊ ငါဘယ့်နှယ်လုပ်မိပါလိမ့်. . .’ ဟူ၍ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြုမိခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုပါမူ များစွာ အရေးမကြီးကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က အဲ့စတယ် လာကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ချစ်ကြိုက်မိမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး နောက် . . .

နှိပ် ။ ။ “ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးကြပြီလား ခင်ဗျာ ”

ရုံ ။ ။ “ အေး. . . ဟုတ်တယ် ”

အိမ်ကြီး၌ အထူးခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရကတည်းက ကျွန်ုပ်မှာ ဤအကြောင်းကို ရိပ်မိပြီးဖြစ်၍ ၎င်းမေးခွန်းမှာ အပိုမျှသာ ဖြစ်၏။ မစ္စဟေဗီရုံမှာမူ ဆံပင်ကိုဆွဲချည်တစ်ခါ လက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ညှစ် ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ‘ငါ ဘယ့်နှယ်လုပ်မိပါလိမ့်၊ ငါ ဘယ့်နှယ်လုပ်မိပါလိမ့်’ ဟု မရပ်မနား ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။

ရုံ ။ ။ “ဟိုတစ်နေ့တုန်းက မင်း သူ့ကို စကားပြောလို့ မင့် မျက်နှာကို ငါမြင်ရတော့မှ ငါကိုယ်တိုင် ခံစား ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကို သတိရပါတယ်ကွယ်၊ အလို လေး . . . ငါ ဘယ့်နှယ်လုပ်မိပါလိမ့်”

နှိပ် ။ ။ “မစ္စဟေဗီရုံခင်ဗျား . . . ကျွန်တော့် အကြောင်း ကိုတော့ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ ဖယ်ထားပါတော့ ခင်ဗျာ၊ သို့သော် အဲ့စတယ်လာနှင့် ပတ်သက်လို့ တော့ သူ့စိတ်သဘောကို ခက်ထန်တင်းမာအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းများတွက် ပြင်ဆင်ပေးဖို့ ကြိုးစားရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား ”

ရုံ ။ ။ “ငါလည်း သိပါတယ် ပစ်(ပ)၊ ငါပြောလျှင် ယုံပါ တော့၊ မိန်းကလေး ရှေးဦးစွာ ရောက်လာတုန်းက တော့ ငါ့ဖြစ်သလို သူ မဖြစ်စေရအောင် သွန်သင် ပေးဖို့လောက်သာ ကြံရွယ်ခဲ့ရိုး မှန်ပါတယ်ကွယ်”

နှိပ် ။ ။ “ယုံပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “ဒီနောက်တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာလို့ သူ့ရုပ်ကလေး
 ချောတာ တွေ့တော့မှ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွား
 ပြီး မြှောက်ပေးလိုက်၊ တန်ဆာဆင်လိုက်၊ စိတ်ကြီး
 ဝင်အောင် သင်ပေးလိုက်နဲ့ အနည်းနည်း ဖျက်ဆီး
 ခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိ
 တော့ဘဲ ရေခဲတုံးကြီးလို အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်လာ
 ရှာတာပါပဲကွယ်”

နှိပ် ။ ။ “လုံးဝ မချစ်တတ်၊ မခင်တတ်တာထက်တော့ ချစ်
 ပြီးမှ ဒုက္ခတွေ့ရခြင်းက တော်ပါသေးတယ်ခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “ငါ့အကြောင်းကို မင်းသိရရင် ငါ့ကို မင်း သနားမှာ
 ပါကွယ်”

နှိပ် ။ ။ “ကျွန်တော် သိတန်သလောက်တော့ သိရပါပြီ
 ခင်ဗျာ၊ ဒါထက် ကျွန်တော် မေးစရာကလေး တစ်ခု
 နှစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ခင်ဗျား”

ရှုံ ။ ။ “မေးပါတော့”

နှိပ် ။ ။ “အဲ့စတယ်လာရဲ့ မိဘများဟာ ဘယ်သူတွေလဲ
 ခင်ဗျာ”

မစ္စဟေဗီရှုံလည်း ဦးခေါင်းယမ်းပြု၍ “မစ္စတာဂျက်ဂါး ခေါ်လာခဲ့
 တာပဲ”

နှိပ် ။ ။ “အဖြစ်အပျက်ကလေး နည်းနည်း ပြောပြပါ
 ခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “ငါက ဒီအခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်းပိတ်ပြီး နေ
 လာခဲ့လို့ တော်တော်ကလေးကြာတော့ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို ငါလို မဖြစ်စေရအောင် သင်ပေး
 ချင်လို့ ခေါ်ခဲ့စမ်းပါလို့ မစ္စတာဂျက်ဂါးကို မှာ
 လိုက်တယ်၊ တစ်ညသ၌တော့ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့လို့
 အဲ့စတယ်လာလို့ နာမည်မှည့်ထားတယ်”

နှိပ် ။ ။ “ဒီတော့ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ ခင်ဗျာ”

ရှုံ ။ ။ “(၂) နှစ် (၃) နှစ်သမီး ရှိမှာပေါ့၊ သူ့မှာ မိဘမရှိလို့
 ငါက မွေးစားထားတယ်ဆိုတာကလွဲလို့ သူ့ဘာမှ
 မသိဘူး”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မစွတာလျက်ဂါး၏ အစေခံမော်လီ၏သမီး ဖြစ်ကြောင်းကို ယုံမှားသံသယ ကင်းရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဆက်လက် မေးမြန်း ရန် မလိုတော့သည်နှင့် မစွဟေဗီရှ်ကို နှုတ်ဆက်၍ ၎င်းအခန်းမှ ဆင်းလာ ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ် သည် ဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ နောက်တစ်ကြိမ် ဤအိမ်ကြီးသို့ လာရောက်ဖို့ မရှိတော့ပြီဟု အောက်မေ့သည်နှင့် ယခင်က အဲ့စတယ်လာ နှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသော နေရာ၊ စားစရာလေးများ ကျွေးမွေးသောနေရာ၊ ဟားဘတ်နှင့် သတ်ပုတ်ဖူးသော နေရာ စသည်များကို လှည့်လည်ကြည့် ရှုမိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မစွဟေဗီရှ်၏ အခန်းသို့ ပြန်တက် သွား၍ အခန်းဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မစွဟေဗီရှ်မှာ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျောခိုင်းလျက် မီးဖိုကြီးအနီး၌ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မီးတောက်ကြီး ရုတ်တရက် ထတောက်သည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ မစွဟေဗီရှ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက် လောက်လျက် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ အော်ဟစ်ကာ ပြေးလာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်မောင်းပေါ်၌ တင်လျက် ဆောင်လာသော အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကြီး ဖြင့် မစွဟေဗီရှ် တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးရစ်ပတ်ပေးပြီးနောက် ကြမ်း ပေါ်သို့ ပွေ့ချလိုက်၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မစွဟေဗီရှ်တို့မှာ ကြမ်းပေါ်၌ မီးတောက်များဖြင့် ထွေးရစ်ပတ်ရှိနေကြစဉ် အစေခံများ ရောက်လာ၍ မီးများကို ငြိမ်းသတ်ကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဆရာဝန်များရောက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ အခြေ အနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်တွင် မစွဟေဗီရှ်မှာ မီးလောင်သည့် ဒဏ်ရာ များဖြင့် နစ်မျောလျက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်များမှာလည်း အပြင်းအထန် လောင်ကျွမ်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာအကြောင်းကို အစေခံများအား စုံစမ်း ၍ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တော်၌ ရှိကြောင်းသိရသည်နှင့် ဆရာဝန်အား ဤအကြောင်းကို အဲ့စတယ်လာထံသို့ စာရေးပေးပို့ရန် တိုက်တွန်းမှာ ထားခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဟားဘတ်အားလည်း အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြ၍ မစွဟေဗီရှ်၏ အခြားဆွေမျိုးများထံ အကြောင်း ကြားစေ၏။

အခန်း (၃၆)

ကျွန်ုပ်၏ မီးလောင်သော ဒဏ်ရာများမှာ လက်မှ ပခုံးသို့ တိုင်
အောင်ရောက်၍ စိုးရိမ်ရလောက်အောင် မရှိသော်လည်း ပူလောင်သော
ဝေဒနာမှာ အတော် ပြင်းထန်လှ၏။ ဟားဘတ်သည် ၎င်း၏ဖခင်ထံ
သွားရောက်ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အနီးမှ မခွာဘဲ တစ်နေ့လုံး နေပေ
၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လေ့ဝယ်ယူထားသော ကိစ္စအကြောင်းကို တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မပြောဘဲနေကြသော်လည်း ထိုကိစ္စအကြောင်း
ကို နှစ်ယောက်လုံးပင် မကြာခဏ သတိရလျက်ရှိကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဟားဘတ်သည် ၎င်းအား မက်ဂွစ် (ချ) ကပြောပြ
သော အကြောင်းအရာများ ပြောပြရင်း ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာများကို ဖန်ရေ
ဆေး၍ အဝတ်အသစ်များ လဲလှယ်ကာ ကျပ်စည်းပေးလေ၏။ မက်ဂွစ်(ချ)
က ၎င်း၏ ရှေးဟောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟားဘတ်အား ပြန်ပြောင်း ပြောပြရာ
တွင် ၎င်း၌ အလွန်တရာ စိတ်ခက်ထန်လှသော မယားတစ်ယောက် ရှိခဲ့
ဖူးကြောင်း၊ ၎င်းမိန်းမမှာ လူသတ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးခြင်း ခံရဖူး
ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၌ သမီးကလေး တစ်ယောက်ရှိ၍ မက်ဂွစ်(ချ) သည်
သမီးကလေးကို အလွန်ချစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသော ည၌
မယားသည် မက်ဂွစ်(ချ) ထံသို့လာ၍ သမီးကလေးကို သတ်မည်ဟု ကြုံးဝါး
သွားကြောင်း၊ ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ပျောက်
သွားကြကြောင်း၊ မက်ဂွစ်(ချ) မှာ ထိုမိန်းမနှင့်အတူ လေးငါးနှစ်မျှ နေထိုင်
ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအပေါ်၌ ကရုဏာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်း
မိန်းမ လူသတ်မှုဖြစ်သောအခါ၌ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ သမီးကလေးကို သနား
သော်လည်း မိမိအား တရားလို သက်သေအဖြစ်ဖြင့် တင်ပြမည်စိုးသော
ကြောင့် ပုန်းလျှိုးနေခဲ့ရကြောင်း၊ ၎င်းအမှုမှာ တရားသေ လွတ်လာပြီးနောက်
၎င်း၏မယားလည်း တစ်ခါတည်း ကွယ်ပျောက်သွားကြောင်း၊ ကွန်ပီဆင်

သည် မက်ဂွမ်း(ချ) ပုန်းလွှဲနေခြင်း အကြောင်းရင်းကို ရိပ်မိ၍ မက်ဂွမ်း(ချ) ကို ခြောက်လှန့်ပြီးလျှင် မတရားသော အလုပ်များကို စေခိုင်း၍ ၎င်းက ဝေစုကြီးယူခဲ့ကြောင်း၊ ထို့အတွက်ကြောင့် မက်ဂွမ်း(ချ)က ကွန်ပီဆင် အပေါ်၌ မကျေနပ်မချမ်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

နှုပ် ။ ။ “ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလို့ မက်ဂွမ်း(ချ) ကပြောသလဲ”

ဘတ် ။ ။ “နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီပြောတယ်၊ နေပါဦး သူငယ်ချင်း၊ သဒ္ဓါကုန်းထဲမှာ သူ့ကိုတွေ့တော့ ခင်ဗျား ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

နှုပ် ။ ။ “ခုနှစ်နှစ်သားလောက် ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

ဘတ် ။ ။ “အဲဒီတော့ သူတို့လင်မယား ကွဲခဲ့တာ သုံးလေး နှစ်ရှိပြီတဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့သမီးကလေးဟာ ခင်ဗျား နဲ့ ရွယ်တူလောက် ရှိလိမ့်မယ်ဗျို့. . ”

နှုပ် ။ ။ “ဟားဘတ်”

ဘတ် ။ ။ “ဘာလဲ သူငယ်ချင်း”

နှုပ် ။ ။ “ကျုပ်ကို ကြည့်စမ်း”

ဘတ် ။ ။ “ကြည့်ပါပြီဗျာ”

နှုပ် ။ ။ “ကျုပ်ကို ထိစမ်း”

ဘတ် ။ ။ (လက်ကိုကိုင်လျက်) “ထိပါပြီဗျာ”

နှုပ် ။ ။ “ကျုပ်မှာ အဖျားများ ရှိသလား”

ဘတ် ။ ။ “မဖျားပေါင်ဗျာ၊ သွေးများ မှန်လိုက်တာ၊ ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

နှုပ် ။ ။ “သွေးရူးသွေးတန်းပြောတယ် ထင်မှာဦးလို့ပါ၊ ကျုပ်တို့ဂှက်ထားတဲ့ မက်ဂွမ်း(ချ) ဟာ အခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတယ်လာရဲ့ အဖေပဲဗျ”

အနီး (၃၇)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဟားဘတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်မှ အတူတကွ ထွက်လာကြ၍ တစ်ခုသောလမ်းထောင့်သို့ ရောက်ကြသော အခါ ဟားဘတ်သည် ၎င်း၏အလုပ်တိုက်သို့ ဆက်လက်သွား၍ ကျွန်ုပ်လည်း မစွတာဂျက်ဂါး၏ အလုပ်တိုက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

မစွတာဂျက်ဂါး၏ အလုပ်ခန်းထဲတွင် မစွတာဂျက်ဂါးနှင့် တွေ့၍ ကျွန်ုပ်၏ မီးလောင်ခံရခြင်းအကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မစွဟေဗီရှ် ပေးလိုက်သော ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို မစွတာဂျက်ဂါး၏ လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်ရာ မစွတာဂျက်ဂါးမှာ မျက်လုံးများပြသွား၍ ဆင်စွယ်ပြားကို စာရေးဝမ်းမစ်၏ လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဝမ်းမစ်သည် ပေါင် (၉၀၀)တန် ချက်လက်မှတ်ကို ရေး၍ မစွတာဂျက်ဂါး၏ လက်မှတ်ထိုးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လက်သို့ ပေးသဖြင့် အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

ဂျက် ။ ။ “မင့်အတွက် ဘာမှ မရခဲ့တာ ဝမ်းနည်းတယ်ကွယ် ပစ်(ပ)”

နိုပ် ။ ။ “မစွဟေဗီရှ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုများ ကူညီရမလဲလို့ မေးပါရဲ့၊ ကျွန်တော်က ကူညီဖို့ မလိုပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်. . ”

ဂျက် ။ ။ “ငါသာဖြင့် ဒီလို မပြောဘူးဟေ့. . သို့သော် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် အသိဆုံးပေါ့လေ”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော်က မစွဟေဗီရှ်ကို သူ့မွေးတဲ့ သမီးအကြောင်း မေးလို့ သူသိသလောက် ပြန်ပြောတယ် ခင်ဗျ”

ဂျက် ။ ။ “ဟုတ်လားဟေ့”

နိုင်ငံ ။ ။ “စင်စစ်တော့ သူမေးစားတဲ့ သမီးအကြောင်းကို သူသိတာထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီး သိတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့အမေကိုလည်း ကျွန်တော်သိတယ်”

ဂျက် ။ ။ “ဟေ. . .”

နိုင်ငံ ။ ။ “ဒီ သုံးလေးရက် အတွင်းမှာတောင် သူ့အမေကို ကျွန်တော် တွေ့ရသေးတယ်”

ဂျက် ။ ။ “ဟုတ်လား”

နိုင်ငံ ။ ။ “ခင်ဗျားလည်း တွေ့တာပါပဲ. . ၊ ဒီနောက်တောင် ခင်ဗျားတွေ့သေး. . .”

ဂျက် ။ ။ “ဟုတ်လား”

နိုင်ငံ ။ ။ “အဲ့စတယ်လာ အကြောင်းကို ခင်ဗျားထက်တောင် ကျွန်တော်က ပိုသိသေး၊ သူ့အမေကိုလည်း ကျွန်တော် သိတယ်. . .”

မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဤလူကြီးသည် အဲ့စတယ်လာ၏ ဖခင်ကို မသိသေးကြောင်း ကျွန်ုပ် နိပ်မိ၏။ မက်ဂွစ်(ချ)သည် လူသတ်မှုအတွင်း၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးနှင့် မတွေ့ရဘူးဘဲ ဩစတြေးလီးယားသို့ ရောက်သွားသောအခါမှ မစ္စတာဂျက်ဂါးကို ငှားခြင်းဖြစ်၏။

ဂျက် ။ ။ “ဪ. . မင်းက သူ့အမေကိုတောင် သိတယ်”

နိုင်ငံ ။ ။ “သိတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စာပေးစာယူလုပ်တော့ ပရိဗတ်လို့ နာမည်ပြောင်းထားတယ်၊ နာမည်ရင်းက မက်ဂွစ်(ချ)တဲ့”

အံ့ဩသော မျက်နှာဖြစ်စေ၊ အမူအရာဖြစ်စေ၊ ဘယ်အခါမျှ ဖော်ပြလေ့မရှိသော မစ္စတာဂျက်ဂါးပင်လျှင် ဤအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ၌ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဂျက် ။ ။ “ပရိဗတ်ခေါ် မက်ဂွစ်(ချ)က သူ့သမီးလို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သတဲ့လဲ”

နိုင်ငံ ။ ။ “သူကပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခမျာမှာ သူ့သမီးရှိနေသေးတယ်လို့ သိတောင် မသိရှာသေးဘူး”

ဤတွင် ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသော မစ္စတာဂျက်ဂါးမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဒုတိယအကြိမ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အံ့စတယ်လာနှင့် ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ဖို့မရှိသော်လည်း အသည်းစွဲအောင် ချစ်ကြိုက်လာခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ အကြောင်းကို မစ္စတာဂျက်ဂါးသိရသလောက် ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ ပြောပြပါရန် တောင်းပန်လေ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် ပထမ၌ ယီးတီးယားတား လုပ်နေသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိတန်သလောက် သိပြီးဖြစ်၍ ထောက်ခံချက်လောက်သာလိုကြောင်း ပြောပြရာတွင် ဥပမာကလေး တစ်ခုအနေဖြင့် ဝန်ခံပြောပြလေ၏။ ၎င်း၏ စကားအကျဉ်းချုပ်မှာ တရားခံမော်လီသည် သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိကြောင်းကို ၎င်းအား ပြောပြကြောင်း၊ ကလေး၏ ဖခင်မှာမူ သမီးကလေး သေပြီဟု မှတ်ထင်နေခဲ့ကြောင်း၊ မစ္စဟေဗီရှုံကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုချင်သည် ပြောဖူးကြောင်း၊ ဤတွင် တရားခံမော်လီအား သမီးကလေးကို မိမိလက်သို့ အပ်ထားခဲ့လျှင် မတော်တဆ ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဆို၍ အပြစ်ပေးစေကာမူ သမီးကလေးကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေး သုတ်သင်မည့်သူ ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိလက်သို့ အပ်ထားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ပြောပြကြောင်း၊ မော်လီက သဘောတူ၍ အပ်ထားသဖြင့် သမီးကလေးကို မစ္စဟေဗီရှုံထံသို့ မိမိပို့လိုက်ကြောင်း၊ မော်လီမှာ လူသတ်မှုမှ လွတ်လာသောအခါ မိမိထံသို့ ရောက်လာ၍ အစေခံအဖြစ်နှင့် အိမ်ထောင်မှုထမ်းရာတွင် ၎င်း၏ ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်သော ဝါသနာကို တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာအောင် မိမိက ပြုပြင်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ မိန်းကလေးမှာ အရွယ်ရောက်သောအခါ ဥစ္စာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာဂျက်ဂါးက ဤအကြောင်းအရာများကို လူသိသူသိ ဖော်ထုတ်ကြေညာခဲ့လျှင် ဖခင်အတွက် လည်းကောင်း၊ မိခင်အတွက် လည်းကောင်း၊ သမီးအတွက် လည်းကောင်း၊ အကျိုးရှိစေဖို့ မမြင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နှုတ်လိုခြင်းသည်ပင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု အကြံပေးလေ၏။ ငြင်းပယ်ရန်လည်း နည်းလမ်းမမြင်၊ ဆက်လက်တိုင်ပင်ရန်လည်း စကားကုန်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မစ္စတာဂျက်ဂါး၏ အလုပ်တိုက်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အသံ: [၃၅]

ကျွန်ုပ်သည် ပေါင် (၉၀၀)တန် ချက်လက်မှတ်ကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်လျက် ဟားဘတ်၏ပါတနာဖြစ်သော ကလာရစ်ကာထံသို့ သွား၍ ဟားဘတ်အတွက် သင့်ကျသော အစုဝင်ငွေအဖြစ်နှင့် ပေါင် (၉၀၀)ကို ထုတ်ပေးပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း စာချုပ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ် အတွက် အကြီးအကျယ် အမွေရဖို့ မျှော်လင့်ရန်ရှိသည်ဟု ကြားသိရသောနေ့မှစ၍ စိတ်ချလက်ချ ကောင်းမြတ်သော အပြုအမူဆို၍ ဤတစ်ခုတည်းသာလျှင် ပြုခဲ့မိဖူးပါ၏။

ဟားဘတ်၏ ပါတနာ ကလာရစ်ကာက မိမိတို့၏ အစုစပ်အလုပ်မှာ တိုးတက်ကြီးပွားသည်ဖြစ်၍ အာရှတိုက်ဘက်၌ တိုက်ခွဲတစ်ခုဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင် ဟားဘတ်အား ၎င်းတိုက်ခွဲသို့ စေလွှတ်ဖို့အကြံရှိကြောင်း ပြောပြရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲသွားစေဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်ကပင် ဖန်တီးပေးရာရောက်နေပြီဟု အောက်မေ့၍ တစ်ကိုယ်တည်းနေဦးမည့် အရေးများကို တွေးတောမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မတ်လတိုင်ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက် လက်မောင်းမှာ မီးလောင်သောဒဏ်ရာများ သက်သာပြီဖြစ်သော်လည်း လက်ဝဲဘက်မှာမူ ကောင်းစွာမပျောက်သေးသည်နှင့် အင်္ကျီဝတ်ရန် မတတ်နိုင်သေးချေ။

တစ်နေ့သော တနင်္လာနေ့၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဟားဘတ်တို့ နံနက်စာစားနေခိုက်တွင် ဝမ်းမစ်ထံမှ အောက်ပါစာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက်တွင် ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကူးထားသော အလုပ်ကို လုပ်လိုပါက အခွင့်သာလှပါသည်။ ဤစာကို ချက်ချင်း မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် စာကိုမီးရှို့၍ ဟားဘတ်နှင့်တိုင်ပင်ရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပညာသင်ခဲ့ဖူးသော စတားတော့(ပ)၏ အကူအညီကို ယူသင့်ကြောင်း၊ ၎င်းအား အကြောင်းခြင်းရာကို အသင့်အတင့်လောက်မျှသာ ပြောထား၍ ထိုနေ့ကျသောအခါမှ စုံလင်စွာ ပြောပြသင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးမှာ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သော သင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်၌ မက်ဂွစ်(ချ)ကို တင်လိုက်ရလျှင် မည်သည့် တိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရသည်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလန်ပြည်မှ လွတ်ရလျှင်တော်လေပြီဟု အောက်မေ့၍ သင်္ဘောရွေးချယ်ဖို့ပင် အရေးမကြီးချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏အကြံမှာ မက်ဂွစ်(ချ)ကို လှေကလေးပေါ်တွင် တင်၍ ဒီရေအကျနှင့် သွားလျှင် သင့်တော်သော တစ်နေရာ၌ အိပ်ကြ၍ နောက်တစ်နေ့တွင် သင်္ဘောကို ဆီးကြိုကာ တက်ကြရန် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်နေ့ရက်၌ မည်သည့် သင်္ဘောထွက်မည်ဟု သိစေနိုင်ရန် ဟားဘတ်နှင့်အတူ သွားရောက် စုံစမ်းကြလေ၏။

ဂျာမနီပြည် ဟမ်းဘတ်မြို့သို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအစည်နှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိသည်နှင့် ၎င်းသင်္ဘောနှင့် လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ဆက်လက် စုံစမ်းကြရာတွင် အခြားသင်္ဘောများလည်း တစ်ချိန်တည်း ထွက်မည်ဟု သိရှိရသောကြောင့် မမှားမယွင်းစေရန် ထိုသင်္ဘော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အနေအထားကို ကြည့်ရှု မှတ်သားခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ဟားဘတ်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲခွာကြ၍ ကျွန်ုပ်က နိုင်ငံခြားကူးလက်မှတ်များရရန်အတွက် စီမံ၍ ဟားဘတ်ကလည်း စတားတော့(ပ)ကို ပြောကြားရန် ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကိစ္စအသီးသီး ပြီးစီးခဲ့ကြ၍ ထိုနေ့ နာရီပြန်တစ်ချက်အချိန်တွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြလေသည်။

ခရီးထွက်မည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်မှာ လက်နာ မပျောက်သေးသည်နှင့် လှေ ပဲ့ကိုင်ရုံမျှသာ အလုပ်လုပ်၍ ဟားဘတ်နှင့် စတားတော့(ပ)တို့က လှော်ခတ်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ လာမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မက်ဂွစ်(ချ)အား အိမ်အနီးရှိ ရေဆိပ်မှ စောင့်နေရန်မှာထားပြီး ဖြစ်၏။ မက်ဂွစ်(ချ)၏ အခန်းမှာ မြစ်ကမ်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေကလေးကို မြင်သည့်အခါ ရေဆိပ်ဆင်းလာရန် ဖြစ်လေသည်။

ခရီးထွက်ရမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မတိုင်မီ တနင်္လာနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်နှင့် အလုံးစုံ တိုင်ပင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားရာတွင်

စာတစ်စောင် ညှပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၍ အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ပါရှိလေ၏။

“ယနေ့ညဖြစ်စေ၊ နက်ပြန်ညဖြစ်စေ၊ (၉)နာရီ အချိန်တွင် သင်၏ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းအနီး၌ရှိသော ရေလွှဲတံခါးသို့ လာခဲ့လျှင် သင့်ဦးလေး မက်ဂွမ်(ချ)အတွက် အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခု ကြားရလိမ့်မည်၊ လာသောအခါ တစ်ယောက်တည်းလာ၍ ဤစာကို သင်နှင့်အတူ ယူခဲ့ပါလေ”

ကျွန်ုပ်မှာ မက်ဂွမ်(ချ)နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းဆိုလျှင် အလွန်တရာသိလိုလှ၍ အချိန်လည်းရှိသေးသည်နှင့် ချက်ချင်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံထံ နှုတ်ဆက်ရန် သွားဦးမည် အကြောင်းနှင့် ဟားဘတ်အဖို့ စာတစ်စောင် ရေးထားခဲ့၍ မြင်းရထားဆိပ်သို့ ပျာယီးပျာယာထွက်သွားရာ ညနေရထားကို အဆင်သင့် မိသည်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သွားနေကျဖြစ်သော ဟိုတယ်သို့မသွားဘဲ ချောင်ကျသော ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခုတွင် ညစာအတွက် မှာထားခဲ့ပြီးနောက် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မစ္စဟေဗီရုံမှာ အနည်းငယ် သက်သာသော်လည်း အိပ်ရာမှ မထနိုင်သေးကြောင်း သိခဲ့ရ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာ၍ ညစာစားသောက်ပြီးလျှင် အချိန်မစေ့ရောက်သေးသည်နှင့် မီးဖိုအနီး၌ ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်လာရောက်ခဲ့သော ကိစ္စအကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးနေရာမှ စာကိုသတိရသည်နှင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကြည့်လေ၏။ စာမူကား မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ချိန်းသောအချိန်မှာ ညဉ့် (၉) နာရီဖြစ်၍ နေရာမှာလည်း ရေလွှဲတံခါးအနီး ဆိုသောကြောင့် စိတ်ထဲ၌ သံသယမရှိဘဲ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ပြီးလျှင် ချိန်းဆိုသောနေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အနီး (၃၉)

ကျွန်ုပ်ထွက်လာစ အချိန်တွင် မှောင်မိုက်လျက် ရှိသော်လည်း မကြာမီ လထွက်လာ၍ ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိ၏။ နာရီဝက်ခန့် လျှောက် မိသောအခါ မဖောက်ထုံးများ ချက်လုပ်သော ကန်ကြီးများအနီးသို့ ရောက် လာ၍ ၎င်းမှထွက်သော အငွေ့အသက်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းသို့ တိုးဝင်ကြ၏။ အလုပ်သမားများမူကား မရှိကြတော့ချေ။ ၎င်းအနီး၌ ကျောက်များတူးဖော်ထားသည့် ကျင်းကြီးတစ်ခုရှိ၍ တူးဖော်သော ကိရိယာ တန်ဆာများ စုပုံလျက်ရှိခြင်းကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် နေ့ခင်းအချိန်၌ အလုပ်လုပ်ကြကြောင်း ထင်ရှား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းမှ လျှောက်သွား၍ ရေလွှဲတံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မီးရောင်ကလေး ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော တဲကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ခေါက်သော် လည်း မည်သူကမျှ တုံ့ပြန်ဖြေကြားခြင်းမပြုသည်နှင့် တံခါးကို တွန်းကြည့် ရာ တံခါးလည်း အလွယ်တကူ ပွင့်သွား၏။

အတွင်း၌ကား စားပွဲတစ်ခုပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ထွန်း လျက် ခုံတစ်ခုနှင့် မွေ့ရာခင်းထားသော ခုတင်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ အပေါ်၌ အထပ်ခိုးကလေးရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က 'ဘယ်သူရှိသလဲ'ဟု မေး လိုက်ရာ မည်သူမျှ အဖြေမပေးချေ။ နာရီကို ကြည့်၍ (၉)နာရီကျော်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မကြံတတ်သဖြင့် တံခါးမှ ထွက်လာ ခဲ့၏။

ထိုအခါ၌ မိုးကလေး ရွာသွန်းစပြုပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရ ချေ။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလျက် ရှိခြင်းအားဖြင့် မကြာမီအတွင်းက တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသည် ဤတဲတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင် မည်မျှလောက် လောင်ကျွမ်းပြီးသည်ကို ကြည့်ဦးမည်ဟု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရလေတော့၏။ ဖယောင်းတိုင်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိသဖြင့် ငြိမ်းသွား၍ မောင်လျက်ရှိတော့၏။

“မိပြီကွ့ . . ဒီတစ်ခါတော့”

“ဘာလဲ . . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကယ်တော်မူပါချို့။”

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လက်များပါသိမ်း၍ ကြိုးကွင်း၌ စွပ်ပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် မီးလောင်ထားသော ဒဏ်ရာများကို ခိုက်မိ၍ အလွန်တရာ နာကျင်လှသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် တတ်နိုင်သမျှ ရုန်းကန်ဖယ်ရှားသေး၏။ သို့ရာတွင် အလွန်တရာ ကြမ်းတမ်းသန်မာလှသော လက်များဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်ုပ်ကို တိုင်တစ်တိုင်၌ ချည်တုပ်၍ ပြီးစီးသောအခါ “ကိုင်း အော်ချင် အော်စမ်း၊ တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားစေမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

၎င်းနောက် တဲထဲ၌ မှောင်မိုက်လျက်ရှိ၍ ထိုသူသည် မီးခတ် ကျောက်ဖြင့် မီးခတ်လေရာ ပေါ်ထွက်လာသော မီးပွားများ၏ အရောင်ဖြင့် ထိုသူ၏မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်ကြည့်ဖို့ကြိုးစားပါသော်လည်း လုံလောက်စွာ မလင်းသည်နှင့် သဲကွဲအောင် မမြင်နိုင်။

နောက်ဆုံး၌ မို့ကို မီးစွဲ၍ မှုတ်ပေးရာတွင် ထိုသူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာကို မမြင်နိုင်သေးဘဲ ရုတ်တရက် မီးတောက်က လေး ဖြစ်လာသောအခါမှ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဂျိုး၏ တပည့်ဟောင်း အော်လစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ အော်လစ်သည် ဖယောင်းတိုင် ကိုမီးညှိပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။

“ကိုင်း . . . ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုမိပြီ”

“ကြိုးဖြုတ်လိုက်ပါ ကျုပ် သွားပါရစေ”

“အချိန်တန်တော့ သွားရလိမ့်မယ်၊ စိတ်သာချ ဘယ်ဘုံသွားချင် သလဲ ရောက်စေမယ်”

“ကျုပ်ကို ဘာလို့ လိမ်ခေါ်တာလဲ”

“မင်း ငါ့ရန်သူပဲ၊ မင်းသေမှ ငါအေးမယ်”

အော်လစ်သည် စားပွဲပေါ်၌ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်ကို အရသာနှင့် ကြည့်ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ သေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်လေ၏။ ၎င်းသေ

နတ်မှာ မစ္စဟေဗီရုံ၏အိမ်၌ ဒရဝမ်လုပ်စဉ်က ကိုင်ရသော သေနတ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတ်မိ၏။

“ဒါ ဘာလဲ သိလား ပြောစမ်း ဝံပုလွေ”

“သိတယ်”

“မင့်ကြောင့် ငါ အလုပ်ပြုတ်တာ မှတ်မိလား ဝံပုလွေ”

“ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ငါကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း နှောင့်ယှက်တာကော မှတ်မိလား”

“ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်းက ငါ့အကြောင်းကို မကောင်းတရောင်း ပြောတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းနေရင် ကျုပ်ပြောလို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“မင်းက ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး ဒုက္ခပေးတယ်ပေါ့လေ”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင့်အသက်ကို ငါသတ်မယ်လို့၊ မွေးကတည်းက ငါ့ကို နှောင့်ယှက်လာတဲ့ ကောင်ကလေး ဒီတစ်ခါ မင်း သေပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် တောင်မြောက်လေးပါးကို မျှော်ကြည့်ရာ လွတ်နိုင်ဖို့ လမ်းမမြင်ချေ။

“မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သိလား၊ အစအန တစ်ခုမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် ထုံးကန်ထဲ ပစ်ချမယ်၊ မကောင်းဘူးလား၊ ဘယ်သူက ဘာမှ မတွေးနိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သီးထမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မနေရ၍ သေရလျှင်လည်း သေရစေ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သူ့ကိုလည်း ခေါ်သွားနိုင်လျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင့်အစ်မကို ဘယ်သူသတ်သလဲသိလား”

“ခင်ဗျား သတ်မှာပဲ”

“ငါမသတ်ဘူးကွ၊ မင်းသတ်တာ၊ မင်းကြောင့် သတ်ရတာ နားလည်လား၊ မင်းတော့ မျက်နှာသာပေးတယ်၊ ငါ့တော့ ဆိုလိုက်၊ ပြောလိုက်၊ အော်လိုက်၊ ငေါက်လိုက် ဘာလုပ် ငါခံလိမ့်မှာလဲ၊ ဒီကနေ့ည မင့်ကို လုပ်သလို မင့်အစ်မကိုလည်း နောက်ကနေပြီး ငါလုပ်လိုက်တာပဲ၊ ထုံးကန်မရှိလို့ သူပြန်ရှင်တာပါကွာ၊ မင့်မှာတော့ ထုံးကန်နီးလို့ ပြန်ရှင်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အရိုးတောင် တစ်မှုန့်မှ မကျန်စေရဘူးမောင်”

ယင်းသို့ စကားပြောလျက်ရှိစဉ် အော်လစ်သည် အိတ်ထဲ၌ ဆောင်လာခဲ့သော အရက်ပုလင်းကို မကြာခဏ မော့ချလေ၏။ ထိုသူသည် ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်လာ၍ အရက်လည်း မူးသည်ထက် မူးလာပြီးလျှင် အရက်နှင့်ဒေါသ နှစ်ခုပေါင်းမိကြသဖြင့် ကြောက်မတ်ဖွယ်သော ရုပ်လက္ခဏာ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

“ငါ တစ်ခုပြောဦးမယ်. ၊ ဟိုတစ်ညတုန်းက လှေကားပေါ်မှာ မင်းတိုက်မိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူမှတ်သလဲ ငါပဲကွ”

“ဪ”

“မင်းက မောင်းထုတ်လို့ ငါပြေးရပြီး ဘယ်ရောက်မှတ်လဲ၊ လန်ဒန်ရောက်ပြီး လူပေါင်းစုံလာတယ်၊ မင်းလို လက်ရေးတစ်မျိုးတည်းမကဘဲ လက်ရေး အမျိုးမျိုးရေးတတ်သူတွေနဲ့ ငါပေါင်းပြီး မင့်ဆီကို စာရေးခိုင်းတယ်၊ မင့်အစ်မကြီးရဲ့ ဈာပနကို လာကတည်းက ငါသတ်ဖို့ ချောင်းနေတာ၊ အခွင့်ကောင်းကောင်း မရလို့ မင့်နောက်လိုက်ပြီး ငါချောင်းလာခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင့်ဦးလေး မက်ဂွစ်(ချ)ဆိုတာလည်း ငါသိတယ် နားလည်လား...”

အော်လစ်သည် အရသာခံလိုသော သဘောနှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအနီးကပ်ပြီးလျှင် စေ့စေ့ကြည့်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာကို မီးရှို့မည်စိုးသည်နှင့် နံဘေးသို့ ရှောင်လွှဲထားရ၏။

“သူ့ ဦးလေးတဲ့၊ ဘယ်က ဦးလေးပါလိမ့်၊ သံခြေချင်းဖြုတ်ထွက်ပြေးတဲ့ ဦးလေးမဟုတ်လား၊ မင်းတို့က ဦးလေးအကျဉ်းသမား တစ်ကျွန်းကို တိတ်တိတ်ကလေးထုတ်ဖို့ ကြံစည်နေကြတာ ငါသိပါတယ်ကွ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး မင်းတို့လုပ်တာတွေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်။ မင်းတို့က မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ လုံခြုံလှပြီထင်နေကြတာ။ သိတဲ့လူကတော့ နောလို့ဗျား”

အော်လစ်သည် အထက်ပါ စကားများကို ပြောရင်း ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ချည်တစ်ခါ၊ နံရံနှင့် စားပွဲကြားရှိ ကွက်လပ်ကလေး၌ စကြိုလျှောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို ဧကန်မုချ သတ်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် လျှို့ဝှက်သော အခြင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်အား ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခြင်းပြုတော့သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ သေရမည့် ဆဲဆဲရှိနေသော လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လွန်လေပြီးသော အဖြစ်အပျက်များသည် စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်ရှားပေါ်လာလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ အော်လစ်သည် စင်္ကြံလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်၍ ပုလင်း၌ဆိုပိတ်ထားသော ဖော့ကို နုတ်ယူလွှင့်ပစ်လိုက်ရာ မြေပေါ်သို့ ဖော့ကလေးကျသွားသော အသံသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်နားထဲ၌ ဒိုင်းခနဲ မြည်သွားတော့၏။ ၎င်းနောက် အော်လစ်သည် ပုလင်းကို မော့၍ အရက်အားလုံးကို သောက်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပုလင်းကိုပစ်ချ၍ အောက်သို့ ကုန်းကောက်လိုက်သည်တွင် အရိုးရှည်ကြီးတစ်ခု တပ်ထားသည့် ကျောက်တူကြီးတစ်ခုကို သူ့၏လက်ထဲတွင် မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အော်လစ်အား တောင်းပန်ခြင်း၊ အသနားခံခြင်း အလျှင်းမပြုဘဲ ‘ကယ်တော်မူပါ’ ဟူ၍သာ ဟစ်အော်ရင်း ရုန်းကန်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးခေါင်းနှင့် ခြေထောက်များကိုသာ လှုပ်ရှားနိုင်ပေရာ လှုပ်ရှားနိုင်သမျှသော ၎င်းအင်္ဂါတို့ကို အစွမ်းကုန်လှုပ်ရှားကာ ရုန်းဖယ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ အပြင်မှ လူသံများကြားရ၍ အလင်းရောင်တစ်ခု ထိုးဝင်လာပြီးလျှင် အော်လစ်နှင့်လူများ ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရပြီးနောက် အော်လစ်သည် စားပွဲပေါ်မှ ခုန်လွှား၍ တဲပြင်သို့ တရကြမ်းပြေးထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဤနောက်တွင် သတိမရတော့ဘဲ ဖြစ်သွား၍ သတိရလာသောအခါတွင် ၎င်းတဲအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ ခွေးပေါ်တွင် ဦးခေါင်းတင်လျက် ရှိသည့်အဖြစ်ကို သိရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများသည် နံရံတွင်မှီလျက် ထောင်ထားသော လှေကားတစ်ခုကို စိုက်ကြည့်နေမိရာ မကြာမီ လှေကားရှေ့၌ မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာ၍ အထည်သည် မစွတာထရက်(ဘ)၏ တပည့်ကလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူငယ်က “သူ့မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသေးတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ခေါင်းအုံးထားသော ခွေးရှင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူငယ်ချင်းဟားဘတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ဟစ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဟားဘတ်က ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ ပြောသည်တွင် သူငယ်ချင်း စတားတော့(ပ)အကြောင်းကို မေးလိုက်၏။ ဤတွင် စတားတော့(ပ)လည်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လျက် ပေါ်လာလေ၏။ ၎င်းနောက် စတားတော့(ပ) နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စကို သတိရ၍ ထိုကိစ္စအတွက် အချိန်ကျော်လွန် သွားလေပြီလောဟု ကျွန်ုပ်မေးရာ တနင်္လာနေ့ညပင်ရှိသေး၍ အချိန်မလွန်သေးကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဤအကြောင်းကို သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ

ခံစားရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို သတိမရနိုင်ဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေရာ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့လည်း ဖူးရောင်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် အသစ်ပြင်၍ ကျပ်စည်းကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ ရောက်လာပုံ အခြင်းအရာကို မေးမြန်းသဖြင့် ဟားဘတ်က ပြန်ပြောသည်မှာ ၎င်းနှင့်စတားတော့(ပ)တို့ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်ုပ်ချထားခဲ့သော စာကို တွေ့ရကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးထားခဲ့သော စာနှင့် ၎င်းကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်သည့်အခါ ဖိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိကြောင်း၊ ၎င်းနောက် မြင်းရထားဆိုင်သည့်နေရာသို့ သွားရောက် စုံစမ်းကြသောအခါ နေ့လယ်ရထား ထွက်သွားသဖြင့် စပါယ်ရှယ် မြင်းရထားငှား၍ လိုက်လာကြကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် တည်းခိုနေကျ ဖြစ်သော ဟိုတယ်မှ သတင်းမရသဖြင့် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ လိုက်သွားကြရာ ထိုနေရာမှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ခြေရာ ပျောက်သွားကြောင်း၊ ထို့နောက် ဟိုတယ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်သွား၍ စားစရာ စားသောက်ရင်း မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည် တိုင်ပင်ကြစဉ် ထရက်(ဘ)၏ တပည့်ကလေးနှင့် တွေ့၍ ၎င်းက ကျွန်ုပ်ကို မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်မှ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်ဟု ပြောကြောင်း၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းသူငယ်၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြရာ စာတွင်ညွှန်းထားသည့်အတိုင်း ရေလွှဲတံခါးသို့ လိုက်လာကြကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်လာခဲ့သော ကိစ္စမှာ မက်ဂွစ်(ချ)အတွက်ဖြစ်၍ အကယ်တန္တူ သွေးရိုးသားရိုးချိန်းထားသော ကိစ္စဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိတို့ လိုက်လာသည့်အတွက်ကြောင့် မက်ဂွစ်(ချ)အဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည် စိုးသည်နှင့် ဟားဘတ်က စတားတော့(ပ)နှင့် သူငယ်ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဟားဘတ်တစ်ယောက်တည်း တဲကလေးသို့ စုံစမ်းရန် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြောင်း၊ အနီးသို့ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက် စကားပြောနေသော အသံကို ကြားရ၍ နားထောင်နေစဉ် “ကယ်တော်မူကြပါ” ဟု ကျွန်ုပ် အော်လိုက်သောအသံကို ကြားရသည်နှင့် စတားတော့(ပ)တို့ကို ခေါ်၍ တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဲကလေးထဲ၌ ဖြစ်ပျက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြသောအခါ ဟားဘတ်က ချက်ချင်း တရားသူကြီး တစ်ယောက်ထံသို့ သွား၍ အော်လစ်ကို ဖမ်းဖို့ ဝရမ်းထုတ်ရန် အကြံပေး၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့ပြုလုပ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သွားလိုရာမသွားနိုင်ဘဲ ရှိနေ

ဦးမည်ဖြစ်၍ မက်ဂွမ်(ချ)၏ကိစ္စ နှောင့်နှေးခြင်း ရှိနေဦးမည်ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အော်လစ်ကိစ္စကိုထားခဲ့၍ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ခွဲခါနီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ထရက်(ဘ)၏ တပည့်ကလေးအား ရွှေဒဂီးနှစ်ပြားပေး၍ ရှေးယခင်က သူ့အပေါ်၌ မကောင်းထင်ခဲ့မိခြင်းများအတွက် ဝမ်းနည်းစကားပြောလေရာ သူငယ်မှာ ကျွန်ုပ်ပြောသော စကားများထက် ရွှေဒဂီးနှစ်ပြားကို ပိုမိုနှစ်သက်ဟန် ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြို့ကလေး၌ မအိပ်ကြတော့ဘဲ အထူးမြင်းရထားစီး၍ လန်ဒန်သို့ ညတွင်းချင်း ပြန်သွားကြရာ နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေ့ အင်္ဂါနေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲ၌ အိပ်နေရ၏။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်မှာ နက်ဖြန်တွင် အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဘဲ လဲနေ၍ မက်ဂွမ်(ချ)၏ ကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင်ဘဲရှိလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် ဖြစ်နေမိလေ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်၌ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဟားဘတ်နှင့် စတားတော့(ပ)တို့မှာ အိပ်ပျော်လျက်ပင် ရှိကြသေးရာ ကျွန်ုပ်သည် မီးဖို၌ မီးများကို ဆွပေး၍ ၎င်းတို့အတွက် ကာဖီများ ပြင်ဆင်ပြီးမှ နှိုး၍ တိုက်ကျွေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းနေ့ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော ကိစ္စကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

အခန်း (၄၀)

ထိုနေ့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်း၌ ရှိသော ပစ္စည်းများအနက် အရေးတကြီး လိုအပ်၍ အိတ်ကလေး ပြည့်ရုံမျှ လောက်သော အဝတ်အစားတို့ကိုသာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။ မည်သည့် အရပ်သို့ သွားမည်၊ မည်သို့ လုပ်မည်၊ မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်လာမည်ဟူသော အခြင်းအရာများကို ကျွန်ုပ် လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ရောက်ချင်ရာရောက်၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောထားလိုက်တော့၏။

နံနက် (၈) နာရီခွဲအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဆိပ်သို့ဆင်း၍ လှေကလေးပေါ်သို့ တက်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က ပဲ့ကိုင်လျက် စတားတော့ (ပ)နှင့် ဟားဘတ်တို့မှာ လှော်ခတ်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အကြံမှာ နံနက် (၉)နာရီ၌ ဒီရေပြန်ကျမည်ဖြစ်၍ ရေစုန်နှင့် မျှောလိုက်ပြီးလျှင် ညနေ (၃) နာရီအချိန် ဒီရေ ပြန်တက်သော်လည်း မှောင်မိုက်သည့်တိုင်အောင် ဆက်လက်ဆန်ခတ်၍ သင့်တော်သော ဟိုတယ်ကလေး တစ်ခု၌ တည်းခိုမည်၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၉)နာရီ၌ ဟမ်းဘတ်သို့ သွားသောသင်္ဘောနှင့် 'ရော့တာဒမ်' သို့ သွားသော သင်္ဘောနှစ်စင်းတို့ ထွက်လာကြသောအခါ တစ်စင်းစင်းပေါ်သို့ လမ်းမှကြို၍ တက်ကြမည်ဟူ၍ တိုင်ပင်ထားကြ၏။

၎င်းတို့၏ လှေကလေးသည် ဆိပ်မှ ထွက်ခွာ၍ ဝန်စည်များတင်ချလျက်ရှိသော သင်္ဘောကြီးများအကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ စုန်ခတ်လာကြသည်တွင် နက်ဖြန်၌ 'ဟမ်းဘတ်' သို့ သွားမည့် သင်္ဘောကြီးနှင့် 'ရော့တာဒမ်'သို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောကြီးများကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ၍ ထပ်မံမှတ်သားခဲ့၏။ မက်ဂွစ်(ချ)တို့ နေသော ရပ်ကွက်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ လှေကားပေါ်၌ အသင့်စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော မက်ဂွစ်(ချ)ကို လှေပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် ဆက်လက် လှော်ခတ်ကြလေ၏။ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ အစီအစဉ်

အတိုင်း ရေကြောင်းခရီးသွားသောအခါ၌ ဝတ်သောဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်၍ ရွက်ဖျင်နက် အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ကာ တက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ကိုင်လျက် “လူကလေး.. သစ္စာရှိတဲ့ လူကလေးရယ်.. တော်ပါပေ့ကွယ်၊ ကျေးဇူးကြီးပါပေ့ကွယ်..” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်အနီး၌ ထိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စာစားရန်အတွက် ခေတ္တမျှ နားကြ၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး လှော်ခတ်ကြလေရာ သုံးနာရီထိုးပြီးသည့်နောက်၌ ဒီရေပြောင်းသွားသဖြင့် ရေစုန်မှရေဆန် ဖြစ်သွားသော်လည်း ခရီးတွင်စေ့မှုထက် အချိန်ကုန်စေ့မှုအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ထားရှိသည်ဖြစ်၍ အစုန်အဆန် မထူးခြားဘဲ လှော်မြိသာ လှော်ခတ်လျက်ရှိကြ၏။ နေဝင်ပြီးသည့်နောက်၌ ကား ယခင်ကဲ့သို့ ရေကြောင်းခရီးသွားကြသည့် လှေများ၊ သင်္ဘောများ ပါးရှား၍ ကမ်းပေါ်၌ အမိုးတစ်ခုနှင့် အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်သည်နှင့် လှေကလေးကို ကမ်းသို့ ဆိုက်လိုက်၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်းတက်၍ စုံစမ်းသည်တွင် စားစရာနှင့် အရက်ရောင်းသော ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်မှ ပေါ်ထွက်လာသော အလင်းရောင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်နှင့် လှေကိုချည်၍ ကမ်းသို့ အားလုံးတက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ စားစရာများ မှာယူစားသောက်ရင်း ဆိုင်၏အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရာ နှစ်ယောက်အိပ်နိုင်သော အခန်းနှစ်ခန်းရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုမှတစ်ပါး အခြားဧည့်သည်များ မရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ထိုနေရာ၌ပင် စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

ဆိုင်ထဲ၌ ဆိုင်ရှင်လင်မယားနှင့် ဂျက်အမည်ရှိ တပည့်တစ်ယောက်ရှိရာ ဂျက်က ၎င်းနေ့ နေ့လယ်က လူ (၄)ယောက်ခတ်သော လှေတစ်စင်း ဆိုက်၍ ၎င်းဆိုင်မှ ဘီယာ ဝယ်ယူသွားကြောင်းပြောရာတွင် မက်ဂွစ်(ချ) အတွက်ကြောင့် အမြဲစိုးရိမ်ကြောင့်ကြလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းသတင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျက်အား ထိုလှေအကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ အကောက်ဘက်မှ အရာရှိများဖြစ်၍ တိတ်တဆိတ် ခိုးသွင်းသော ကုန်ပစ္စည်းများ လိုက်လံ ချောင်းမြောင်းကြခြင်း ဖြစ်နိုင်မည် ဟု ပြော၏။ ထိုလှေပေါ်၌ လှော်ခတ်သော လူ (၄)ယောက်အပြင် အလယ်၌ ထိုင်၍ လိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်လည်း ပါလာကြောင်း ကြားသိရ၏။ ၎င်းလှေသည် ဤအနီးအပါးတွင် ရေစုန်ရေဆန် အပြန်အလှန် လိုက်ပါနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၍ ဤကဲ့သို့ ယခင်က ပြုမူခဲ့သော လှေဟူ၍ မကြုံရဘူးကြောင်း ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နက်ဖြန် နာရီပြန် တစ်ချက်အချိန်၌ သင်္ဘောများလာသည့် တိုင်အောင် ဤနေရာမှ စောင့်ကြမည်။ သို့တည်းမဟုတ် နံနက်လင်းသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာကြမည့် အကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင် ပင်ကြရာ သဘောတူညီချက်မရသည်နှင့် “မီးစင်ကြည့်ကမည်” ဟူသော သဘောနှင့် ထိုပြဿနာကို ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်နှင့် မက်ဂွစ်(ချ) တို့က တစ်ခန်းအိပ်ကြ၍ ဟား ဘတ်နှင့် စတားတော့(ပ)တို့က အခြားအခန်း၌ အိပ်ကြလေရာ သန်းခေါင် ကျော်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း တစ်ရေးနိုးနေသဖြင့် ပြတင်း ပေါက်မှ ရေဆိပ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေကလေးကို ကြည့်နေကြ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ် တို့၏ ဆိုင်အနီးမှဖြတ်၍ တောင်မြောက်လေးပါးကို မကြည့်ဘဲ စိုက်စိုက် ကြီး လျှောက်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟားဘတ်ကိုနှိုး၍ ဤအကြောင်းကို ပြောပြမည်ပြုပြီး မှ တစ်နေ့လုံး ခရီးပန်းလာသောအဖြစ်ကို သတိရသည်နှင့် မနိုးတော့ဘဲ အိပ်ရာသို့ဝင်၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နံနက်လင်း၍ ဤအကြောင်းကို အားလုံးအား ပြောပြသောအခါ အခြားလူများမှာ စိုးရိမ်ပူပန်သည့်လက္ခဏာ ရှိကြသော်လည်း မက်ဂွစ်(ချ) မူကား ကျွန်ုပ်တို့လူစုအနက်တွင် တုန်လှုပ်ခြင်း အနည်းဆုံးဖြစ်၏။ သို့ရာ တွင် သတိနှင့် သွားလာခြင်းသည် လွန်နိုင်သည်မရှိဟု အောက်မေ့၍ ကျွန်ုပ်က မက်ဂွစ်(ချ)နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးဦးစွာ ထွက်သွားပြီးလျှင် မွန်းတည့် ချိန်လောက်တွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကမ်းသို့ကပ်၍ ခေါ်ဆောင်ရန် အကြံပေး ရာ ၎င်းအကြံကို အားလုံးသဘောတူကြသည်နှင့် နံနက်စာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းခရီး၌ မက်ဂွစ်(ချ)သည် ဆေးတံကိုခဲလျက် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို မကြာမကြာ ပုတ်ကာ ချီးကျူးစကားပြောလေရာ ၎င်း၏ တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းသော အမူအရာကို ကြည့်ရလျှင် ဤကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်က အမူသည် ဖြစ်၍ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရသော သူတစ်ယောက် ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်လောက်ပေ၏။

လှေပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့တက်ရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့သော နေရာနှင့် နီးကပ်လာသောအခါ ၎င်းနေရာမှာ ယမန်ည၌က လူနှစ်ယောက်တို့ လျှောက်သွားကြသောနေရာ ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)ကို

ထိုင်နေရစ်စေ၍ တစ်ယောက်တည်း စုံစမ်းကြည့်ရှုရာ လူလည်းမမြင်၊ လှေလည်းမမြင်၊ လှေချည်ထားခဲ့ဖူးသည့် အရိပ်နိမိတ်ကိုမျှလည်း မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေ ဆိုက်ကပ်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေပေါ်သို့ တက်ကြပြီးလျှင် သင်္ဘောလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် လှော်ခတ်ကြလေ၏။

နာရီပြန်တစ်ချက်ခွဲအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောနှစ်စင်းတို့၏ ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်သော မီးခိုးများကို မြင်ကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မက်ဂွစ်(ချ)တို့သည် အိတ်ကလေးကိုယ်စီနှင့် သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဟားဘတ်တို့မှာ ခွဲခွာရမည့် အရေးကြောင့် မျက်ရည်စက်လက် ရှိနေကြ၏။ ထိုခဏ၌ တက်လေးတက် လှော်ခတ်သော လှေတစ်စင်းသည် မြစ်ကမ်းဆီမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းသို့ လှော်ခတ်နေသည်ကို မြင်ကြရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောလမ်းကြောင်း၌ ခပ်မှန်မှန်လှော်ခတ်လျက် ရှိ၍ သင်္ဘောနှစ်စင်းတို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တည့်တည့်ကြီး ခုတ်နှင်လာသည်တွင် တက်လေးတက် လှော်ခတ်သော လှေသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်း ယှဉ်လျက် ရှိနေလေ၏။ လှေနှစ်စင်းတို့၏ အကြားတွင် တက်များ လှော်ခတ်နိုင်ရုံမျှလောက်သာ ကွာလှမ်းစေလျက် ထိုလှေသည် ကျွန်ုပ်တို့ခတ်တိုင်း လှော်ခတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မျှောချတိုင်း မျှောချကာ ရင်ပေါင်တန်းတည်နေအောင် ပြုလုပ်ထား၏။ လှေလယ်မှ ထိုင်၍လိုက်သော လူနှစ်ယောက်အနက် ပဲကြိုးကိုင်ထားသော လူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အမြဲစောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ အခြားတစ်ယောက်ကမူ မက်ဂွစ်(ချ)နည်းတူ ဝတ်လုံကြီးကိုခြုံကာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် ပဲသမားအား တစ်ချက်တစ်ချက် စကားပြော၏။

ဟမ်းဘတ်သို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခြားလှေပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က “ခင်ဗျားတို့ လှေပေါ်မှာ တစ်ကျွန်းပြန် တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က မက်ဂွစ်(ချ)လို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ပရိဗစ်(ခ)လို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ဒီလူကို ကျုပ် ဖမ်းရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကူညီပါ။ . .” ဟု ပြောလိုက်၏။ ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုလှေသည် ကျွန်ုပ်တို့ နံဘေးသို့ ရောက်လာ၍ လူများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေကို ဆွဲကိုင်ထားကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ လှေနှစ်စင်းစလုံးမှာ ပထမရောက်လာသော သင်္ဘောဦး တည့်တည့်တွင်ရှိနေရကား သင်္ဘောပေါ်မှ စက်ရပ်ဖို့ အမိန့်ပေးသံများနှင့် စက်ကို နောက်ပြန်ခုတ်နှင်လိုက်သော အသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို အတောအတွင်း အခြားလှေမှ ပဲ့ကြိုးကိုင်သော လူသည် မက်ဂွစ်(ချ)၏ ပခုံးကို ကိုင်ဖမ်းလိုက်သဖြင့် လှေနှစ်စင်းလုံးရေပေါ်၌ ဘောင်ဘင်ခတ် ဖြစ်သွား၍ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများလည်း နစ်တော့မည်ဟု အော်ဟစ်ကြ လေ၏။ ထိုခဏ၌ မက်ဂွစ်(ချ)သည် ထိုင်ရာမှထ၍ မိမိအား ကိုင်ဖမ်းသော လူအပေါ်မှ ကျော်ပြီးလျှင် အခြားလှေပေါ်၌ ကုပ်လျက် လိုက်ပါလာသော လူ၏ ဝတ်လုံကြီးကို ဆွဲခွာလိုက်၏။ ဤတွင် လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း များစွာက ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့ဖူးသော ဒုတိယထောင်ပြေး၏ မျက်နှာ ပေါ်ထွက် လာလေရာ ထိုသူသည် အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ ငဲ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်းခနဲ မြည်သော အသံကြားရ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေလည်း တိမ်းမှောက်သွားလေတော့၏။

ရေထဲ၌ အတန်ကြာအောင် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲတင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဟားဘတ်၊ စတား တော့(ပ)တို့သည် အခြားလှေပေါ်သို့ ရောက်နေကြလေရာ မက်ဂွစ်(ချ) နှင့် အခြားထောင်ပြေးမူကား လှေပေါ်၌ မရှိကြချေ။

လှော်ခတ်ကြသူများသည် ကျင်လည်စွာ တိမ်းရှောင် လှော်ခတ်ကြ ၍ သင်္ဘောနှင့်လှေ တခြားစီရှိနေသဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် မရှိတော့သည့် အခါ ကျွန်ုပ်တို့ ပဲ့ပိုင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု မျှောပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ မက်ဂွစ်(ချ) ဖြစ်နေသဖြင့် လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်၍ ချက်ချင်းပင် လက်ထိပ် နှင့် ခြေချင်းများ ခတ်လိုက်ကြလေ၏။

မကြာမီ ဒုတိယသင်္ဘောရောက်လာ၍ သင်္ဘောနှစ်စင်းလုံး ခုတ် သွားကြသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေသည် ထိုနေရာတွင် မလှော် ခတ်ဘဲနေကြ၍ ဒုတိယထောင်ပြေး ပေါ်လာချေဦးမည်လောဟု စောင့် ကြည့်နေကြသေး၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ မပေါ်လာတော့ချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်ကြ၍ ယမန်ညဉ့် က တည်းခိုခဲ့သော ဟိုတယ်ကလေးသို့ပင် ရောက်လာကြပြန်ရာ ကျွန်ုပ် သည် မက်ဂွစ်(ချ)၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်သည်တွင် ရင်ဘတ်၌ ဒဏ်ရာတစ်ခုနှင့် ဦးခေါင်း၌ ကွဲနေသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ သင်္ဘောအောက်သို့ ရောက်သွားစဉ်က တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နံဘေးမှ ဒဏ်ရာမှာ လှေနှင့် ဆောင့်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း မက်ဂွစ်(ချ) က ပြောပြ၏။ ရေအောက်၌ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်လျက် သတ်ပုတ်ကြ၍ ၎င်း၏လက်မှလွတ်အောင်ရုန်းကာ ကူးတက်ခဲ့ရပုံများကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား တီးတိုး ပြောပြသေး၏။

မက်ဂွစ်(ချ)ကို ဖမ်းဆီးမိသော အရာရှိသည် မက်ဂွစ် (ချ) ၏ စွတ်စိုသော အဝတ်များကို လဲလှယ်ရန် အခွင့်ပြုသော်လည်း မက်ဂွစ်(ချ) ၏ကိုယ်၌ တွေ့သမျှပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းယူသွားသည် ဖြစ်၍ ငွေစက္ကူ အပြည့်ပါသော သားရေအိတ်မှာ အရာရှိ၏လက်ဝယ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထို့ပြင် အရာရှိသည် မက်ဂွစ်(ချ) အား လိုက်ပို့ရန် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ အခွင့်ပြုသဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါခွင့် မရကြချေ။

ဒီရေတက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုတယ်ကလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ စတားတော့(ပ)နှင့် ဟားဘတ်တို့သည် ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့် ပြန်ကြရမည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မက်ဂွစ်(ချ) နံဘေး၌ လှေပေါ်တွင် ထိုင်မိသည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှာ တစ်သက်လုံး မက်ဂွစ်(ချ) ၏နံဘေးမှ ခွဲခွာဖို့ မရှိတော့ပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။

ထိုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ) အပေါ်၌ ရွံရှာစက်ဆုပ်သောစိတ်မျိုး အလျင်းမရှိတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးပြုဖို့ ကြိုးစား၍ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုမြင်လိုသည့် အတွက်ကြောင့် စွန့်စားလာရောက်မိသဖြင့် အဖမ်းခံရသော၊ ဒုက္ခရောက်ရရှာသော လူကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍သာ စိတ်၌ အောက်မေ့မိတော့၏။ ဤလူကြီးသည်ကား ဂျိုးအပေါ်၌ ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့ပုံထက် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ကောင်းရှာပေသည်ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။

မက်ဂွစ်(ချ) ကို တရားခွင်သို့တင်၍ စစ်ဆေးလျှင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟူ၍ သက်သေခံမည့်လူများ ရှိနေသေးသည့်ပြင် ရုံးတော်က ထောက်ထောက်ညာညာ စီရင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက် မရှိပေရကား၊ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ ဒဏ်ရာများနှင့် သေဆုံးသွားလျှင် ကြိုးစင်တင်၍ အပြစ်ပေးခြင်းခံရခြင်းထက် တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ယုယကြင်နာစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါသော်လည်း မတော်တဆ ဤဒဏ်ရာများကြောင့် သေဆုံးသွားမည်ကို မစိုးရိမ်မိဘဲ ရှိနေလေတော့၏။ မက်ဂွစ်(ချ)မှာ တစ်သက်ပတ်လုံး ဆိုးမိုက်လာခဲ့သည့် အပြင်

ထောင်မှအကြိမ်ကြိမ် ထွက်ပြေး၍ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ကာ တစ်ကျွန်းမှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ပြေးလာခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေရကား ရုံးတော်က အပြစ်အလျောက် စီရင်ချက်ချခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းအားဖြင့် စီရင်ရန် လုံးဝ မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်အတွက်ကြောင့် ပြန်လာခဲ့သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြသောအခါ မက်ဂွစ်(ချ)က “လူကလေးရယ်၊ ငါကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်။ ငါ မြင်ချင်တွေ့ချင်တဲ့ လူကလေးကိုလည်း မြင်ရတွေ့ရပြီ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငါခံဝံ့တယ်၊ ငါမရှိပေမယ့် လူကလေးမှာ လူကုံထံတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပြီမို့ ငါကျေနပ်ပြီကွယ်” ဟု ပြောရှာ၏။ သို့ရာတွင် သူ မရှိသည့်နောက်၌ သူ၏ပစ္စည်းများမှာ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ်နှင့် သိမ်းယူမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ဆိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ မသိရှာချေ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤအကြောင်းကို မက်ဂွစ်(ချ) အား ဖွင့်ဟပြောပြခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

မက် ။ ။ “ဒီမကွယ် လူကလေး၊ မင်းက လူကုံထံ အဆင့်အတန်းဆိုတော့ ငါနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ်နေလို့ မကောင်းပေဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဆီကို ခဏခဏ မလာခဲ့နဲ့၊ တရားခွင်မှာ ငါ မြင်လောက်တဲ့နေရာက ထိုင်ရင် တော်ပါပြီ လူကလေးရယ်”

နိုပ် ။ ။ “ကျွန်တော့်ကို အခွင့်ပြုသမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်ဗျားအနားက ကျွန်တော် မခွာပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခင်ဗျား သစ္စာရှိခဲ့သလောက် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျွန်တော် သစ္စာရှိပါတယ်ဗျာ”

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ရာတွင် ၎င်း၏လက်မှာ တုန်လှက် ရှိ၏။

အခန်း [၄၁]

လန်ဒန်သို့ရောက်၍ အကျဉ်းသမားကို အချုပ်ထောင်သို့ ခေါ်သွားရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)၏ အမှုအတွက် မစ္စတာဂျက်ဂါးကို ငှားရန်အကြံနှင့် ၎င်း၏အလုပ်တိုက်သို့သွား၍ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးက မက်ဂွစ် (ချ)၏အမှုမှာ လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိကြောင်း ပြောပြရာတွင် ကျွန်ုပ်က မည်သို့ဖြစ်ရစေ မက်ဂွစ် (ချ)၏ အမွေကို ကျွန်ုပ်ဆက်ခံဖို့ မရှိသည့်အဖြစ်ကို မက်ဂွစ် (ချ)မသိစေဖို့ ပိတ်ထား၏။ မစ္စတာဂျက်ဂါးကမူ ကျွန်ုပ်ရထိုက်သော ငွေကို လက်ကြားထဲမှ လွတ်ထွက်သွားအောင် ပြုချေသလောဟု ကျွန်ုပ်၏ ညံ့ဖျင်းခြင်းအတွက် အပြစ်တင်သေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မက်ဂွစ် (ချ) နှင့် ဆွေမျိုးလည်း မတော်စပ်၊ အမွေပေးသော သက်သေခံ လက်မှတ်လည်း (ကြိုတင်) ရေးထိုးထားခြင်း မရှိသောကြောင့် အမွေတချို့တစ်ဝက်ကိုရဖို့ အသနားခံရန်ပင် အကြောင်းမကောင်းလှကြောင်းနှင့် မစ္စတာဂျက်ဂါးက ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကဲ့သို့ အသနားခံဖို့ ကြံရွယ်ချက်မရှိဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ မက်ဂွစ်(ချ)၏ အမှုကို ရုံးတော်တင်ပြသောအခါ တရားလိုရှေ့နေသည် မက်ဂွစ်(ချ) ထွက်ပြေးဖူးသော ထောင်သင်္ဘောအရာရှိကို သက်သေအဖြစ်နှင့် တင်ပြ၍ ရှေ့လ စက်ရှင်အပတ်တွင် ၎င်းအမှုကို စစ်ဆေးမည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်၏။

တစ်နေ့သ၌ သူငယ်ချင်း ဟားဘတ်သည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာကလေးနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာ၍ ၎င်းအဖို့ နိုင်ငံခြားသို့သွားရန် ကိစ္စပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ပါတနာထဲမှ ဤအကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် တုန်လှုပ်လောက်အောင် မရှိချေ။ နောက်ဆုံး၌ ဟားဘတ်က ကျွန်ုပ်၌ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် အလုပ်

အကိုင် မရှိသဖြင့် သူတို့၏ကုမ္ပဏီတွင် စာရေးအဖြစ်နှင့် ခေတ္တဝင်လုပ်၍ နောက်ဆုံးတွင် ပါတနာတစ်ယောက်၊ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းများနှင့် အားတုံ့ အားနာ ပြောပြလေ၏။ သူ၏ရည်းစား ကလာရာကလည်း.. လက်ထပ် ပြီးသည့်နောက်၌ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်နေခဲ့လျှင် ဟားဘတ်က ကျွန်ုပ် အား ချစ်ခဲ့သည့်နည်းတူ ချစ်ခင်၍ ကျွန်ုပ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုစောင့် ရှောက်ပါမည်ဟု မှာထားလိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ မဝေ ခွဲနိုင်သော ကိစ္စကလေးတစ်ခုကြောင့် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ဖို့ မတတ်နိုင် သေးကြောင်း ပြန်ပြော၍ သုံးလခန့်စောင့်ဆိုင်းရန် တောင်းပန်သည်တွင် ဟားဘတ်လည်း အားရဝမ်းသာနှင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကိုင်လှုပ်လေ၏။

၎င်းစနေနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံခြားသို့ထွက်မည့် သင်္ဘောကြီး သို့ သွားသော စာပို့မီးရထားကြီးပေါ်သို့ ဟားဘတ်ကို လိုက်ပို့၍ ကလာရာ ထံသို့လည်း ဟားဘတ်အကြောင်းကို စာတစ်စောင် ရေးထည့်လိုက်၏။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် စာရေး ဝမ်းမစ်နှင့်တွေ့၍ မက်ဂွစ် (ချ)၏ ကိစ္စ အထမမြောက်သဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။ ဝမ်းမစ်မှာ ကွန်ပီဆင်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာမှ ထိုလူ ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာရေး၍ မက်ဂွစ် (ချ)ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ အခွင့်သာသည်ဟု ပြောခဲ့မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စင်စစ်မှာ ကွန်ပီဆင်သည် မက်ဂွစ် (ချ) ပြန်လာကတည်းက သိပြီးဖြစ်၍ မက်ဂွစ် (ချ)ကို ချောင်းနေခဲ့ကြောင်း၊ ကွန်ပီဆင် မရှိခိုက်၌ ထွက်ပြေးရလျှင် လွတ် မြောက်ဖို့ရှိသည်ဟု မျှော်လင့်သဖြင့် စာရေး၍ တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကွန်ပီဆင်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက် သိပြီးဖြစ်ခဲ့ လျှင် မက်ဂွစ် (ချ) လွတ်မြောက်ဖို့ကိစ္စမှာ အလွန်ခဲယဉ်းလှ၍ ယခုကဲ့သို့ မိသွားခြင်းမှာ အထူးအဆန်း မဟုတ်ကြောင်းများနှင့် ဝမ်းမစ်က ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။

မက်ဂွစ် (ချ)မှာ အချုပ်ထောင်အတွင်း၌ တစ်လခန့်မျှ နေရစဉ် ၎င်း၏ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးသွား၍ အဆုတ်ကို ထိခိုက်နေသဖြင့် အသက်ရှူကျပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ ၏။ ဤအတွက်ကြောင့် မက်ဂွစ် (ချ)မှာ အလွန်တရာ စကားနည်း၍ တီးတိုးမျှသာ ပြောနိုင်၏။ သို့ရာတွင် မက်ဂွစ် (ချ)သည် ကျွန်ုပ်ကို နား ထောင်ရန် အသင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တွေ့ခွင့်ရသည့်အခါတိုင်း သိသင့်သိထိုက်သော အကြောင်းအရာများကို စာအုပ်များမှ ဖတ်ပြုရ၏။

မက်ဂွမ်(ချ)မှာ ထောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည့် နေ့မှစ၍ တစ်ရက်မျှ သက်သာတော့သည်မရှိဘဲ တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လျက်သာ ရှိတော့၏။

စက်ရှင်ပတ် ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ မစ္စတာဂျက်ဂါးသည် မက်ဂွမ် (ချ)အမှုကို အချိန်ရွှေ့ဖို့ လျှောက်ထားသော်လည်း အခွင့်မရချေ။ တရားခွင်၌ စစ်ဆေးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွမ်(ချ)နှင့် အတူထိုင်၍ ၎င်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာ ဤအတွက်ကြောင့် မက်ဂွမ်(ချ)မှာ အားရှိ ရှာ၏။

တရားခံရှေ့နေသည် မက်ဂွမ်(ချ)၏ စိတ်သဘော မပြောင်းလဲခဲ့ ပုံများနှင့် တစ်ကျွန်း၌ရှိစဉ်က ထကြွလုံ့လဝီရိယနှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပုံများ ဖော်ထုတ်ပြောပြ၍ ကရုဏာဖြစ်လောက်အောင် လျှောက်လဲပါသော် လည်း တစ်ကျွန်းမှ ပြန်ပြေးလာခဲ့ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာမှာ လွန်စွာ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၍ အပြစ်ရှိသည်ဟု စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိချေ။ ထိုနေ့မှာ (၃၂) ယောက်မျှသော တရားခံများ (မိန်းမများလည်းပါသည်) ကို သေစေဖို့ စီရင်ချက်ချရမည့်နေ့ ဖြစ်ပေ ရကား တရားသူကြီးသည် မက်ဂွမ်(ချ)အား အခြား (၃၁) ယောက်သော တရားခံများနှင့် အတူ မသေမချင်း ကြိုးစင်တင်၍ သတ်ရန် စီရင်ချက် ချမှတ်လေ၏။

ကြိုးမိန့်ကျပြီးသော ရာဇဝတ်ကောင်များကို ချက်ချင်း ကြိုးစင် မတင်သေးဘဲ ရက်အနည်းငယ် ချုပ်နှောင်ထားသော ထုံးစံရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ မက်ဂွမ်(ချ)အား ထိုကဲ့သို့ မစီရင်မီ သူ၏ရောဂါနှင့်ပင် သေရှာ ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွမ်(ချ)အကြောင်း ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရသမျှသော အခြင်းအရာများနှင့် ကျွန်ုပ် အတွက် ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းများကို သနားလောက်အောင် ရှည်လျား စွာရေး၍ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးထံသို့ လျှောက်လွှာ တင်သွင်းသေး၏။ ထို့ အပြင် အစိုးရအရာရှိများအနက် သနားတတ်သော လူကြီးများနှင့် ဘုရင် မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်သို့လည်း လျှောက်ထားသနားခံသေး၏။ မက် ဂွမ်(ချ)ကို ကြိုးမိန့်ပေးလိုက်သောနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ လျှောက်လွှာများ ရေးသားရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ငိုက်သွားသော အချိန်မှတစ်ပါး အိပ်တော့ သည် မရှိချေ။ လျှောက်လွှာများကို တင်သွင်းပြီးသည့်နောက်၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းဌာနများတစ်ဝိုက်တွင် တရစ်သိသိ ပြုလုပ်နေမိ၏။ ဤကဲ့ သို့ ပြုခဲ့မိသည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်းသို့

ရောက်သည့်အခါတိုင်း ယခုအချိန်သို့တိုင်အောင် သတိရ၍ မကြည်ရွှင်သောစိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ဂွစ်(ချ)၏အခန်းသို့ ဝင်ခွင့်ရ၍ ဝင်သွားသည့်အခါတိုင်း မက်ဂွစ်(ချ)မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် မျက်နှာကြက်ကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရပေရာ ကျွန်ုပ်အသံကို ကြားရ၍ မျက်နှာအနည်းငယ် ကြည်လင်လာပြီးနောက် ငေးမြဲတိုင်းငေးနေပြန်လေတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မက်ဂွစ်(ချ)သည် လုံးဝ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကျေနပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေတော့၏။

(၁၀) ရက်မြောက်သောနေ့၌ မက်ဂွစ်(ချ)၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်ဝင်သွားသောအခါ၌ ကြည်ရွှင်လာ၏။

မက် ။ ။ “လူကလေး၊ ဒီနေ့ နောက်ကျသလားလို့ ဟုတ်မယ်မထင်ပေါင်နော်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ခါတိုင်း အချိန်ပါပဲ . . . တံခါးဝမှာတောင် ကျွန်တော် စောင့်နေရပါသေးတယ်”

မက် ။ ။ “နေ့တိုင်း လူကလေး စောင့်နေတာချည်း မဟုတ်ဘူးလား. . . ”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ် တစ်မိနစ်မျှ နောက်မကျအောင် ကျွန်တော်က လာစောင့်နေတာချည်းပဲ”

မက်ဂွစ်(ချ)သည် ကိုင်ထားသော ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖိနှိပ်လိုက်၏။

မက် ။ ။ “ငါ ကျေနပ်တာက ဘာလဲဆိုတာ ငါအခုလို အချုပ်ခံရပြီးတဲ့နောက် လူကလေးက ငါ့ကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာတယ်၊ အဲဒါ ငါ အကျေနပ်ဆုံးပဲ”

မက်ဂွစ်(ချ)သည် ကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် မျက်နှာကြက်ကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် လက် ရုတ်တရက် တိမ်ဖုံးသကဲ့သို့ ညှိုးခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီကနေ့ တိုးပြီး အနေရခက်ပါသလား”

မက် ။ ။ “ဘာဖြစ်ဖြစ် ခံနိုင်ပါတယ် လူကလေးရယ်”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ခင်ဗျားဖြင့် မကျေမနပ် ညည်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

မက်ဂွစ်(ချ)သည် ပြုံးလျက် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ဖိနှိပ်လိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်၌ တင်ထား စေလိုကြောင်း ကျွန်ုပ် ခိုမိ၏။ နောက်ထပ်၍ကား စကားမပြောနိုင်ရှာ တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဆန္ဒအတိုင်း ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်တင် ထားလိုက်စဉ် မက်ဂွစ်(ချ)လည်း ပြုံးလျက် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

ယင်းသို့ နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်ထွက်ဖို့ အချိန်စေ့ရောက်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ် ၍ “နေနိုင်ပါသေးတယ်” ဟု ပြော၏။ ဤတွင် စကားပြောခွင့်ပြုသည့် ထောင်ပိုင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်သည်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း နံဘေးသို့ ရှောင်ပေးလေ၏။ ဤအတောအတွင်း၌ မက်ဂွစ်(ချ)၏ မျက်နှာ မှာ တစ်ဖန်ကြည်လင်လာပြန်၍ အလွန် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ နားလည်ပါ မလား။”

မက်ဂွစ်(ချ)လည်း ကျွန်ုပ်လက်ကို ဖိနှိပ်ခြင်းအားဖြင့် နားလည် သည်ဟု ဆိုလို၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟိုတုန်းက သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိဖူးတယ် ဟုတ်လား။ အင်မတန်ချစ်တယ်လေ၊ နောက်တော့ ပျောက်သွားတယ် မဟုတ်လား..”

မက်ဂွစ်(ချ)လည်း လက်ကိုနှိပ်၍ နားလည်ကြောင်း ပြ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “အဲဒီ သမီးကလေးဟာ ရှိတယ်ခင်ဗျ၊ ချမ်းသာတဲ့ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ထား တယ်၊ အင်မတန်ချောတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ် ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြိုက် တယ်”

မက်ဂွစ်(ချ)သည် ရှိသမျှသော ခွန်အားကို ညစ်ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ရွှေ့ဖို့ကြိုးစားလေရာ ကျွန်ုပ်က သူ၏ဆန္ဒကို ခိုမိသည်နှင့် ကူညီပေးလိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို သူ၏နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိလေ၏။

၎င်းနောက် လက်ကို လျှော့ချလိုက်သဖြင့် သူ၏လက်ရော ကျွန်ုပ်၏
လက်ပါ သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားရာတွင် မက်ဂွစ်(ချ)၏ မျက်လုံး
များသည် မျက်နှာကြက်ကို ကြည်လင်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း မေးမှိတ်၍ ဦးခေါင်း
လည်း ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လျှော့ကျလာလေတော့သတည်း။

အခန်း (၄၂)

ကျွန်ုပ်သည် လခ အလွန်ကြီးမြင့်သော ထိုတိုက်ခန်း၌ မနေတော့ဘဲ ပြောင်းရွှေ့ရန် စီမံလေ၏။ လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလ အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ထိခိုက်သည့် အခြင်းအရာ အမြောက်အမြား ကြုံတွေ့ရ၍ တောင့်ခံနိုင်သော သတ္တိရှိခဲ့သော်လည်း မက်ဂွစ်(ချ)ကွယ်လွန်သောအခါ၌မူ တစ်ခါတည်း လျော့ချလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်တွင် မကျန်းမမာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေ၍ ကြမ်းမှန်းမသိ၊ အိပ်ရာမှန်းမသိ၊ ဆိုဖာမှန်းမသိ၊ လှဲချင်ရာလှဲ၍ အိပ်ချင်ရာအိပ်ကာ အလူးအလဲ ခံစားရပြီးနောက် တတိယမြောက်သောနေ့၌ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စဉ်းစားစိတ်ကူးပါသော်လည်း စိတ်ကူး၍ပင် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်အနီး၌ လူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ကိစ္စကိုမေးရာ တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ကြွေးမှုနှင့်ဖမ်းရပါသည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်က အကြွေးမည်မျှနည်းဟု မေးသောအခါ ထိုလူက (၁၂၃)ပေါင် (၁၅)သျှိလင် (၆)ပဲနီရှိ၍ လက်ဝတ်လက်စား ဝယ်ယူဖူးသော အကြွေးဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်ကမေး၍ ထိုလူက သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖူးပြောရာတွင် ကျွန်ုပ်က ယခုအခြေအနေအတိုင်းလိုက်ရလျှင် လမ်း၌ပင် သေရလိမ့်မည်ဟု ပြောပြ၏။

နောက်ဆုံး၌ လူနှစ်ယောက်ဆင်းသွားကြ၍ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလျက် အိပ်မက်တစ်ဝက်၊ စိတ်ကူးတစ်ဝက်ဟု ခေါ်ဆိုရမည့် အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာ မြောက်မြားစွာတို့ကို ကြုံတွေ့ရလေရာ ထိုအဖြစ်အပျက်များတွင် ကျွန်ုပ် သက်သာချောင်ချိသောနေရာ၌ မရှိဘဲ အခါခပ်သိမ်း အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်များနှင့်သာ ကြုံတွေ့ရ၍ တွေ့ရသမျှသော လူများသည်လည်း နောက်ဆုံးတွင် 'ဂျိုး' ဖြစ်၍ သွားကြ

လေတော့၏။မည်သည့် အဖြစ်အပျက်မျိုး ကြုံရ၍ မည်သူနှင့် တွေ့ရသည် ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုး၏ မျက်နှာဖြင့်သာလျှင် စခန်းသိမ်းသွားကြ လေတော့သည်။

ညအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခုတင်အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဂျိုးထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ နေ့ အချိန်၌ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း ပြတင်းပေါက်အနီးတွင်ထိုင် လျက် ဆေးတံသောက်နေသော ဂျိုးကို မြင်ရ၏။ ရေငတ်သဖြင့် ရေတောင်း သောအခါ ရေပေးသောလူမှာ ဂျိုးပင် ဖြစ်နေ၏။ ရေသောက်ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေစဉ် ကြင်နာသော မျက်နှာထား နှင့် ကျွန်ုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသောသူမှာ ဂျိုးပင် ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖွင့်ဟ၍ မေးဦးမည့်အကြံဖြင့် “ဂျိုးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဂျိုး၏အသံဖြင့် “ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့လူ” ဟု ပြန်ပြောသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဂျိုးရယ်. . ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးစမ်းပါဗျာ၊ ရိုက်စမ်းပါ။ ကန် စမ်းပါ။ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အကောင်ပဲလို့ မြည်တွန်စမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် အပေါ် ဒီလောက်တောင် တစ်ကောင်းတည်း ကောင်းမနေစမ်းပါနဲ့ ဂျိုး ရယ်”

စင်စစ်သော်ကား. . ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ဘေး၌ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဦးခေါင်းတင်ကာ လှဲလျက် ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကိုဖက်ပြီးလျှင် သူ့ကို ကျွန်ုပ် သိလာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရှာလေတော့၏။

“ငါ့လူ ပစ်(ပ)ရာ. . မင်းနဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းပဲကွာ၊ မင်း နေကောင်း လာတော့ ဟိုတုန်းကလို ငါတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လည်ကြရအောင်ကွာ၊ ဘယ်လောက် ပျော်မလဲလို့ ဟုတ်ဖူးလား ငါ့လူရာ”

၎င်းနောက် ဂျိုးသည် ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျောလှည့်ကာရပ်ရင်း မျက်လုံးများကို ပွတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုး ထံသို့ထ၍ မသွားနိုင်သဖြင့် “စိတ်နှလုံး သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ဂျိုးအား ဘုရား သခင် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပြုပါစေ” ဟူ၍သာ ဆုတောင်းနေမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ပြန်လာသောအခါ ဂျိုး၏မျက်လုံးများသည် နီလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က ဤအခန်းသို့ ဂျိုးရောက်နေသည်မှာ ဘယ်မျှ လောက်ကြာပြီနည်းဟု မေးသောအခါ၊ ယနေ့ မေလနောက်ဆုံးနေ့ဖြစ် သည်ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် တစ်လခန့်မျှ ရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရလေ၏။ ထို့နောက် ဂျိုးက ကျွန်ုပ် မကျန်းမာကြောင်းသိရ၍ ဘစ်ဒီနှင့်တိုင်ပင်ရာ

တွင် ဘစ်ဒီက ချက်ချင်းသွားဖို့ တိုက်တွန်းသဖြင့် လာရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဂျိုးမှာ ဘစ်ဒီ၏သင်ပြမှုကြောင့် စာရေးတတ် ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအဖြစ်အပျက်ကို ဘစ်ဒီထံသို့ စာရေး ထည့်လိုက်၏။ စာရေးသောအခါ၌ လေးလံသောတူကိုသာ ကိုင်လာခဲ့ဖူး သော ဂျိုးမှာ ကလောင်တံကို ကိုင်ရခြင်း၌ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ရှိ၍ အခက်အခဲ တွေ့ဟန်နှင့် လက်ထဲတွင် ပြင်ဆင်နေပုံများ၊ စားပွဲကို တံတောင်နှင့် ထောက်လျက် ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို နောက်သို့ပစ်ထားပုံ၊ လက်ယာ ဘက်၌ရှိသော မင်အိုးကို မတို့ဘဲ လက်ဝဲဘက်သို့ မကြာခဏယောင်၍ တို့မိခြင်းများ၊ အောက်သို့ဆွဲချသော စာလုံးများ၌ (၆) ပေထက်မနည်း ရှည်လျားသကဲ့သို့ အချိန်ကုန်၍၊ အထက်သို့ပင့်ရေးရသော စာလုံးများ၌ စက္ကူပေါ်တွင် ကလောင်ကို ချောမောအောင် မဆွဲနိုင်သဖြင့် ကလောင် ထစ်၍ မင်စဉ်ထွက်ပုံများမှာ သနားဖွယ်လည်းကောင်း၍ ရယ်ဖို့လည်း ကောင်းလှပေတော့သည်။ စာရေးပြီးသောအခါ၌ ဗိသုကာကြီးတစ်ယောက် သည် မိမိဆောက်လုပ်ပြီးစီးသော အဆောက်အဦကြီးကို ကြည့်မိသည့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဂျိုးသည်လည်း မိမိ၏လက်ရာကို ကြည့်နေ သေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးအား မစ္စဟေဗီရုံအကြောင်း မေးကြည့်ရာ ဂျိုး သည် မကောင်းသောသတင်းကို ကျွန်ုပ်အား မပြောလိုဟန်နှင့် သွယ်ဝိုက် နေပြီးမှ ကျွန်ုပ် မကျန်းမာသည့်နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်လောက်တွင် ကွယ်လွန်ကြောင်း ပြော၏။ ၎င်း၏ ပစ္စည်းများအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့် ရာ ပစ္စည်းများအားလုံးကို အံ့စတယ်လာသို့ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ မစ္စတာပေါ့ ကက်မှာ ပေါင် (၄၀၀၀) ရရှိကြောင်း၊ ၎င်းပေါင် (၄၀၀၀)ပေးရာတွင်လည်း မစ္စတာပစ်(ပ)၏ ထောက်ခံချက်အရ ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ သေတမ်းစာ တွင် ထည့်သွင်းရေးသားထားကြောင်း၊ အခြားသော အပျိုကြီးဆွေမျိုးများ မှာ ပေါင် (၂၀)စီ၊ (၂၅)ပေါင်စီမျှသာ ရရှိကြကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ထောက်ခံချက်ကြောင့် မစ္စတာပေါ့ကက်၌ ပေါင် (၄၀၀၀) ရသည်ဆိုသော သတင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်မိ၏။

ထို့နောက် ဂျိုး၏ ဆက်လက်ပြောပြချက်အရ အော်လစ်မှာ ပန် ဘလီချွတ်၏နေအိမ်ကို ဖောက်ထွင်း၍ ပစ္စည်းများ ယူသွားကြောင်း၊ ဓားပြ များသည် ပန်ဘလီချွတ်ကို ခုတင်တိုင်၌ချည်ထား၍ ၎င်း၏ပစ္စည်းများကို မွေနှောက်ရှာဖွေကာ ယူသွားကြကြောင်း၊ သို့သော် ပန်ဘလီချွတ်သည် အော်လစ်ကို မှတ်မိ၍ နောက်ဆုံးတွင် အော်လစ်လည်း ထောင်သို့ ကျသွား

ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဤမှတစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို စားမြုံ့ပြန်ကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုးရှေ့တွင် ငယ်စဉ်က ပစ်(ပ)ကလေး ဖြစ်သွားပြန်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ဖျားနေသည့် အခိုက်တွင် ဂျိုးမှာ ကျွန်ုပ်အခန်း၌ အမြဲထိုင်လျက် (အိမ်မှုများကို ဆောင်ရွက်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အလုပ်မှ တစ်ပါး) အသေးအဖွဲ ကိစ္စကလေးများကို ဆောင်ရွက်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရကား။ ကျွန်ုပ်မှာ သတိရလာသော နေ့မှစ၍ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း နာလန်ထူသောအခြေသို့တိုင် ရောက်ခဲ့၏။ နာလန်ကောင်းစွာထူ၍ ရထားစီးနိုင်သော နေ့တွင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ကြီးတစ်ထည်ဖြင့် ထွေးလျက် ရထားပေါ်သို့ ကိုယ်တိုင်ပွေ့ချီပြီးလျှင် တောလမ်းတစ်လျှောက်သို့ အတူတကွ လှည့်လည်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ငယ်စဉ်က ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် မိဘများ မြှုပ်နှံသည့် သင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် တကွ အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်ကို လိုက်၍ဖမ်းကြသော နေရာများသို့ တိုင်အောင် အနံ့အပြား လှည့်လည်ခဲ့ကြ၏။

နေအိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ နေရာတကျ ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို မည်မျှလောက် ဂျိုးသိလေသနည်းဟု စုံစမ်းမည့်အကြံနှင့် . . .

နိုင် ။ ။ “ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်အကြောင်း သိပြီးပြီလား ဂျိုး”

ဂျိုး ။ ။ “မစ္စဟေဗီရုံ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ သိပါရဲ့ ငါလူ”

နိုင် ။ ။ “နို့ ဒါဖြင့် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဂျိုး ။ ။ “ဟိုတစ်ခါတုန်းက ပေါင်စက္ကူ (၂) ချပ်ပို့လိုက်တဲ့ လူဆို”

နိုင် ။ ။ “ဟုတ်တယ် ခုသေသွားရှာပြီ ဂျိုးရဲ့၊ သူ့အကြောင်း ကြားဖူးသလား”

ဂျိုး ။ ။ “မကြားဖူးဘူး ငါလူ”

နိုင် ။ ။ “နားထောင် ကျွန်တော် ပြောပြမယ်”

ဂျိုး ။ ။ “မလိုပါဘူး ငါလူရယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ပြောပြနေလို့ အပိုပါပဲ ငါလူရယ်”

စင်စစ်မှာ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ကြားတန်သလောက် ကြားပြီးဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကို ပြန်ပြောပြရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ရမည့်အရေးကို သူမြင်သည်နှင့် ဤကဲ့သို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်ဟန်တူ၏။ ယင်းသို့ ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ် ပြောခွင့် မရစေခြင်းငှာ ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ဖန် သူငယ်ကလေးဖြစ်သွား၍ ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုး၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့် တစ်နေ့တခြား ခွန်အားပြည့်တင်းလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် ကျန်းမာလာခဲ့လေလေ ဂျိုးမှာ အနေအထိုင်ခက်လေလေ ဖြစ်နေတော့၏။ ကျွန်ုပ် မကျန်းမာစဉ် အခိုက်၌ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်အား ‘ငါ့လူရာ’ ‘ပစ်(ပ)’ရာ၊ ‘သူငယ်ချင်းရာ’ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလာခဲ့သော်လည်း အတန်ငယ် ကျန်းမာလာသောအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်အား ‘ခင်ဗျား’တစ်ခွန်း၊ ‘ငါ့လူ’ တစ်ခွန်းဖြင့် ညှပ်ပြောလာခဲ့၍ ကြာလေကြာလေ ‘ငါ့လူ’ နည်း၍ ‘ခင်ဗျား’ များလေ ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဂျိုးက ‘ခင်ဗျား’ သုံးတိုင်း နားကလောလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လူကဲ့သို့အဆင့်အတန်း မဟုတ်တော့သည့် အကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောတော့မည်ဟု ကြံစည်မိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ပြောခဲ့လျှင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်အား ငွေကြေးအကူအညီ ပေးတော့မည်ဖြစ်၍ ၎င်း၏အကူအညီကို မယူရက်သည့်အတွက် ထိုကဲ့သို့ ဖွင့်ဟမပြောဘဲ နေခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ညသ၌ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာအနီးသို့လာ၍ နေထိုင်ကောင်းပါ၏လောဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က တစ်နေ့တခြား ခွန်အား ပြည့်တင်းလာ၍ နေထိုင်ကောင်းကြောင်း ပြောသည်တွင် လေသံနှစ်မျိုးနှင့် ‘ကောင်းပါလေ’ ဆို၍ သူ၏အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားလေ၏။

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ဂျိုးမရှိတော့ဘဲ အောက်ပါစာတစ်စောင်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

“နေထိုင်ကောင်း၍ ကျန်းမာလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်ုပ်ရှိနေသည့်အတွက် အပိုသက်သက် ဖြစ်နေသည်
ဟု သိရှိရပါသဖြင့် ပြန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း”

(ဂျိုး)

၎င်းစာနှင့်အတူ ပြေစာတစ်ခု တွေ့ရှိသည်နှင့် ဖတ်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အကြွေးများကို တစ်ပြားမကျန် ပေးဆပ်ပြီးသဖြင့် မြီရှင်က ရေးပေးထားသော ပြေစာပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ မြီရှင်များက သနားထောက်ညှာသည့်အတွက် မကျန်းမာခိုက်အတွင်း စောင့်ဆိုင်းနေ ကြသည်ဟု တွေးထင်ခဲ့မိရာ ယခုမှ ဂျိုးက စိုက်ထုတ်ပေးဆပ်ထားကြောင်း သိရလေတော့သည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ၎င်း အကြံမှာ ဂျိုးထံသို့ လိုက်သွား၍ ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေကို အလုံးစုံ ဖွင့်ဟ ပြောပြပြီးလျှင် ဘစ်ဒီအားလည်း ကျွန်ုပ်စိတ်နေသဘောထား ပြောင်းလဲ လာသည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလျက် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ထောင်ဖက် အဖြစ်ဖြင့် လက်ခံလိုသေးပါလျှင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ အတူတကွသွားကြ ပြီးလျှင် သူ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပေးသောအလုပ်၌ လုပ်ကိုင်၍ ငြိမ်းချမ်းကြည်ရွှင်စွာ အတူတကွ နေထိုင်ခွင့်ရှိသေးကြောင်းများနှင့် ပြော ပြရန် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၄၃)

အထက်ပါ အကြံအစည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ရွာသို့ ရောက်လာသော အခါ ကျွန်ုပ်၏စီးပွားရေးသတင်းသည် ကျွန်ုပ်မရောက်မီ ရောက်နေနှင့် သည်ဖြစ်၍ ယခင်က ကျွန်ုပ်အား ခယဝပ်တွားပြုခဲ့ဖူးသော ဟိုတယ်ရှင် သည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုချင်၏။ ညနေခင်း၌ ဆိုက်ရောက် သွား၍ အိပ်ရန် အခန်းတောင်းရာတွင် ယခင် တည်းခိုမြဲအခန်းကို မပေး ဘဲ ခိုများနှင့် မြင်းများအနီးတွင်ရှိသော နောက်ဖေးတစ်ခန်းကိုသာ ရရှိ၏။

တစ်ည၌အိပ်ပြီးနောက် နံနက်စောစောထ၍ မစွဟေဗီရှုံနေဖူး သော အိမ်ကြီးဆီသို့ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်လာရာတွင် အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ်ရှိနေ၍ နောက်အပတ်တွင် လေလံ တင် ရောင်းမည်ဆိုသော ကြော်ငြာစာရွက်ကြီးများ အနှံ့အပြား ကပ်ထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ လေလံစာရေး တစ် ယောက်သည် ပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ထိုသူသည် မစွ ဟေဗီရှုံကို ကျွန်ုပ် တင်တွန်းဖူးသည့် ဘီးတပ်ထားသော ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။

ကြာရှည်စွာ မနေဘဲ ပြန်လာခဲ့၍ ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနီးသို့လာ၍ ဤသို့ပြော၏။

“မင့်အကြောင်းကြားရလို့ ဝမ်းနည်းပါရဲ့ ငါ့လူ၊ သို့သော် ဒီလိုဖြစ် လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါထင်ပြီးသားပဲ၊ ငါ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီကော”

ပန်ဘလီချွတ်သည် ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရန်မဖြစ်လိုသည်နှင့် ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ယခင်အခါ များက ‘တစ်ဆိတ်ကလေး’ ဆို၍ လက်ဆွဲပုံနှင့် ကွာခြားလှ၏။

“ဪ. . ဖြစ်ရလေ ငါ့လူ၊ ဟဲ့ ဝီလျံ မုန့်ကလေးများ ထုတ်ပေး ပါဟဲ့. . .”

ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ် နံနက်စာ စားသည်ကို မတ်တတ်ရပ် ကာ ကြည့်နေလျက် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ညည်းညူပြောဆိုလေ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်. . အရိုးနဲ့အရေ ကျန်ပါတော့ကလားကွယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဝလိုက်တာဖီးလို့၊ ကြည့်လိုက်ရ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ကျက်သရေ ရှိပါတာသနဲ့၊ အခုတော့ ညည်းဆိုးဆိုးကြီးလို့ ဖြစ်လို့ပါကလား၊ ဪ. . ဒုက္ခ. . ဒုက္ခ၊ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျိုးဆီလား. . .”

“ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အောင်မာ ငါကတော့ အပျော်အပါးတွေ လိုက်စားပြီး သေ ကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်လာရှာသကိုးဆိုပြီး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ မေးမိတယ်၊ သူက ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့. . တယ် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါလား ဟေ့. . ဟင်”

အစေခံဝီလျံနှင့် ဟိုတယ်ရှင်တို့လည်း ပန်ဘလီချွတ်ကို ထောက်ခံ သောအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးကြ၏။

“မင့်အစ်မဟာ ငါတူရဲ့မယားကွ. . ငါကတော့ ဆွေရိပ်မကင်း မျိုး ရိပ်မကင်းဆိုပြီး မေးလားမြန်းလား လုပ်မိ၊ သူက ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့၊ တယ် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါကလား၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့ဒေါက်ကပ် ပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့ဖူးတာတွေ မေ့ကုန်ပြီလားဟဲ့ ဟင်. . .”

ကျွန်ုပ်ထံမှ စကားပြန် မရသည်နှင့် ပန်ဘလီချွတ်သည် ဟိုတယ် မှ ထွက်သွားလေရာ မကြာမီ ကျွန်ုပ်လည်း ထွက်လာ၍ ၎င်း၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ပန်ဘလီချွတ်သည် အိမ်နီးပါးနီး တစ်စုတို့အား ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ပြောပြဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး လုပ်နေ ၍ အိမ်နီးချင်းများလည်း ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုး၏အိမ်သို့လျှောက်လာစဉ် ဘစ်ဒီ စာသင်ပြသည် ဆိုသော ကျောင်းအနီးမှ လျှောက်လာခဲ့ရာ ထိုနေ့မှာ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်၍ ကလေးများလည်း မရှိ၊ ဘစ်ဒီကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရချေ။ ၎င်းနောက် အစဉ်တစိုက် လျှောက်လာ၍ ပန်းပဲဖိုသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ဖိုပိတ် ထားသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖားဖိုတရှူးရှူးနှင့် တူသံ တဒိုင်းဒိုင်း၊ မီးပွား တလူလူ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ခဲ့ သည့်အတိုင်း မတွေ့ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အခန်းစည်းများ တပ်ထားသော ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ဂျိုးနှင့်ဘစ်ဒီတို့ လက်တွဲလျက် ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘစ်ဒီက လန့်အော်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘစ်ဒီတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်လျက် ငိုကြွေးကြရာ ကျွန်ုပ်ကား ဘစ်ဒီ လှနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်၏။ ဘစ်ဒီမူကား ကြုံလိုသော ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို မြင်ရသဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှစ်ယောက် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည် မြင်ရ၍ ချီးကျူးပြောဆိုသည်တွင် ဘစ်ဒီက ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ယနေ့ပင် လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ ဂျိုးရှိစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ဘစ်ဒီနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးကို ဂျိုးအား ပြောပြမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် အကြံဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ဖူးရာ ထိုကဲ့သို့ ဖွင့်၍ မပြောပြခဲ့မိသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကောင်းဆုံးသော လင်တစ်ယောက် ရရှိသည့်အဖြစ်ကို ဘစ်ဒီအား ပြောပြ၍၊ ဂျိုးအားလည်း အကောင်းဆုံးသော မယားတစ်ယောက် ရရှိသည်ဟု ချီးကျူးပြီးလျှင်၊ နှစ်ဦးလုံး ရသင့်ရထိုက်သော ချမ်းသာသုခနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည့် အဖြစ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်အတွက် ဂျိုးက စိုက်ထုတ်ပေးဆပ်ထားခဲ့သော အကြွေးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ရန်၊ နိုင်ငံခြားသို့ သွား၍ စီးပွားဥစ္စာရှာဦးမည့်အကြောင်း ပြောပြ၍၊ အကယ်တန္တူ ၎င်းအကြွေးကို ကျွန်ုပ်ပေးဆပ်နိုင်စေကာမူလည်း ကျွန်ုပ်အား ဂျိုးက ပြုစုထားသော ကျေးဇူးကြီးကို အပုံတစ်ထောင်ပုံ၍ တစ်ပုံမျှပင် ပြေလည်နိုင်ဖို့ မရှိကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဤတွင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ စိတ်ကို ထိခိုက်သည်ဖြစ်၍ ဤအကြောင်းကို နောက်ထပ်၍ မပြောဖို့ တောင်းပန်ကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က နေခဲ့ဖူးသော အခန်းကလေးသို့ တက်သွား၍ မိနစ်အနည်းငယ် နားနေပြီးလျှင် ဂျိုးတို့နှင့်အတူ စားသောက်၍ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့ဘက်သို့ သွားသော လမ်းတစ်ဝက်တိုင်အောင် လိုက်ပို့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းအနည်းငယ်မျှသာ ချန်ထား၍ ရှိသမျှသော အိမ်ထောင်မှုများကို ရောင်းချပြီးလျှင် ကြွေးရှင်များသို့ ပေးဆပ်ကာ ဟားဘတ်ရှိရာနိုင်ငံသို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်၍ ကလာရစ်

ကာ ကုမ္ပဏီ၌ စာရေးအဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်သဖြင့် အတော်အတန် ကျွမ်းကျင်သောအခါတွင် ဟားဘတ်သည် အင်္ဂလန်သို့ ခေတ္တပြန်သွား၍ ကလာရာကို လက်ထပ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ ပါတနာအဖြစ်သို့ ရောက်သော်လည်း ထိုအတောအတွင်း၌ ဟားဘတ်လင်မယားနှင့်အတူ နေထိုင်၍ ဂျိုးနှင့် ဘစ်ဒီတို့ထံသို့ မကြာခဏ စာထည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ၎င်းကုမ္ပဏီ၌ တတိယပါတနာ (အစုရှင်)တစ်ယောက် ဖြစ်လာသောအခါတွင်မှ ကလာရစ်ကာသည် ဟားဘတ်အတွက် ငွေရင်းကို ကျွန်ုပ်က လှော်ခတ်ဖန်တီး၍ ထည့်သွင်းထားသည့်အဖြစ်ကို ဟားဘတ်အား ဖွင့်ပြောပြလေရာ ဟားဘတ်မှာ ဤအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါတွင် အလွန်တရာ အံ့သြသည်သာမက သူ၏စိတ်ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ကြသည်ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလွန်တရာ မကြီးကျယ်လှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ချောင်ချိစွာ သုံးစွဲနေထိုင်လောက်ရုံသာမက နာမည်ကောင်းလည်းရခဲ့၏။ ဟားဘတ်၏ ကြည်ရွှင်စွာနှင့် ဝိရိယကောင်းသော အလေ့အကျင့်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ကုမ္ပဏီမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် နာမည်ကောင်း၍ ကြီးပွားဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ရာ ဟားဘတ်ကို ကျွန်ုပ်က ကြီးပွားမည့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဟူ၍ ယခင်က နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ဖူးခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်မှားသည်ဟု ဝန်ခံရပေတော့မည်။ စင်စစ်မှာ အလွန်အမင်း မကြီးပွားနိုင်သော သဘာဝသည် ဟားဘတ်၌ ရှိသည်မဟုတ်၊ အကဲခတ်သော ကျွန်ုပ်၌သာ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်မိပေတော့သည်။

အသံ: [၄၄]

ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့ဘက် တိုင်းနိုင်ငံများတွင် (၁၁) နှစ်ခန့်မျှ တစ်ဆက်တည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့၍ ဒီဇင်ဘာလ၏ နေ့တစ်နေ့ နေဝင်ပြီးနောက် (၂)နာရီခန့် ကျော်လွန်ချိန်၌ ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော မီးဖိုတံခါးကို ဖြည့်ညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဂျိုးမှာ ထိုင်မြဲနေရာတွင် ဆေးတံခဲလျက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဂျိုးသည် ဆံပင်များ အနည်းငယ် ဖြူစပြုခြင်းမှတစ်ပါး ယခင်အတိုင်းပင် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိနေသေး၏။ မီးဖိုဆောင်တွင် ဂျိုး၏ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကာ ထားလျက် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေကျဖြစ်သော ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်နေသူကား ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်နေပြန်၏။

“မင့်ကို အလွမ်းပြောအောင် လူကလေးကိုလည်း ပစ်(ပ)လို့ နာမည်မှည့်ထားတယ် ငါ့လူရ” ဟု ဂျိုးက ကျွန်ုပ် ဝင်သွားသောအခါ၌ အားရပါးရ လက်ဆွဲကာ ပြောလေ၏။ “မင်းနဲ့ တူပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ တူလည်းတူတယ် ငါ့လူရ” ဟု ဂျိုးက ဆက်လက်၍ ပြော၏။ ဘစ်ဒီမှာလည်း သမီးကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီလျက်ရှိရာ “ဒါပဲနော် ဘစ်ဒီ၊ ပစ်(ပ)ကိုတော့ တစ်နေ့နေ့ ကျုပ်ကို ပေးရလိမ့်မယ်၊ ခဏဖြစ်ဖြစ် ပေးထားရလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြော၏။ ထိုအခါ ဘစ်ဒီက “ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုဦးမှာပါ” ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က “ဟားဘတ်တို့ လင်မယားကလည်း ဒီလိုပြောနေကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး ဘစ်ဒီ၊ လူပျိုကြီးအဖြစ်နဲ့ အရိုးထုတ်မယ့် လူတစ်ယောက်ပါ” ဟု ပြော၏။

ဘစ် ။ ။ “မေးပါရစေဦး ပစ်(ပ)ရဲ့၊ ခုတောင် သူ့ကို လွမ်းတုန်းပဲလား”

နုပျံ ။ ။ “စိတ်ဆင်းရဲလောက်အောင် လွမ်းတယ်လို့တော့
မဟုတ်ပါဘူး ဘစ်ဒီ”

ဘစ် ။ ။ “သူငယ်ချင်းချင်းမို့ မေးပါရစေဦး၊ သူ့ကို မေ့နိုင်
ပြီလား”

နုပျံ ။ ။ “ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘစ်ဒီ၊ စိတ်ထဲမှာစွဲဖူး
တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာလဲ၊
သို့သော် ဟိုတုန်းကလို အမျှော်ကြီးနဲ့ လွမ်းနေတဲ့
အချိန်မျိုးတော့ မရှိတော့ပါဘူး ဘစ်ဒီ..”

ယင်းသို့ ပြောရသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဤနေ့ ညနေ၌ပင် အဲ့
စတယ်လာကို အလွမ်းပြေသဘောနှင့် ထိုအိမ်ကြီးသို့ တစ်ခေါက်သွား၍
လည်ပတ် ကြည့်ရှုမည်ဟု စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာအကြောင်းကို ကြားရပုံများမှာ စိတ်
သက်သာဖွယ် မရှိလှချေ။ လင်ယောက်ျား ဒရမ္မလီသည် လောဘဒေါသ
အလွန်ကြီးသည့်အလျောက် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ တစ်ယောက်
အဖြစ်ဖြင့် နာမည်ကြီး၍ မယားကို နှိပ်စက်သဖြင့် လင်မယား ကွဲကြသည်
ဟု ကြားရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒရမ္မလီမှာ မြင်းကိုနှိပ်စက်ရာမှ မြင်းကန်၍
သေရသည်ဆိုရာ အဲ့စတယ်လာမှာလည်း နောက်အိမ်ထောင်နှင့် နေလေ
သလော မပြောတတ်ပေ။

၎င်းနေ့ ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ အိမ်ကြီးသို့ လမ်း
လျှောက်သွား၍ ရောက်သောအခါတွင် ကာရံထားသော တံတိုင်းကြီးမှ
တစ်ပါး အိမ်ကြီးလည်း မရှိ၊ ဗျစ်စက်ရုံလည်း မရှိတော့ချေ။ ဝင်းပေါက်မှ
အတွင်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ နွယ်ပင်များ အသစ်ပေါက်နေသည်
ကို တွေ့ရ၍ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးဝအနီးမှ
ရပ်၍ ယခင်က တည်ရှိဖူးသောနေရာများကို စိတ်ထဲ၌ မှန်းမျှော်တွေးဆ
လျက်ရှိစဉ် လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်လိုက်
ရလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်ဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာ၍
လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်လျှောက်
လာ၍ အတန်ငယ် နီးကပ်လာသောအခါ နေဝင်ပြီးသဖြင့် ဝိုးတဝါးမျှ
ကျန်ရစ်သော အလင်းရောင်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
ရလေ၏။ ထို့ထက် နီးကပ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏နာမည်ကို ခေါ်သံ
ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်ကလည်း “အဲ့စတယ်လာ”ဟု ခေါ်လိုက်မိ၏။

“ကျုပ် အများကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့လျက်နဲ့ ရှင်က မှတ်မိတာ အံ့ဩတယ်”

အံ့စတယ်လာ၏ လှပသော ရုပ်အဆင်း၌ နုပျိုလတ်ဆက်ခြင်း တည်းဟူသော အခြင်းအရာ မရှိတော့သော်လည်း၊ ထုတ်ဖော် ရေးသား ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ခံညားသိုက်မြိုက်ခြင်းနှင့်၊ ထုတ်ဖော်ရေးသား၍ မဖြစ်နိုင်သော ကျက်သရေရှိခြင်းတို့မူကား ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ တည် လျက်ပင် ကျန်ရစ်ပေးသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခြင်းအရာများကို ယခင် ကလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ယခင်က မမြင်မတွေ့ ခဲ့ရဘူးသည့် အခြင်းအရာတစ်ခုကား၊ တစ်ခါက မာန ထောင်လွှားခဲ့သည့် မျက်လုံးများ၏ နူးညွတ်ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိသော အခြင်းအရာပင်ဖြစ်၍ လက်ချင်းဆွဲလျက် နှုတ်ဆက်သောအခါ၌ ထိတွေ့ရပုံမှာလည်း ကြင်နာ ခြင်းကင်းသည့် ယခင်အတွေ့မျိုး မဟုတ်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်၌ အတူတကွ ထိုင်ကြပြီး နောက် . . .

နိုပ် ။ ။ “နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာကြပြီးတဲ့နောက်၊ ပထမဦး စွာ တွေ့ဆုံကြဖူးတဲ့ နေရာမှာ၊ တစ်ဖန် ပြန်တွေ့ကြ ရတာလည်း အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ဒီကို ခင်ဗျား ခဏ ခဏ ရောက်ပါသလား”

လာ ။ ။ “ဟိုတုန်းကတည်းက တစ်ခါမှ မရောက်တော့ပါ ဘူး”

ထိုအခါ၌ လမင်းသည် အရှေ့ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်စပြုလေ ရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကြက်ကိုစိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွား သော လူကြီးကို စိတ်ထဲ၌ သတိရလာမိ၏။ ထိုလူကြီးက နောက်ဆုံးစကား ပြောပြီးသည်နောက် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖိနှိပ်သော အမူ အရာကိုလည်း သတိရမိ၏။

လာ ။ ။ “ဒီအရပ်ကို တစ်ခေါက်လောက် လာကြည့်ဖို့ စိတ် ကူးခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ၊ ခုမှပဲရောက်ပေတော့တယ်၊ ကိုယ့်နေရာဟောင်းကလေးတော့ အောက်မေ့တာ ပဲနော် . . .”

မြူနှင်းများပေါ်သို့ ကျရောက်သော လမင်း၏ငွေရောင်ခြည်သည် အဲ့စတယ်လာ၏ မျက်လုံးများမှ စီးကျသော မျက်ရည်ပေါ်သို့လည်း ကျရောက်၏။ အဲ့စတယ်လာသည် ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်ုပ်မြင်ရကြောင်း မသိဘဲ စိတ်တင်းလျက်. . .

လာ ။ ။ “ရှင် လမ်းလျှောက်လာတုန်းမှာ ဒီဟာကြီးကို ဘယ်လိုကြောင့် ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပါလိမ့်မလဲလို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

နိုပ် ။ ။ “စဉ်းစားမိပါတယ် အဲ့စတယ်လာ”

လာ ။ ။ “ဒီမြေကြီးဟာတော့ ကျွန်မ ပိုင်ပါသေးတယ်၊ တဖြည်းဖြည်း တစ်စစနဲ့ ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေ ပြုတ်သွားလိုက်တာ ဒီဟာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီဟာကို လက်လွတ်ဖို့တစ်ခုပဲ ကျွန်မ ကြိုးစားပမ်းစား ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်. . .”

နိုပ် ။ ။ “ဒီပေါ်မှာ အဆောက်အဦဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးပါသလား”

လာ ။ ။ “ဆောက်တော့မယ်၊ မဆောက်သေးခင် ရှေးဟောင်းအနေအထားအတိုင်း မြင်ချင်သေးလို့ ကျွန်မလာကြည့်တာပဲ၊ ဒါထက် ရှင်ကော တိုင်းတစ်ပါးမှာ နေတုန်းပဲလား”

နိုပ် ။ ။ “နေတုန်းပါပဲ”

လာ ။ ။ “တော်တော် ကြီးပွားရဲ့ပေါ့. . . ဟုတ်စ”

နိုပ် ။ ။ “ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်လို့ စားနိုင်သောက်နိုင် ဆိုပါတော့”

လာ ။ ။ “ကျွန်မ ရှင့်ကို ခဏခဏ သတိရတယ်. . .”

နိုပ် ။ ။ “ဟုတ်လား”

လာ ။ ။ “ခုတလောမှာ သာပြီး သတိရသေးတယ်၊ တန်ဖိုးမသိခင်က မြတ်နိုးရမှန်းမသိလို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့မိတာကို ကျွန်မ ပြန်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ အကြာပြီး ပစ်ထားခဲ့ဖူးတယ်၊ သို့သော် ဒီလို သတိရခြင်းဟာ ကိုယ့်ဝတ္တရားနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ သိတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ ဒီဟာအတွက် နေရာကလေးတစ်ခု ပေးထားခဲ့ပါတယ်”

နုပျံ ။ ။ “ကျုပ်နှလုံးသားထဲမှာတော့ အဲစတယ်လာဟာ
နဂိုရှိနေတဲ့ နေရာက ဘယ်မှမရွေ့၊ ပျောက်လည်း
မပျောက်ပေါင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကြာအောင်
ဆိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ထို့နောက်မှ...။

လာ ။ ။ “နေရာဟောင်းကလေးနဲ့ ခွဲခွာဖို့ နှုတ်ဆက်ရင်း
ရှင့်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်မိ
ပေဘူး။ ခုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

နုပျံ ။ ။ “ခွဲခွာလို့ ဝမ်းသာတာလား အဲစတယ်လာ၊ ကျုပ်
အဖို့မှာတော့ ခွဲခွာရတယ်ဆိုတာ ဒုက္ခပါပဲ။ ကျုပ်
မှာတော့ ဟိုတုန်းက အဲစတယ်လာနဲ့ နောက်ဆုံး
ခွဲခွာခဲ့ကြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သတိရမိတိုင်း
စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မိတာချည်းပဲ”

လာ ။ ။ “နို့ပေမယ့် ကျွန်မကို ဘုရားသခင်က ကောင်းချီး
မင်္ဂလာပြုပါစေလို့၊ အပြစ်လွှတ်ပါစေလို့ ရှင့်ပါး
စပ်က ဆုတောင်းသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟို
တုန်းက ကျွန်မကို ဒီလိုဆုတောင်းနိုင်ရင် အခုကော
ဒီလို ဆုတောင်းဖို့ ဦးမလေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ
မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတွေ တွေ့ခဲ့ရပြီ။ ရှင့်စိတ်
သဘောကို ကျွန်မ နားလည်လာတဲ့ ဒီအချိန်မှာ
ကျွန်မကို ဒီလို ဆုတောင်းပေးဖို့မခဲယဉ်းဘူး မဟုတ်
လား၊ ကျွန်မမှာ မာန်မာနတွေ ကျိုးကျကုန်လို့မို့
မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီလို့ မျှော်လင့်
ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ဟိုတုန်းကလိပ် ညှာတာထောက်
ထားပြီး မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘောထားတယ်ဆိုတာ
ကြားပါရစေရှင်...”

အဲစတယ်လာသည် ထိုင်ရာမှ ထလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှ
ထ၍ ၎င်းဘက်သို့ ယိမ်းငဲ့လျက်...။

နုပျံ ။ ။ “အခုလည်း မိတ်ဆွေပါပဲခင်ဗျာ”

လာ ။ ။ “တခြားစီနေပေမယ့် မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်
ပြီး သဘောထားကြပါစို့နော်”

ကျွန်ုပ်သည် အံ့စတယ်လာ၏ လက်ကိုကိုင်လျက် ဝင်းပျက်ကြီး
ထဲမှ အတူ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ညဉ့်ဦးယံမြူနှင်းများသည်
အာကာသကောင်းကင်ပြင်တွင် ရစ်သန်းလျက်ရှိရာ အံ့စတယ်လာနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ် ခွဲခွာကြရဦးမည့် အရိပ်နိမိတ်မျိုး မတွေ့မြင်ရဘဲ
ရှိနေပေတော့သတည်း။

ရွှေဥဒေါင်း

